

Toái Không Dao

Contents

Toái Không Dao	1
1. Tương Kiến Hoan	1
2. Phá Trận Tử	13
3. Giải Liên Hoàn	27
4. Mãn Đình Phương	40
5. Định Phong Ba	57
6. Cẩm Triền Dao	75
7. Thủy Long Ngâm	92
8. Điểm Giáng Thần (kết Thúc)	113

Toái Không Dao

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. comDịch giả: K5.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-khong-dao>

1. Tương Kiến Hoan

Khả thị nhân sinh trường tại, biệt ly trung.[1]

1. Cây đình

Đến tận hôm nay, Chúc Yên Hồng vẫn nhớ rõ ánh nắng hôm đó nhu hòa, trong trẻo biết bao, lại vô cùng ấm áp...

Lúc đó bầu không khí trong Phong Lãm các nặng nề, gương mặt mỗi người ngập trong phần nộ vì bị khuất nhục, ai cũng tâm sự trùng trùng, tuyệt cảnh sắp giáng xuống mà họ đều bất lực.

Chỉ trừ nàng.

Nàng thả mình vào nắng tháng tám đầu thu, thư thả cảm thụ mùi vị của ánh nắng, ngắm nhìn từng tia nắng từ tốn lọt qua song cửa rải xuống sảnh đường. Nơi nào ánh nắng chiếu qua, nàng đều nhìn rõ từng hạt bụi li ti bị gió khẽ lay động, tản mát khắp phòng, phẳng phất chúng cũng đang được gột rửa sạch bong.

Nàng cảm nhận được ánh nắng chậm rãi men theo ngạch cửa, lên chần song, lên bàn ghế, xà nhà rồi lủi thủi bò lên khuôn mặt mỗi người.

Lúc đó nàng nghĩ ánh nắng cũng như khúc nhạc bình lặng.

Ánh nắng bình lặng đậu lên một gương mặt bình lặng. Ấy là chồng nàng - minh chủ của Ngũ Kiếm liên minh Lôi Nộ.

Y không hề nổi giận, gương mặt vẫn trở khác như khúc gỗ, không biểu lộ tình cảm. Tay y vẫn ổn định, nổi đầy những đường gân xanh ngoằn ngoèo đan nhau, nắm chắc thanh Nộ Kiếm vẫn theo bên mình suốt mười tám năm nay.

“Chỉ có tám người các vị thôi sao?”

Y bình tĩnh hỏi, kỳ thật y cũng biết trước đáp án, lên tiếng hỏi chẳng qua không muốn tám người cuối cùng bám trụ lại hiểu rằng y vô năng trước tình thế này. Dùng lời lẽ cũng là một cách chuyển hướng áp lực cho tâm lý.

Hồng Hoang Kiếm Giang Chấp Phong vòng tay: “Bẩm minh chủ, sau khi nhận được Tướng Quân Lệnh, bọn thuộc hạ tuân theo ý ngài, mặc cho đệ tử bản minh tự quyết định có ở lại cùng tồn vong với sơn trang hay không. Hơn mười ngày nay, hôm nào cũng có người buông vũ khí rời khỏi Ngũ Kiếm sơn trang, hiện giờ cả Ngũ Kiếm liên minh chỉ còn lại tám người bọn thuộc hạ.” Hắn hơi dừng lại rồi quả quyết: “Bọn thuộc hạ quyết cùng tiến lui với minh chủ, chống lại Tướng Quân Lệnh.”

Lôi Nộ trầm tư, vỗ bàn đứng lên: “Từ hôm nay trở đi, trên giang hồ không còn cái gọi là Ngũ Kiếm liên minh, ta cũng không phải là minh chủ gì hết, chúng ta là huynh đệ, huynh đệ đồng sinh cộng tử.”

Giọng y không lớn nhưng đượm hào khí, bàn tay cầm kiếm vẫn ổn định, không hề run rẩy.

Nhưng lúc đó nàng đứng sau lưng y, đang nhìn ánh nắng tràn khắp sảnh đường thông thả leo lên cổ y, trên cần cổ bạnh ra lộ rõ đường gân xanh có một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống, rồi như một con trùng nhỏ xú chui vào cổ áo.

“Tám người?” Nàng thầm nghĩ, đến giờ y vẫn không tính bản thân nàng vào số những người ở lại sao? Nàng là gì? Là nữ nhân của y, vật phụ thuộc vào y, hoặc là đồ chơi của y chăng?

Nàng cười, nụ cười vô thanh. Nét cười từ trên gương mặt nàng, dần dần ngưng thành một đường cong yêu kiều, dấy lên một vùng hồng trên gò má, tan chảy trong sảnh đường lạnh lẽo, hòa vào ánh nắng...

Lôi Nộ cảm ứng được nụ cười của nàng, ngoái lại nhìn với vẻ kỳ quái, lòng y thoáng ân hận xót xa.

Trong tình cảnh ai nấy chỉ lo bỏ trốn, vì cớ gì nàng vẫn không rời bỏ y? Vì nàng yêu y? Hay vì nàng không còn nơi nào để đi?

Y thầm lắc đầu, cố xua đi nỗi nghi ngờ vẩn vít trong lòng.

Vô luận thế nào, nàng vẫn ở lại, không phải vì Ngũ Kiếm liên minh, chỉ vì y.

Thế, cũng đủ rồi.

“Minh chủ sai rồi, không phải tám người, là mười người.” Một giọng nói thông thả cất lên ngoài cửa.

“Choang”. Trừ Lôi Nộ và Chúc Yên Hồng, tám người trong sảnh đường đồng thời tuốt kiếm, kiếm có tám thanh, tiếng bạt kiếm chỉ có một.

Lôi Nộ không bạt kiếm, tuy y kinh ngạc hơn cả tám thủ hạ nhưng y phải giữ bình tĩnh.

Là một thống lĩnh mà mất đi bình tĩnh, nỗi sợ hãi sẽ truyền nhiễm sang mỗi thủ hạ như ôn dịch, thậm chí cả ý chí chiến đấu của họ cũng tan biến luôn.

Trong tình huống Tướng Quân Lệnh đưa tới đã mười ngày, nếu mất đi ý chí chiến đấu, chỉ còn lại một việc đợi y - chết!

Người này có thể vô thanh vô tức xuất hiện ngoài Phong Lãm các, nhất là trong tình huống bão bùng sắp nổi, ai nấy đang giới bị, càng khiến người ta không tin nổi.

Trên đời quả thật có người thần không hay quỷ không biết xuất hiện trước mặt mình chủ Ngũ Kiếm liên minh Lôi Nộ cùng Bát Đại Hộ Pháp chẳng?

Có - vì, kẻ đó đã xuất hiện.

Thanh niên đó tùy tiện tiện đứng ở cửa sảnh, tay cầm một tấm lệnh bài đen ngòm. Ánh nắng phảng phất mờ hắt, bởi tấm lệnh bài đó là Tướng Quân Lệnh người giang hồ nghe đến liền biến sắc.

Đó là tấm Tướng Quân Lệnh thứ hai Ngũ Kiếm sơn trang nhận được.

Lần thứ nhất từ mười ngày trước. Người truyền lệnh là một người hầu câm của phủ Tướng quân.

Người câm mặt mũi thần nhiên, chân phải bị tật nhưng không ai dám coi thường, trong vòng ba chiêu hắt đánh gục sáu đệ tử Ngũ Kiếm liên minh, ngạnh tiếp nữa chiêu với Cầm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh, một trong Bát Đại Hộ Pháp, rồi mới đi vào Phong Lãm các, cung cung kính kính đưa Tướng Quân Lệnh cho Lôi Nộ.

Đi kèm có một phong thư viết đúng chín chữ: “Trong vòng một tháng, giải tán Ngũ Kiếm minh!”

“Quân lệnh sơ chí,

Mạc cảm bất tòng;

Quân lệnh tái chí,

Thùy dữ tranh phong;

Quân lệnh tam chí,

Huyết lưu thành hà.”[2]

Trong khoảnh khắc, Ngũ Kiếm liên minh hùng mạnh tan rã, chỉ còn lại mấy người trong sảnh đường - minh chủ Lôi Nộ cùng Bát Đại Hộ Pháp.

Lần này Tướng Quân Lệnh mang theo tai họa gì?

Trông mắt Lôi Nộ rút lại, nhìn chăm chăm tấm Tướng Quân Lệnh khiến y lâm vào cảnh thân hữu ly tán, hô hấp cũng cơ hồ ngưng trệ.

Tướng Quân Lệnh thật ra có ma lực gì mà khiến bầu máu nóng của nam nhi giang hồ lạnh băng, can đảm tan chảy?

Nhưng thanh niên này lại tùy tiện nắm chặt Tướng Quân Lệnh, phong thái tự nhiên, thoải mái như xa phu cầm roi, như một nữ tử bán hoa tươi cầm giỏ hoa...

Sắc mặt gã thần nhiên, không nanh ác tựa mãnh thú vồ mồi như người hầu câm, mà bình thản, không lo lắng đến vận sự, cơ hồ không coi tấm lệnh bài chết chóc ra gì.

Tướng Quân Lệnh trên tay gã không hề mang lại cảm giác uy hiếp, tuyệt không vì cầm lệnh bài mà gã toát ra sát khí, hình như gã và lệnh bài là hai vật chất cách tuyệt, lệnh là lệnh, gã là gã. Ai nấy có cảm giác gã chỉ vô tình cầm Tướng Quân Lệnh tới đây.

Lôi Nộ cố gắng rời ánh mắt khỏi lệnh bài, lạnh lùng hỏi thanh niên: “Còn hai người nữa là ai?”

Thanh niên mỉm cười, như ánh nắng khắp phòng đột nhiên tụ tập lên gương mặt vốn lạnh lùng của gã, mở ra một tuyến sinh cơ. Gã quăng nhẹ, Tướng Quân Lệnh như một sợi lông bay đến cắm xuống bàn Lôi Nộ đang ngồi, phát ra âm thanh chát chúa, hiển nhiên kinh lực rất mạnh, nhưng mọi vật phẩm trên bàn không hề lay động.

“Còn có hai người, một là tôn phu nhân, người còn lại đương nhiên là tại hạ.”

Gã không cao lớn nhưng khiến người đối diện có cảm giác vững chãi, cũng như một cây đinh đóng cứng xuống đất, dù dùng sức mạnh thế nào cũng khó lòng lay đổ.

Cây đinh đó đóng chặt vào tim Chúc Yên Hồng, găm thật sâu, phẳng phất khẽ chạm vào sẽ khiến xương cốt đau nhói.

Tất thấy vây thanh niên lại, nàng không dám động đây, e sẽ khiến cây đinh găm sai chỗ, không thể cắm sâu vào thân thể nàng...

Trong một sát na, nàng chỉ biết rằng giọng nói đầy kiên định từ ngoài cửa truyền vào rất dễ nghe, so với giọng chồng nàng và thủ hạ thiếu đi ba phần sát khí, nhiều hơn ba phần thư thả, thêm cả một phần bình thản.

Mục quang bao người dồn hết lên tám lệnh bài đen ngòm, nàng là người duy nhất nhìn mặt thanh niên.

Vì thế đến tận hôm nay, nàng vẫn nhớ rõ ánh nắng hôm đó nhu hòa, trong trẻo biết bao, lại vô cùng ấm áp...

Đến tận hôm nay nàng vẫn không hiểu rõ, ánh nắng hôm đó vốn đã chói lòa như vậy, hay vì gã xuất hiện khiến ánh nắng u sầu được gột sạch, có thêm một phần sinh cơ?

2. Thanh danh

“Lôi Nộ là người thế nào?” Trung niên mặc áo sáng màu lên từ lâu, đi thẳng đến chỗ lão nhân ngồi cạnh cửa sổ, khẽ hỏi.

Lão nhân bất động, nhìn rượu trong chén: “Cầu này trị giá mười lượng bạc.”

“Cộp.” Một đỉnh bạc rơi mạnh xuống bàn, ly chén bày trên không hề lay động, cả rượu trong chén cũng không mấy may gợn lên.

Đỉnh bạc phải đến hai chục lượng.

Lão nhân hình như không nhìn thấy gì, lắc đầu: “Tại hạ đã nói là mười lượng, thêm một tiền không cần. Ngài có thấy Ngô Hỷ Ngôn nói ra rồi không giữ lời bao giờ chẳng?”

Trung niên cười vang: “Hay cho Quân Vô Hỷ Ngôn, tiên sinh có thấy tại hạ lấy bạc ra rồi thu về bao giờ không?”

Lão nhân ngẩng lên nhìn: “Đại tổng quản quả có phong độ đại tổng quản, không hiểu ngài đến hỏi hay tỏ uy phong?”

Trung niên còn ai khác đại tổng quản phủ Tướng quân ở kinh sư, cùng Minh tướng quân được tôn xưng là một trong Lục Đại Tôn Sư của giang hồ hắc đạo, dựa vào đôi Hàn Tẩm Chương nổi danh thiên hạ: Thủy Tri Hàn.

Lão nhân nhếch nhác chính là Ngô Hỷ Ngôn được người giang hồ xưng tụng Quân Vô Hỷ Ngôn, tự xưng với giang hồ không gì không biết nhưng đề ra giá cả rõ ràng bán tin tức, xưa nay chưa từng cho ai nợ. Y du hí phong trần, lúc chính lúc tà, đối diện với đại tổng quản phủ Tướng quân ở kinh sư dưới vài người mà trên vạn người vẫn lạnh lùng trào phúng.

Mắt Thủy Tri Hàn lóe lên tinh quang, dùng ngón tay kẹp lấy đỉnh bạc, cười ha hả: “Ngô tiên sinh đừng nổi nóng, là Thủy mỗ không phải. Có điều cất đỉnh bạc này, nếu nhiều hơn hay kém đi nửa tiền thì phải làm thế nào?”

Ngô Hỷ Ngôn uống cạn chén rượu: “Tổng quản khiêm tốn quá, tay ngài cất vật gì mà thiếu đi nửa phân, từ đây tại hạ kiêng rượu.”

“Canh”, đỉnh bạc đứt đôi, chính tề như được cắt bằng đao búa.

Ngô Hỷ Ngôn hân hoan nhét nửa đỉnh bạc vào ngực áo: “Vấn đề Thủy tổng quản vừa hỏi chỉ e không đơn giản như bề ngoài?”

Thủy Tri Hàn cười: “Tiên sinh cứ nói.”

Ngô Hý Ngôn lại thông thả châm đầy chén, mắt hiện lên một tia u uất: “Lôi Nộ xuất thân Giang Nam Phích Lịch đường, là con thứ sáu của đường chủ Lôi Loạn Phong nhưng từ nhỏ đã nhận định võ công bản môn đa phần dựa vào uy lực của hỏa khí nên đầu thân vào các đại kiếm tông ở Giang Nam, trong chín năm tập thành bảy pho kiếm pháp, lại đi khắp nơi tìm danh sư, sau cùng kiếm pháp đại thành. Năm năm trước y liên hợp năm môn phái Lưu Ảnh, Truy Phong, Lộng Nguyệt, Bôn Lôi, Khiếu Điện thành lập Ngũ Kiếm liên minh, được tôn làm minh chủ, thế lực hơn hẳn các phái ở Giang Nam, vì thế bị Minh tướng quân ôm chí nhất thống giang hồ nghi ngại. Mười hai ngày trước, Minh tướng quân công nhiên hạ Tướng Quân Lệnh hạn định cho y trong vòng một tháng phải giải tán liên minh, bằng không... Thủy tổng quản chắc không cần tại hạ nói tiếp.”

Thủy Tri Hàn vỗ tay cười vang: “Câu trả lời này hình như không phải ý Thủy mỗ muốn hỏi, mỗ muốn biết Lôi Nộ là hạng người thế nào, tính cách ra sao, có sở thích gì đặc biệt...”

Ngô Hý Ngôn uống cạn một chén nữa: “Năm mươi lạng.”

Thủy Tri Hàn lấy làm lạ: “Sao giá đột nhiên lại cao hẳn lên?”

Ngô Hý Ngôn thở dài: “Là năm chục lạng hoàng kim.”

Thủy Tri Hàn nhìn hai bàn tay mình để trên bàn, không nói câu nào.

Đôi tay này mà cắt qua yết hầu một người có giống lúc cắt bạc không?

Nổi u uất trong mắt Ngô Hý Ngôn đậm hơn: “Tại hạ không phải cố tình làm giá, tin tức của tại hạ có được do mấy trăm thủ hạ cung cấp, ít nhất tại hạ cũng phải có gì đó cho họ chứ.”

Thủy Tri Hàn vẫn nhìn tay mình chằm chằm: “Có ai không tin lời Quân Vô Hý Ngôn? Mỗ tin tưởng tin tức của tiên sinh đáng giá năm mươi lạng hoàng kim, nhưng có thể đợi mỗ sai thủ hạ về phủ Tướng quân lấy đến chăng?”

Ngô Hý Ngôn thở dài: “Đáng hận nhất là chiêu bài Quân Vô Hý Ngôn của tại hạ, bằng không tại hạ cứ trả lời tổng quản rằng không biết, ắt không đến nỗi khó xử như bây giờ.”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Tiên sinh có điểm nào khó xử?”

Ngô Hý Ngôn đáp: “Chỉ cần tổng quản đáp ứng tại hạ một việc, tin tức này sẽ miễn phí.”

Ánh mắt Thủy Tri Hàn rời khỏi đôi tay: “Tiên sinh nói đi.”

“Chỉ cần tổng quản bảo đảm trước khi giải quyết xong việc của Ngũ Kiếm liên minh, đừng đến hỏi tại hạ bất cứ việc gì.”

Thủy Tri Hàn cười vang: “Được, trong vòng một tháng, Thủy mỗ sẽ không đến tìm tiên sinh, cũng không hỏi bất cứ câu nào.”

Ngô Hý Ngôn lẩm nhẩm: “Phải cho tại hạ nửa năm.”

Tinh quang trong mắt Thủy Tri Hàn lại lóe lên: “Ngô tiên sinh cho rằng trong một tháng, phủ Tướng quân không giải quyết xong xuôi chăng?”

Ngô Hý Ngôn lặng thinh, coi như thừa nhận.

Thủy Tri Hàn ngẫm nghĩ hồi lâu: “Mỗ đồng ý.”

Ngô Hý Ngôn tinh thần đại chấn, nghiêm mặt đáp: “Lôi Nộ tính cách quả cảm, thích mạo hiểm ra tay, năm xưa y một mình ám sát Mỹ Vân giáo tả sứ Đặng Cung mà thành danh. Y hóa tranh thành Mỹ Vân giáo đồ trà trộn vào Pháp Giáo đại hội, một đòn hạ sát Đặng Cung rồi nhân lúc hỗn loạn đào tẩu, đủ thấy gan dạ phi thường. Y thích nhất ba thứ, một là danh kiếm tên Nộ, binh khí bất ly thân của y; hai là mỹ nhân, ái thiếp Yên Hồng là con gái Giang Nam Đại Nho Chúc Trọng Ninh, năm đó y phải thu thập mười một bức tự họa của danh nhân mới khiến Chúc Trọng Ninh động lòng, gả cô con gái bảo bối cho. Thứ ba, y cực kỳ trọng thanh danh...”

Thủy Tri Hàn bật cười: “Danh kiếm và mỹ nhân của Lôi Nộ, mỗ từng nghe đến, nhưng còn việc trọng thanh danh này đúng là lần đầu biết tới.”

Ngô Hý Ngôn gật đầu: “Lôi Nộ ngày còn bé đã được coi là người tiếp nhận vị trí chủ nhân Phích Lịch đường, thiên tư tuyệt cao nên mới tập được bảy pho kiếm pháp của các phái Giang Nam. Nhưng vì y kiêu cuồng từ nhỏ nên cực trọng thanh danh, lúc lập Ngũ Kiếm liên minh sợ người ta điều tiếng mình chỉ biết dựa hơi uy thế nên tuyên bố không quan hệ với Phích Lịch đường. Người ngoài nói rằng y cao ngạo nhưng không hiểu nguồn gốc do y quá đề tâm đến thanh danh, thành ra thứ y yêu thích nhất không phải danh kiếm cùng mỹ nhân, mà là thanh danh.”

Thủy Tri Hàn ngẫm tán đồng, nhận ra rằng trả giá cao cũng không hề uống phí.

Ngô Hý Ngôn thấy Thủy Tri Hàn tỏ vẻ hài lòng, lại châm đầy một chén rượu: “Tại hạ biết điều tổng quản muốn hỏi không phải về con người Lôi Nộ hay Ngũ Kiếm liên minh có thực lực gì mà là y sẽ đối diện thế nào với Tướng Quân Lệnh?”

Thủy Tri Hàn chậm chậm gật đầu.

Ngô Hý Ngôn tiếp lời: “Lôi Nộ tuy thống lĩnh Ngũ đại kiếm phái, thủ hạ không thiếu người có năng lực, nhưng ngũ phái đều có tôn trưởng riêng, bình thường ai động đến uy danh tất sẽ hợp lực đối ngoại, không tính thiệt hơn. Nhưng chạm phải đại địch như phủ Tướng quân, chỉ e phái nào cũng lảng tránh trước khi đại nạn giáng xuống. Bất quá Lôi Nộ tính tình cứng cỏi, lúc mới xuất đạo còn dựa vào uy danh Phích Lịch đường, sau đó tự gây dựng thế lực mạnh dần, chưa từng gặp khó khăn gì, lại thêm y quá trọng thanh danh, dù lần này thân hữu ly tán cũng sẽ tập hợp sức tàn đấu một phen với tướng quân. Đường đường Ngũ Kiếm liên minh, nếu quyết tử chiến đấu, e rằng không dễ ứng phó...”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Châu cháu đá xe, có gì đáng kể.”

Ngô Hý Ngôn than: “Lôi Nộ liên hợp ngũ phái vốn không có gì sai trái, chỉ tại y quá khoa trương, không biết thu liễm bớt lại nên mới bị Minh tướng quân dè chừng. Kỳ thật Ngũ Kiếm liên minh tuy mạnh nhưng còn lâu mới sánh được với thực lực của tướng quân, ngài khai đao với liên minh chắc chỉ để thử phản ứng của người trong giang hồ, thành ra mới để cho Lôi Nộ thời hạn một tháng, chờ những người không phục tướng quân cùng đến rồi quét sạch một mẻ. Có điều Lôi Nộ cũng là kẻ hiểu tình thế, biết không địch nổi mà vẫn giữ chặt Ngũ Kiếm sơn trang, chắc y có ẩn tình riêng...”

Sát cơ hiện lên trong mắt Thủy Tri Hàn: “Tiên sinh nói quá nhiều rồi.”

Ngô Hý Ngôn cup mắt: “Tại hạ tuy già nhưng mắt còn sáng, tổng quản đã đáp ứng điều kiện, tại hạ phải tiết lộ tất cả, tránh tự hủy chiêu bài của mình.”

Thủy Tri Hàn uống cạn chén rượu: “Lời tiên sinh để tại hạ nghe thấy không sao nhưng để tướng quân nghe được, e rằng tiên sinh không ra khỏi kinh sư nổi.”

Ngô Hý Ngôn thấp giọng: “Vì thế tại hạ mới giao dịch với tổng quản, tối nay tại hạ sẽ rời kinh.”

Thủy Tri Hàn cười vang: “Thủy mỗ đã đồng ý trong vòng một tháng giải quyết việc của Ngũ Kiếm liên minh sẽ không hỏi đến tiên sinh. Ngô tiên sinh vội làm gì?”

Ngô Hý Ngôn chen lời: “Thủy tổng quản đừng quên rằng chúng ta đồng ý là nửa năm...”

Sau rót Thủy Tri Hàn cũng động dung: “Thời thế tạo anh hùng, Lôi Nộ tuy vô công bất phạm nhưng nếu đến nơi tàng long ngọa hổ như kinh sư chắc cũng không làm nên trò trống gì. Chẳng qua y ở Giang Nam xa xôi, thế lực của tướng quân không với tới mới có được địa vị hôm nay. Vì sao tiên sinh chắc rằng trong một tháng, tại hạ không thể san bằng Ngũ Kiếm sơn trang?”

Ngô Hý Ngôn đáp: “Tuy Giang Nam Phích Lịch đường tuyên bố không quan tâm đến việc của Lôi Nộ nhưng phần lớn người giang hồ đều xu quyền phụ thế, lúc Ngũ Kiếm liên minh như mặt trời chính ngọ, đương nhiên họ hòa theo, giờ họ không té nước theo mưa, chèn ép Lôi Nộ đã tốt lắm rồi. Nhưng tại hạ biết có một người tuyệt đối sẽ nhúng tay vào việc này, hiện tại chắc gã đang ở trong Ngũ Kiếm sơn trang.”

Thủy Tri Hàn nhướng mày: “Ai?”

“Có việc cần bẩm báo tổng quản.” Một kiếm khách vội vàng chạy lên tầu lầu, chính thị Đơn Kiếm Chỉ Thiên Tô Phi Kỳ của phủ Tướng quân.

“Việc gì?” Thủy Tri Hàn thấy Tô Phỉ Kỳ không kịp thi lễ, biết ngay có đại sự xảy ra.

“Người cầm đầu tám Tướng Quân Lệnh thứ hai chết tại Giang Nam, thi thể được người ta mang về. Tướng Quân Lệnh không rõ ở đâu.”

“À, có điều tra ra ai hạ thủ không?”

“Người truyền lệnh toàn thân không có vết thương, từ trán xuống bụng có một vết đỏ mờ mờ. Theo lời Quỷ tiên sinh là do đao khí gây ra.”

Quỷ tiên sinh mà Tô Phỉ Kỳ nhắc tới không ai khác Quỷ Thất Kinh, hai mươi tư đệ tử thuộc quyền quản hạt của y lấy tên theo Nhị thập tứ tinh tú, được người giang hồ xưng tụng Tinh Tinh Mạn Thiên, ai cũng là siêu cấp sát thủ giết người trong vô hình.

Quỷ Thất Kinh được công nhận là sát thủ mạnh nhất giang hồ trong vòng mấy trăm năm nay. Người đời coi y là sát thủ chỉ vương của hắc đạo, sánh ngang bạch đạo sát thủ Trùng Đại Sư, đồng thời cũng là nhân vật chỉ xếp sau Thủy Tri Hàn trong phủ Tướng quân,

Thủy Tri Hàn trầm ngâm: “Quỷ tiên sinh còn nói gì nữa chẳng?”

Tô Phỉ Kỳ đáp: “Quỷ tiên sinh nói rằng, ngài nhận ra thanh đao đó.”

Thủy Tri Hàn rung động toàn thân, nhìn sang Ngô Hỷ Ngôn: “Mỗ cũng biết người đó là ai.”

3. Quân lệnh

Lôi Nộ lặng lẽ cầm Tướng Quân Lệnh vừa cầm xuống mặt bàn lên, lệnh bài chỉ rộng chừng hai thốn vuông, trọng lượng cực nặng, màu đen nhánh như mực, sờ vào vừa trơn vừa rít, đồng thời truyền lên hàn khí lạnh ngắt.

Mười ngày trước tiếp được Tướng Quân Lệnh, y từng dùng cây Nộ Kiếm sắc lẹm chém vào những lệnh bài không mấy may tổn hại, hình như tinh chế từ huyền thiết ở Quan Ngoại. Chất liệu không tan chảy trong nhiệt độ này, Minh tướng quân dùng cách nào mà đúc thành được nhỉ?

Trên giang hồ, người có năng lực không thiếu, có thể dùng huyền thiết luyện chế thành vật phẩm tuy hiếm nhưng không đến nỗi kỳ lạ. Có điều khi tám lệnh bài nhỏ xíu này được khắc thêm một chữ “Minh”, nó không còn là một tấm lệnh bài đơn thuần nữa, mà trở thành chiến thư của thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh tướng quân.

Minh Tôn Việt là đại tướng quân của triều đình, uy thế chấn động bốn cõi, trong năm năm bình định xong Bắc Cương, bức bách các tộc Quan Ngoại xưng thần với Trung Thổ. Đối ngoại xong xuôi, ông ta lại chuyển sang dẹp yên nội vụ, chia mũi dùi vào các môn các phái trên giang hồ.

Mấy năm nay, ông ta dùng cả ân lẫn uy, khiến vô số môn phái quy thuận.

Trong Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư, Thủy Tri Hàn là đại tổng quản phủ Tướng quân, Xuyên Đông Phán Quan chủ động cầu hòa với ông ta, Giang Tây Quỷ thành Lịch Khinh Sinh sai cả đệ tử đến đầu nhập vào phủ Tướng quân. Chỉ có Nam Phong Phong Niệm Chung cùng Bắc Tuyết Tuyết Phân Phi vẫn bình chân.

Các môn phái hắc đạo cũng thi nhau thần phục, hiện tại thế lực duy nhất có thể đấu với Minh tướng quân là giang hồ đệ nhất đại bang Liệt Không bang, dưới quyền lãnh đạo của bang chủ Hạ Thiên Lôi phân chia ảnh hưởng với thế lực hắc đạo của tướng quân. Ngoài ra còn có Trùng Đại Sư được coi là bạch đạo đệ nhất sát thủ, cùng tứ đại đệ tử Tần Linh Vận, Tề Sinh Kiếp, Thư Tâm Ngọc, Mặc Lưu Bạch dùng phương thức ám sát đối kháng với Minh Tôn Việt.

Những thế lực nhỏ như Diễm Thiên nhai ở Vân Nam, Vô Song thành ở Quan Trung, Hải Nam Lạc Hoa cung... cũng chỉ dựa vào địa thế xa xôi, thế lực của ông ta không vươn tới mà giữ mình. Những danh môn đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang buộc phải trở mắt nhìn ông ta tung hoành, không dám phản ứng.

Tám năm trước, tám Tướng Quân Lệnh thứ nhất xuất hiện tại phái Trường Bạch.

Lúc đó Ngự tứ Phiên vương Phong Ái Hào quyết tâm phát triển tại Quan Ngoại, liên hợp thế lực các tộc Tái ngoại bị đàn áp lâu nay, giương ngọn cờ thay trời hành đạo, trừ diệt gian thần mà báii vương lập quốc, chia mũi dùi vào Minh tướng quân dưới một người trên vạn người trong triều...

Phái chủ phái Trường Bạch Hứa Liệt dẫn năm trăm đệ tử, công khai tỏ ý ủng hộ Phong Ái Hào lập quốc, trở thành lực lượng có sức hiệu triệu lớn nhất ở phía bắc Quan Ngoại - trừ Bắc Tuyết Tuyết Phân Phi...

Phong Ái Hào là hoàng tộc Phiên vương, Minh tướng quân không phụng chiếu nên không dám công nhiên coi là địch nhân, nhưng với phái Trường Bạch thì không.

Vì thế, đạo Tướng Quân Lệnh đầu tiên được đưa đến tay Hứa Liệt, lệnh cho lão trong mười ngày phải dâng hết binh khí của phái Trường Bạch, đưa con trai đến làm con tin, coi như trừng phạt nhẹ.

Hứa Liệt tiếp lệnh liền cười vang, bật kiếm chém người truyền lệnh, treo lệnh bài ngoài cửa sảnh, lệnh cho thủ hạ mỗi lần vào sảnh phải nhổ nước bọt.

Mười ngày sau, Minh tướng quân đích thân dẫn năm trăm tinh binh cùng các cao thủ dưới trướng thân không hay quý không biết tiến vào phái Trường Bạch.

Sau bảy chiêu, Hứa Liệt mất mạng trong tay ông ta, toàn bộ năm trăm người của phái Trường Bạch bị quét sạch, từ đó phái này trừ danh khỏi giang hồ!

Mười lăm ngày sau, Phong Ái Hào mất mạng một cách thần bí trong hầu phủ, toàn thân không có vết thương, duy nhất gần my tâm có điểm đỏ rực.

Giang hồ đồn rằng đó là kiệt tác của đệ nhất sát thủ Quỷ Thất Kinh, thủ hạ của tướng quân.

Trong khi đó đại tổng quản Thủy Tri Hàn, một trong Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư ở lại trấn thủ kinh sư, quả thật thực lực của Minh tướng quân hùng hậu cực độ.

Năm năm trước, Lộ Thiên Viễn trấn thủ Sơn Hải quan đẩy binh tự lập, ngày hôm sau Tướng Quân Lệnh xuất hiện trước mặt, lệnh cho hắn về kinh tạ tội.

Lộ Thiên Viễn bỏ qua, điều binh khiển tướng phong tỏa Sơn Hải quan.

Mười ngày sau, tám Tướng Quân Lệnh thứ hai xuất hiện một cách thần bí trong phòng ái thiếp của hắn, người thiếp yêu này thảm tử ngay trên giường.

Lộ Thiên Viễn quyết chí báo thù cho ái thiếp, giới nghiêm toàn thành truy tìm hung thủ.

Hai mươi ngày sau, tám Tướng Quân Lệnh thứ ba xuất hiện tại soái sảnh của Lộ Thiên Viễn, hắn cùng mười hai tướng lĩnh thủ hạ đầu một nơi thân một nẻo.

Bốn năm trước, ngự sử Thái Diệu Tông dâng tấu đàn hặc Minh tướng quân, Hoàng thượng nổi giận lôi đình, bãi quan Thái ngự sử. Trước khi ông lên đường, Minh tướng quân sai người đưa một tám Tướng Quân Lệnh đến.

Lần này giang hồ bạch đạo buộc phải xuất động, tứ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn đều phái cao thủ đến bảo vệ Thái ngự sử. Tổng tiêu đầu thiên hạ đệ nhất tiêu cục Duy Ngã tiêu cục Lâm Độ tự thân đi cùng, ngoài ra còn nhiều cao thủ giang hồ ngầm bảo vệ.

Năm ngày sau, tám Tướng Quân Lệnh thứ hai xuất hiện.

Thiếu Lâm Tâm Giác Đại Sư mất tay trái, Võ Đang Hoa Dương Chân Nhân mất tay phải.

Mười ngày sau, tám Tướng Quân Lệnh thứ ba xuất hiện.

Nga My Liệt Không Sư Thái thổ bảy ngụm máu, Hoa Sơn Đồ trưởng lão kiếm gãy trọng thương, Lâm Độ bị đầu độc mù hai mắt, hai mươi sáu cao thủ giang hồ tử thương.

Thái ngự sử nứt toác lồng ngực, gương mặt bị hủy, không ai nhận ra thi thể băng lãnh từng là bậc ngự sử đường đường!...

Tám năm nay, Tướng Quân Lệnh xuất hiện tổng cộng năm lần, số người chết giảm dần nhưng lần sau lại hung hiểm hơn lần trước.

Từ đó không ai dám công nhiên kháng cự Tướng Quân Lệnh.

“Quân lệnh sơ chí,
Mạc cảm bất tòng;
Quân lệnh tái chí,
Thùy dữ tranh phong;
Quân lệnh tam chí,
Huyết lưu thành hà.”

4. Toái Không

Lôi Nộ chìm vào trầm tư, lặng lẽ nhìn tấm Tướng Quân Lệnh mỗi lần xuất hiện sẽ dấy lên mưa máu gió tanh trên giang hồ.

Lần này, kết cục của y có giống với những người nhận được lệnh bài trước đây?

Y thoáng do dự, thực lực hiện tại của y đấu với Minh tướng quân khác nào lấy trứng chọi đá.

Người ta sống trên đời, có việc không nên làm, cũng có việc phải làm.

Nhưng, nếu mất đi tính mạng, còn làm được gì?

Y vẫn ngồi thẳng thớm, quyết không thể mất đi tôn nghiêm trước mặt Bát Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm liên minh, họ liều mạng bảo vệ y, y quyết không thể để họ thất vọng.

Y càng không thể để ái thê Yên Hồng thấy được khía cạnh mềm yếu của mình, nàng yêu y đến vậy, y phải giữ lấy khí khái anh hùng trong lòng nàng.

Hà hưởng, hiện tại còn một người nữa.

Y nhìn sang thanh niên đưa Tướng Quân Lệnh tới với gương mặt thờ ơ.

Thanh niên không nói gì, bạt đao, nhích vai, vung tay.

Chém xuống.

Tất thấy những người trong Phong Lãm các đều nhìn rõ động tác của gã hết sức tự nhiên, thoải mái như cao sơn lưu thủy. Kỳ quái là từ lúc y xuất đao đến khi hoàn thành nhất chém, không ai có cảm giác bị uy hiếp, cơ hồ đang xem một màn đao vũ, một trường biểu diễn hoàn mỹ vô khuyết, đao quang lạnh lùng nhưng không mang địch ý bùng nổ từ hư vô, dừng lại trên không rồi tan biến ngay trước mắt.

Một cổ đao khí bá đao, phảng phất mang theo phong vị thoáng đặng tràn khắp Phong Lãm các, trong đao ý phân minh hàm chứa tiết tấu của võ đạo, khiến người khác gõ nhịp tán thưởng, huyết mạch căng phồng, sóng lòng trào lên, tâm hồn xáo động...

Lúc ào ạt như tuần mã tung vó mang lại xung lực rung chuyển lòng người, lúc nhẹ nhàng lại như làn gió mát mơn qua mặt người thư thái đi dạo. Hai loại cảm giác mâu thuẫn hợp lại khiến ai nấy nghĩ rằng không phải cây đao chém tới mà đó là cầu vồng rực rỡ tan thành bảy sắc rồi ngưng tụ lại, xa tận chân trời nhưng đưa tay là chạm vào được.

Trong mắt Chúc Yên Hồng, đao đao quang đó như cây bút vẽ mây sắp phớt qua mặt, mang theo lời thơ của tình nhân.

Trong mắt Bát Đại Hộ Pháp, đao đao quang lại như như lá cờ rung phấp phật trong gió lạnh, tràn lên ý chí chiến đấu vô tận.

Trong mắt Lôi Nộ, đó lại là một dạng “không” nối liền kiếp trước với kiếp này, đao khí thu lại nhưng đao ý vô cùng!

Y ngẩng người nhìn đao đao quang xưa này chỉ nghe nói tới chứ chưa được chứng kiến, buột miệng: “Toái - - Không - - Đao!”

Thanh niên mỉm cười, nụ cười đầy mỗi mặt: “Nhát đao này là quà ra mắt minh chủ.”

Tướng Quân Lệnh cứng rắn vô cùng đặt trên mặt bàn trước mặt Lôi Nộ tách ra, hóa thành hai nửa!

5. Đối chọi

“Diệp Phong là người thế nào?”

Ngô Hý Ngôn trầm ngâm hồi lâu rồi lắc đầu.

Thủy Tri Hàn kinh ngạc hỏi: “Có cả việc Ngô tiên sinh không biết ư?”

Ngô Hý Ngôn thở dài: “Tại hạ không hẳn không biết, mà là không nói rõ ràng được.”

Thủy Tri Hàn trầm tư.

Ngô Hý Ngôn lại thở dài: “Cũng như bảo tại hạ phải nói rằng tổng quản là người thế nào, tại hạ cũng không nói rõ được.”

Thủy Tri Hàn lặng thinh.

Ngô Hý Ngôn thở dài lần thứ ba: “Tại hạ không trả lời rõ được vì những lời đồn về Toái Không Đao Diệp Phong quá nhiều, đến mức không phân biệt nổi. Có người nói gã là quan môn đệ tử[3] của Bắc Tuyết, có người nói gã là con cô của Phong Ải Hâu, lại có người cho rằng gã là cô nhi lớn lên trong nơi hoang dã, cũng có người nhận định gã là thiên tài võ học được Tứ Đại Gia Tộc thần bí Điểm Tinh các, Phiên Tiên lâu, Ôn Nhu hương, Anh Hùng trùng hợp lực đào tạo. Bất kể lời đồn thế nào, có hai điểm chắc chắn xác định được, một là gã võ công cực cao, tuy không rõ học từ đâu nhưng đủ đấu với bất kỳ vị cao thủ cấp tôn sư nào; thứ hai, gã lúc chính lúc tà, độc lai độc vãng, có điều chỉ cần là việc đối kháng với tướng quân, gã chưa từng bỏ lỡ bao giờ...”

Thủy Tri Hàn hỏi: “Trên giang hồ nhận xét về gã thế nào? Ngô tiên sinh cứ nói thẳng thắn.”

Ngô Hý Ngôn ngẫm nghĩ hồi lâu: “Toái Không Đao được xưng là ‘đao ý hành không, đao khí hoành không, đao phong lược không, đao quang toái không’, dùng đao khí vô chất đả thương địch thủ hữu chất, trong vòng trăm năm nay gã là người đầu tiên luyện thành hư không đao ý, đao pháp cao siêu gần sánh được với Đao Vương Tàn Không, thật sự là kinh địch của Minh tướng quân.”[4]

Thủy Tri Hàn trầm giọng: “Vì sao gã luôn đối đầu với tướng quân?”

Ngô Hý Ngôn đáp: “Về chuyện này trên giang hồ cũng có nhiều lời đồn, nhưng không lời đồn nào thuyết phục. Diệp Phong đao pháp tuy cao nhưng với sức mình gã tuyệt đối không địch nổi số đông cao thủ dưới trướng tướng quân. Xưa nay gã độc lai độc vãng, tung tích quý bí, để đạt mục đích bất kể thủ đoạn, hoặc ẩn trong bóng tối ám sát, hoặc ra mặt quyết đấu, hoặc tung ra lời đả kích nhất kích, xuất thủ xong liền lập tức đi xa, có địch nhân như gã quả thật ai cũng phải đau đầu.”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Tướng quân chỉ coi gã là thằng hề đang diễn trò, Thủy mỗ chóng mắt lên xem gã múa may được đến bao giờ?”

Ngô Hý Ngôn cười hăng hắc: “Dù tướng quân không coi Diệp Phong là đại địch nhưng đúng lúc thực lực của ngài lên đến đỉnh cao, gã xuất hiện khác nào một vết thương trí mệnh. Người giang hồ đều thoái lui ba bước trước tướng quân, duy có Toái Không Đao không cần biết đến sống chết, dốc sức một mình chống lại, cố vũ sĩ khí cho địch nhân của ngài. Nếu gã đứng lên hô hào, chỉ e sẽ tập kết được không ít kẻ chống đối, tất khiến tướng quân đau đầu. Không ít người trên giang hồ coi gã là biểu tượng chống lại tướng quân, đương nhiên gã là mối lo trong lòng tướng quân, cũng là kinh địch của ngài.”

Thủy Tri Hàn bật cười: “Các kinh địch của tướng quân, Ngụy công tử, Âm Khí Vương, Phong Ải Hâu đều xong đời, Trùng Đại Sư ẩn mình, Nam Phong, Bắc Tuyết, Hạ Thiên Lôi chẳng qua đang lay lắt chống cự, sớm muộn gì cũng chết trong tay tướng quân.”

Ngô Hý Ngôn lại cựa một chén, sắc mặt có vẻ ngà ngà, lẩm bẩm: “Đời người trăm năm, chớp mắt là qua, sau cùng đều là một nắm đất, có gì khác nhau đâu...”

Mắt Thủy Tri Hàn hiện lên sát cơ, hừ lạnh: “Lần này, Thủy mỗ sẽ khiến trên giang hồ không còn nhân vật như Toái Không Dao.”

Tâm niệm Ngô Hý Ngôn xoay chuyển, thần tình hơi biến đổi, buột miệng thốt: “Tháng trước nghe nói Toái Không Dao Diệp Phong xuất hiện tại Giang Nam, Tướng Quân Lệnh liền được truyền đến Ngũ Kiếm liên minh ở Tô Châu...”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Ngô tiên sinh uống hơi nhiều rồi, nên biết giữ mồm giữ miệng một chút.”

Ngô Hý Ngôn nhìn gương mặt lạnh lùng của y, trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý, há miệng nửa chừng nhưng không thốt thành tiếng.

Lẽ nào lần này Tướng Quân Lệnh đột nhiên truyền đến Ngũ Kiếm liên minh chỉ là một nước cờ để đối phó với Toái Không Dao?

6. Cầu Tư

Chúc Yên Hồng đương nhiên là nữ nhân mỹ lệ, nhưng ai thấy nàng lần đầu đều không cảm giác thấy sắc đẹp mà là một loại “nhu”.

Vừa trầm tĩnh như nước, lại như khe động tới sẽ khiến mặt nước lăn tăn, gợn lên những vòng sóng.

Nàng cũng như mớ tóc dài tha thướt tùy ý buông xuống, tùy theo từng đường cong của thân thể mà uốn lượn triền miên, tô điểm gấp bội cho thân thể yêu kiều. Nữ tử như nàng mang lại cho người khác cảm giác yếu diệu hơn là kiều diễm.

Nhưng bàn tay xinh đẹp gợi cho người khác ý nghĩ phải nắm lấy ấy đang vuốt ve một cây kiếm.

Một cây kiếm không hề hợp với nàng nhưng lại khiến ai cũng thấy rằng nàng đương nhiên phải có.

Thân là minh chủ phu nhân của Ngũ Kiếm liên minh, lẽ nào không có kiếm?

Cây kiếm này do trượng phu tặng nàng vào dịp sinh nhật hai mươi lăm tuổi, chỉ dài hơn năm tấc, trang trí tinh xảo, cực kỳ sắc bén. Lưỡi xanh biếc, tua vàng nhạt, cây kiếm giống một tác phẩm nghệ thuật hơn là lợi khí sát nhân.

“Thanh kiếm này ta lấy được trong một ngôi cổ mộ từ ba tháng trước, giờ tặng cho nàng để phòng thân.” Lúc đó, Lôi Nộ nói vậy.

Y có hiểu tâm tư nàng không? Lẽ nào y không biết nàng là nữ tử căm ghét chém chém giết giết? Lẽ nào y không biết nàng chỉ là một cô bé có thể khóc hay cười vì một cánh hoa rơi, một lá cỏ như tơ, một món đồ chơi khả ái hay một con vật nhỏ xíu?

Một lưỡi kiếm nhỏ nhỏ thế này, để cắt móng tay hay tỉa hoa cỏ chẳng phải tốt lắm ru?

Đương nhiên nàng không nói ra ý nghĩ trong lòng, chỉ ngẩng ngửa cây tiểu kiếm như đang ngắm một cây kim khâu.

Thân kiếm khắc hai chữ triện mang ý vị cổ kính - - “Cầu Tư”.

Lòng nàng khẽ ngâm khúc cổ nhạc khuyết danh “Hán Quảng” trong Kinh Thi:

Nam hữu kiều mộc,

bất khả hưu tức;

Hán hữu du nữ,

bất khả cầu tư...[5]

Nàng thích cây kiếm này, thích ý nghĩa đau mà không thương, oán mà không hận, nỗi niềm quyến luyến và khát vọng trong trắng chỉ may mắn gặp được chứ không thể cưỡng cầu.

Giờ nàng đã hai mươi bảy, thời gian hai năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ chẳng?

“Mấy hôm này, nàng lúc nào cũng phải mang cây kiếm này theo, ta không muốn nàng sa vào tay địch nhân.” Mười ngày trước, chồng nàng đã nói như thế.

Y không biết rằng từ khi y tặng nàng thanh Cầu Tư kiếm này, chưa bao giờ nàng rời nó.

Bao năm rồi, lúc y nhớ đến cây kiếm cũng chỉ muốn nhắc nhở nàng: “Ta không muốn nàng sa vào tay địch nhân...”

Lúc đó nàng mới biết, Cầu Tư không phải để cự địch, cũng không để tĩa hoa cỏ mà khi bị bắt, nó dùng để tự tận trước khi bị làm nhục.

Nàng là minh chủ phu nhân, là vợ Lô Nộ. Nàng không thể nhẫn nhục sống trộm, không thể để người khác ô nhục, bởi thứ bị hủy đi không chỉ là trinh tiết của nàng, còn là tôn nghiêm của y.

Đúng vậy, trong tình huống này, có phải nàng làm gì cũng vì tôn nghiêm của y hơn là bổn phận một thê tử?

Nàng không biết, cũng không muốn biết.

Nàng chỉ biết “Toái Không Dao” Diệp Phong thường được người ta nhắc tới đã đến rồi, hơn nữa lại muốn cùng chồng nàng sánh vai chống lại Tướng Quân Lệnh của Minh tướng quân.

Người thanh niên có ánh mắt đượm buồn, mặt đượm man mác, khi cười giống như trẻ thơ này lại là “Toái Không Dao” Diệp Phong danh chấn giang hồ, gã giống một thần thoại hơn là một con người.

Nàng vốn không hảo cảm gì với cái tên này, đằng sau cái tên đó cũng chỉ là một kẻ giống chồng nàng hoặc thủ hạ của y: lúc nào cũng cười nói oang oang, rồi sẽ vừa đàm luận về nữ nhân vừa nhắc đến giang hồ, dùng ánh mắt cơ hồ xuyên qua y phục nhìn nàng, nói ra những lời thô thiển không cần biết đến cảm thụ của nàng, bàn đến chính sự tất gặt nàng ra, xưa nay chưa từng cho nàng tham dự. Dù là chồng nàng cũng chỉ che chắn trước mặt nàng khi đao chém tới, liều mạng giết địch rồi lại phóng túng trên mình nàng, cười nhạo khi nàng chôn hoa, bôn cợt lúc nàng u oán...

Nhưng Diệp Phong đến rồi, câu đầu tiên gã nói là mười người phải cùng nhau kháng địch.

Hơn nữa trong mười người đó có cả nàng, cả nữ nhân nhỏ nhoi trói gà không chặt, chỉ biết đánh đàn, chơi cờ, ngâm thơ, trồng hoa...

Trong giây phút đó, nàng không còn cảm giác mình chỉ biết phụ thuộc vào nam nhân, không còn là vật mua vui riêng của ai.

Mà đột nhiên nàng trở thành bằng hữu, huynh đệ, chiến hữu, thậm chí là niềm vui của một người...

Tất cả chỉ vì gã đã tới, vì một câu nói của gã...

Lúc đó, gã còn chưa xuất đao, đã dễ dàng cắt đứt oán hờn suốt hơn hai mươi năm của nàng.

[1] Tạm dịch: Nước vô định, hoa rơi hết sẽ tương phùng, nhưng kiếp người cứ đặng đặng trong ly biệt.

[2] Tạm dịch: Quân lệnh đến lần đầu, ai dám không tuân; quân lệnh lại tới, ai dám tranh phong; quân lệnh đến lần thứ ba, máu sẽ chảy thành sông.

[3] Đệ tử thu sau cùng

[4] Tạm dịch: Đao ý xuất hiện trên không, đao khí vạch ngang tầng không, đao phong lướt qua tầng không, đao quang chấn nát tầng không

[5] Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Núi nam có cây trụi cao,

Mọi người chẳng thể tựa vào nghỉ ngơi.

Các cô sông Hán dạo chơi,

Đoan trang chẳng thể trao lời cầu mong...

2. Phá Trận Tử

Thiên tái đồ trung kim cổ sự, vạn thạch khê đầu trường đoản đình.

Tiểu đường phong lãng bình.[1]

1. “Sợ”

Xẩm tối. Trên quan đạo Giang Nam. Hai thiếu nữ thông thả du ngoạn.

Một người áo lục nhạt, một người áo lam; một xinh đẹp, một yếu điệu.

Đang lúc tháng tám đầu thu, trời xẩm xẩm tối, trên quan đạo đông đúc vào ban ngày hiện chỉ còn hai thiếu nữ cất bước.

Lam y thiếu nữ khoác một cái bao nhỏ trên vai, dáng vẻ như nha hoàn, vừa đi vừa thở dốc: “Tiểu thư, lúc trước ông chủ khách sạn nói rằng mây chực dậm tới không có nơi nghỉ, tiểu thư lại không chịu nghe, hiện tại thì mệt rồi, chỉ sợ phải đi một mạch đến tận Tô Châu.”

Lục y thiếu nữ cười ha ha: “Trắng đẹp thế này, dù đi cả đêm cũng không sao!”

Lam y thiếu nữ hờn mát: “Tiểu tỳ không nhân bản như tiểu thư, hiện tại chỉ muốn tìm một nơi nghỉ ngơi, chân tiểu tỳ cứng đơ, ê ẩm hết rồi.”

Lục y thiếu nữ nhắc cái bao trên vai lam y thiếu nữ xuống: “Thủy nhi mệt rồi hả, để ta đeo giúp muội.”

Thủy nhi vội giắt cái bao lại: “Sao lại thế được, nha hoàn như tiểu tỳ trời sinh số khổ, nếu để phu nhân biết tiểu thư xách bao, chắc sẽ trách mắng tiểu tỳ nên thân.”

Lục y thiếu nữ cười hi hi: “Có gì đâu, cái bao này không nặng lắm, ta bảo muội phải chăm chỉ luyện công phu, hiện tại muội đã biết hậu quả do thường ngày lười nhác chưa?”

Thủy nhi cũng cười: “E là người ngoài mà thấy tiểu thư khoác bao sẽ cho rằng tiểu thư là nha hoàn của tiểu tỳ.”

Lục y thiếu nữ sững người: “Cũng phải, đường đường đại tiểu thư như ta mà bị hiểu lầm là nha hoàn há chẳng mất hết mặt mũi?”

Thủy nhi ghẹo: “Người khác không sao, sợ nhất là người đó mà thấy...”

Lục y thiếu nữ thản nhiên: “Hừ, người ta không có tên sao? ‘Người đó’ là ‘người đó’, dọc đường không hiểu muội đã nhắc đến bao nhiêu lần rồi, ta đến Giang Nam chỉ để ngắm phong cảnh, có phải để gặp ai đâu!”

Thủy nhi nén cười, ra vẻ nghiêm túc: “Đúng rồi, đúng rồi, tiểu thư ghét người đó nhất, vốn định đến du ngoạn Hàng Châu mười ngày, vừa nghe người ta xuất hiện tại Tô Châu, liền bỏ cả ngắm thủy triều trên sông Tiền Đường cùng Lục Hòa tháp, vội vàng đi một vòng từ bắc sang nam, theo đường qua thành Tô Châu về nhà.”

Lục y thiếu nữ lúng túng, ra vẻ gơ tay đánh, Thủy nhi vội tránh đi, cả hai cười nói vui vẻ, quan đạo lập tức sống động hẳn.

Thủy nhi dụi mắt: “Đáng giận nhất là hôm nay tiểu thư kéo muội đi xem thủy triều từ sớm, hại muội đến giờ vẫn buồn ngủ. Ngày mai gặp được người ta, tiểu thư thì tinh thần phơi phới, đáng thương cho Thủy nhi dung nhan nhếch nhác, đầu tóc rối bù như nữ quỷ mấy đêm liền không ngủ...”

Lục y thiếu nữ lại cầm cái bao lên, tỏ vẻ áy náy: “Thủy nhi ngoan, để ta giúp muội. Đến Tô Châu sẽ để muội ngủ liền ba ngày ba đêm.”

Thủy nhi thấy lục y thiếu nữ vụng về đặt cái bao lên lưng, bèn lấy làm kỳ lạ: “Tiểu thư không sợ người đó nhìn thấy sao?”

Lục y thiếu nữ chúm chím: “Trong đêm tối tĩnh lặng thế này, thuật thính phong biện khí[2] của ta nhận ra được có người xuất hiện trong vòng hai dặm, lúc đó sẽ chuyển bao cho muội.”

Nàng chưa dứt lời, trước mặt vang lên tiếng kêu sang sảng: “Nhị vị tiểu thư mau mau dừng chân, đừng trước không đi tới được đâu.”

Nàng giật nảy mình, quát lớn: “Ai đang lấp ló ló đó đây?”

Nhớ lại mình vừa khoe khoang với tỷ nữ về thuật thính phong biện khí, dù nàng luôn chú ý kiềm chế nhưng gương mặt cũng hơi đỏ lên, được ánh trăng trong trời đêm như nước rọi vào, tô thêm phần quyến rũ.

“Nhị vị cô nương không biết đó thôi, trước mặt đã bị quan binh chặn lối.” Một người từ trong ngôi tiểu đình bên đường nhảy ra, định thi lễ, chợt bị dung mạo của lục y nữ tử hấp hồn, ngây người lấp bắp hồi lâu không thành câu.

Người đó chừng hơn ba mươi, mặc tà áo màu xanh, đầu đội chiếc mũ nhỏ, tay cầm quạt xếp, rõ ràng là một tú tài kiết xác. Lục y thiếu nữ thấy y nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt đầy kinh ngạc, bất giác lấy làm đắc ý, quên cả đưa cái bao cho Thủy nhi: “Tiên sinh không cần đa lễ, phía trước xảy ra chuyện gì?”

Tú tài rung động, tỉnh khỏi mộng đẹp, vội vàng chỉnh đốn y phục, cung cung kính kính vòng tay: “Cách thành Tô Châu ba dặm đây ních người của quan phủ, hình như đang điều tra trộm cướp gì đó, tất cả mọi người ra khỏi thành rất dễ nhưng muốn vào thành đều phải chịu khám xét.”

Thủy nhi tỏ vẻ kỳ lạ: “Tiên sinh sợ chuyện gì, lẽ nào tiên sinh là giang dương đại đạo?”

Tú tài vội xua tay: “Tiểu sinh không có sức trời gà, làm đại đạo sao nổi. Chỉ là ở đây đợi đến lúc trời sáng, người quen trong thành xuất hiện nhiều một chút, tất mọi sự dễ dàng hơn.”

Lục y nữ tử đưa mắt đánh giá y, ra vẻ dừng dừng: “Không ngờ tiên sinh cũng là nhân vật có máu mặt trong thành Tô Châu.”

Tú tài ưỡn ngực: “Không giấu gì nhị vị cô nương, bả gia cũng có đôi chút tiếng tăm tại thành Tô Châu, trời sáng sẽ không phải e ngại gì đám quan binh đó. Tới lúc đó tiểu sinh sẽ tận tình địa chủ, đưa nhị vị cô nương đi du ngoạn Viên Lâm quán tuyệt thiên hạ của Tô Châu.”

Lục y nữ tử bĩu môi: “Mấy tên quan binh có gì ghê gớm?”

Tú tài giậm chân: “Đám quan binh đó toàn người từ kinh thành phái tới, hết sức hung hăng, lúc khám người thấy có gì vừa mắt liền chiếm lấy. Hà huống bọn tiểu sinh là người đọc sách, để người ta lục lọi thân thể giữa ban ngày ban mặt, ôi, đúng là sỉ nhục, làm gì còn đạo lý nữa.”

Nhị nữ lập tức hiểu rằng lời đồn trên giang hồ Tướng Quân Lệnh đưa đến Ngũ Kiếm sơn trang trong thành Tô Châu là thật, Minh tướng quân chắc điều binh phái tướng tới.

Lục y thiếu nữ mừng thầm, tin rằng “người đó” quả thật đang ở trong thành.

Tú tài vẫn thao thao bất tuyệt: “Đám quan binh đó đều không phải người lương thiện, nếu thấy nhị vị cô nương đều... đều như hoa như ngọc thế này, chắc sẽ... chắc sẽ...”

Nhị nữ thấy y tỏ vẻ nóng ruột, hai chữ “chắc sẽ” cứ áp úng, không sao nói tiếp được, liền cười vang.

Thủy nhi cười đến nghẹt thở: “Tiên sinh không cần lo, gặp được tiểu thư nhà tiện nữ coi như gặp quý nhân, cái gì mà quan binh như hổ lang đó không đáng kể, chúng tôi sẽ đưa tiên sinh đi, hóa dữ thành lành... ha ha...”

Thấy Thủy nhi ghẹo tú tài, lục y thiếu nữ cũng cười rũ ra, tú tài vội cúi mặt xuống đất: “Không được nhìn, không được nhìn...”

Lục y thiếu nữ chặt vật một hồi mới ngừng cười được: “Tiên sinh cùng vào thành với chúng tôi, còn sợ gì quan binh?”

Tú tài lẩm nhẩm: “Từ xưa tú tài gặp quan binh, có lý cũng không nói ra được, sao lại không sợ?”

Lục y thiếu nữ chống nạnh: “Cái gì cũng có khắc tinh, tiên sinh có biết quan binh sợ gì nhất không?”

Tú tài ngẩn người: “Đám quan binh đó ỷ thế khinh người, còn phải sợ ai nữa?”

Thủy nhi tiếp lời: “Tiên sinh chết khiếp rồi sao? Chúng tất nhiên phải sợ trưởng quan.”

Lục y thiếu nữ cười: “Vẫn là Thủy nhi thông minh, trưởng quan sợ gì?”

Thủy nhi cười hi hi: “Kể làm quan không sợ gì cũng phải sợ hoàng đế lão nhi.”

“Hoàng đế lão nhi sợ gì?”

“Hoàng đế lão nhi đứng trên vạn người, chỉ sợ Minh tướng quân quyền cao chức trọng, nắm trong tay trọng binh.”

“Minh tướng quân sợ gì?”

“Thiên hạ bách tính, giang hồ hảo hán có ai không sợ uy thế của Minh tướng quân, nhưng vẫn có một người chưa từng e ngại tướng quân, phạm là việc đối chọi với ông ta, người này đều có phần.”

Lục y thiếu nữ cười khanh khách nhìn Thủy nhi: “Oa, ai mà khiến Minh tướng quân phải đau đầu đến thế, mau nói ra đi.”

Thủy nhi ưỡn ngực: “Trừ Toái Không Đao Diệp Phong đại hiệp hiệu xưng ‘đao ý hành không, đao khí hoành không, đao phong lược không, đao quang toái không’ đó còn ai nữa?”

Tú tài dôi mắt nhìn hai nàng cười nói toàn những lời đại nghịch bất đạo, gọi thẳng cả hoàng đế, hình như không coi quan binh ra gì, cộng thêm bóng trắng man mác, người đẹp như ngọc, biết rằng mình không nên nhìn họ chăm chăm nhưng không khống chế được bản thân.

Lục y thiếu nữ nghe đến tên Diệp Phong, lại thấy tú tài ngây đờn ra liền vỗ tay cười lớn: “Tiên sinh có biết Diệp Phong Diệp đại hiệp sợ gì không?”

Tú tài ngây người, thật thà lắc đầu: “Tiểu sinh tuy có nghe đến danh tiếng của Diệp đại hiệp nhưng không nghĩ ra đại hiệp còn sợ thứ gì?”

Thủy nhi ôm bụng nén cười: “Toái Không Đao Diệp Phong không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ người được xưng tụng ‘thân ảnh thiên thiên, tiểu dung thiên thiên, tổ thủ tiêm tiêm, ám khí thiên thiên’[3], tức đại thiên kim Thảm Thiên Thiên Thảm đại tiểu thư của cung chủ Lạc Hoa cung ở Hải Nam Ngọc Ngưng cốc.”

Tú tài nghe liền một tràng, hoàn toàn không hiểu gì, ù ù cạc cạc hỏi: “Thảm đại tiểu thư sợ gì?”

Lục y thiếu nữ cười đau bụng, vỗ ngực dịu giọng đáp: “Ngốc quá, Thảm đại tiểu thư đương nhiên không sợ gì hết.”

Tú tài bị lục y thiếu nữ nửa đùa nửa thật khiến cho quay cuồng: “Vì sao lại không sợ?”

Lục y thiếu nữ đảo mắt, thấy vạt áo y có một chữ “Tán” nhỏ xíu, tâm niệm liền xoay chuyển, cất tiếng hỏi: “Tiên sinh chắc là vị công tử bảo bối Tán Phục Lai của lâu chủ Giang Nam đệ nhất đại đồ lâu Khoái Hoạt lâu Tán Vạn Kim?”

Tú tài lại ngây người: “Sao cô nương biết?” Y đột nhiên biến thành thông minh: “Cô nương là ai?”

Lục y thiếu nữ nhận thấy lời lẽ của mình không uống công trước khi lên đường vắt vẻo ghi nhớ mấy giang hồ điển cố, lấy làm đắc ý, đưa tay chỉ vào mũi mình: “Tiên sinh là Tán Phục Lai, tiểu nữ đương nhiên là Thảm Thiên Thiên.”

2. “Thối”

Chúc Yên Hồng thối lửa.

Nàng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ phải làm công việc này. Thiên kim bảo bối của Giang Nam Đại Nho Chúc Trọng Ninh xưa nay luôn được tiền hô hậu ủng, có bao giờ phải lo đến miếng ăn cái mặc.

Nhưng hiện tại nàng đang phát sầu trong nhà bếp bởi không làm sao đánh lửa nổi.

Ngũ Kiếm sơn trang chỉ còn lại phu phụ mình chủ cùng Bát Đại Hộ Pháp, thêm Diệp Phong mới tới, ai cũng là hảo hán nổi danh giang hồ, tất nhiên không thể vì một bữa ăn mà tự mình xuống bếp.

Nhưng không phải cứ là người giang hồ tất không cần ăn cơm, cũng không phải ai cũng luyện thành võ công tuyệt thế, mấy ngày liền không cần ăn uống gì. Thành ra việc ăn uống của mười hảo hán do mình nàng đảm trách.

Không hẳn nàng không biết nấu ăn, ngược lại những món nàng nấu ra đều là những món nổi tiếng, những lúc vui vẻ nàng thậm chí tự nấu mấy món cho Lôi Nộ, thấy y ăn như rồng cuốn, lòng nàng vô cùng vui vẻ.

Nhưng nàng không biết đánh lửa, cũng không biết thái rau, những việc đó đều do người hầu chuẩn bị trước. Xưa nay nàng chỉ coi nấu nướng là một môn nghệ thuật, không phải là nhu cầu sinh hoạt.

Có lẽ các hạ đã thấy tướng quân mài thương? Đã thấy họa sỹ mài mực?

Nhưng nhất định chưa ai thấy khuê tú nhà giàu chẻ củi đốt lửa.

Nàng thật lòng hối hận hôm qua đã để mấy tỷ nữ trung thành rời khỏi Ngũ Kiếm sơn trang, thậm chí cả nhũ nương họ Đặng ở bên nàng từ nhỏ cũng phải đi.

Nàng tuy không biết chút võ công nào nhưng biết tẩm lệnh bài đen kịt, nhỏ xíu kia thể hiện điều gì, nàng không muốn ai mất mạng vì mình, càng không muốn liên lụy đến cha già.

Còn bản thân nàng - gả cho người chồng như Lôi Nộ, còn gì để nói nữa đây?

Lúc y bảo nàng rời sơn trang về nhà một thời gian, nàng không hề lẩn tránh, bởi nàng biết ở lại có mùi vị gì!

Nhưng nàng vẫn ở lại, nàng không biết nghĩa khí giang hồ là gì, tuy nhiên được đọc sách từ bé nên nàng hiểu thế nào là trước sau như một, là hoạn nạn chung hưởng.

Nàng chỉ sai mấy tỷ nữ đưa con trai Tiểu Lôi mới ba tuổi về nhà, còn bản thân kiên quyết ở lại.

Thấy Lôi Nộ tỏ ra như trút được gánh nặng lúc nàng ở lại, nàng vẫn không mấy may hối hận.

Chính vì tất cả đều rời bỏ y, nàng càng không thể ra đi!

Nàng để bó rơm và củi xuống đáy lò, lau mồ hôi rồi đánh đá lửa, đoạn học theo cách người hầu vẩy thổi lửa, khói bốc lên, hun hai mắt nàng cay xè.

Lửa còn chưa bén, không hiểu vì cơ gì mà khói lại ốc lên, nước mắt nàng tuôn trào.

Hai bàn tay trắng trẻo thông thả đón lấy viên đá lửa trên tay nàng, khẽ sát lên nhau, châm vào bụi nhùi.

Diệp Phong!

Chúc Yên Hồng sững người, không ngờ gã lại xuất hiện ở đây, nàng vốn cho rằng đạo khách trẻ tuổi nhưng danh mãn thiên hạ này tuyệt không xuất hiện tại nhà bếp.

Nhưng gã đã xuất hiện.

Nàng ngây ngô nhìn tấm thân ban nãy uy vũ kinh nhân trong Phong Lẫm các, giờ khom xuống thông thả thổi lửa, ngọn lửa bốc lên bùng bùng, ngày càng nóng rẫy.

Diệp Phong đứng dậy mỉm cười: “Nhớ lại lúc tại hạ lần đầu tiên thổi lửa nấu cơm cũng luống cuống như phu nhân.”

Gã biết nàng “luống cuống”? Gã nhìn nàng lâu lắm rồi ư? Đáng vẻ khó coi ban nãy của nàng có lọt vào mắt gã không?

Chúc Yên Hồng chợt thấy gương mặt nóng bừng, nhẹ giọng hỏi để khỏa lấp ngượng ngập: “Công tử cũng từng đốt lửa thổi cơm?”

Diệp Phong cười lớn: “Phu nhân tưởng tại hạ là thần tiên không cần ăn uống sao? Không ăn cơm chắc tại hạ chết đói từ lâu rồi.”

Gương mặt càng đỏ: “Thiếp tưởng những người như công tử đều ăn ở tửu lâu...”

Gã thần nhiên đáp: “Tại hạ nấu cơm lần đầu lúc chín tuổi, lại ở chốn hoang dã, lấy đâu ra tửu lâu.”

Chúc Yên Hồng hơi rúng động, định nói ra nhưng rồi không thốt thành tiếng.

Gã cười bảo: “Ngày mai chúng ta vào tửu lầu lớn nhất trong thành Tô Châu ăn một bữa, không để phu nhân phải vào bếp nữa.”

Nàng gật đầu: “Sao công tử lại đến đây?”

Diệp Phong mỉm cười tiêu sái: “Phu nhân hỏi tại hạ vì sao đến Ngũ Kiếm sơn trang hay hỏi tại hạ vì sao xuống bếp?”

Chúc Yên Hồng sững sốt, thật ra nàng cũng không biết mình định hỏi gì.

Mặt nàng càng đỏ hơn.

Thấy dáng vẻ nàng, Diệp Phong hình như định giải thích nên vội nói: “Kỳ thật tại hạ xuống bếp là muốn xem đồ ăn thức uống của sơn trang, hiện tại nhân mã của tướng quân có thể đến bất cứ lúc nào, cần phải đề phòng địch nhân hạ độc vào đồ ăn, nước uống.”

Tiếng Lôi Nộ vang lên ngoài cửa: “Diệp đại hiệp nói không sai, tại hạ thật sự lo là điểm này, thủ hạ của Minh tướng quân nhiều kỳ nhân dị sỹ, có cả kẻ tinh thông hạ độc, sau này nên thả cá vào giếng, chỉ nên ăn vật sống...”

Không hiểu sao, vừa nghe thấy giọng chồng, lòng nàng run rẩy, tình cảm không thể tả rõ bằng lời dâng lên, nàng không dám ngắt đầu.

Khói bốc lên khắp nhà bếp vây kín nàng, thoáng chốc, vạn vật đều nhòe đi.

3. “Bấy”

Thẩm Thiên Thiên bật cười.

Thấy Tấn Phục Lai sững sờ nhìn mình, nàng không nén nổi nụ cười!

Người ngọc mỹ miều, nụ cười chúm chím!

Nàng biết mình xinh đẹp, lúc cười càng đẹp hơn.

Cười nghe Thủy nhi lưu lo suốt dọc đường với “tên gốc” Tấn Phục Lai.

Nhớ đến một “tên gốc” khác - khiến nàng vượt ngàn dặm từ Hải Nam Lạc Hoa cung đến tận Giang Nam, rồi lại vội vàng từ Hàng Châu đến Tô Châu chỉ để gặp mặt “tên gốc” đó.

Nên nàng cười càng ngọt ngào.

Khoái Hoạt lâu là đồ lâu lớn nhất Giang Nam, mỗi ngày đều có khách bốn phương đến đánh bạc.

Lâu chủ Tấn Vạn Kim hào sảng trượng nghĩa, ham thích đồ bạc như chính cái tên, một tối có thể quăng đi vạn lạng vàng mà mặt không đổi sắc. Thẩm Thiên Thiên biết tiếng lão từ trước, cho rằng cha nào con nấy, không ngờ Tấn Phục Lai lại nhát gan thế này.

Tấn Phục Lai không phải là loại tú tài cổ hủ, bao nhiêu lời lẽ rườm rà lúc gặp Thẩm Thiên Thiên dần tan biến, dọc đường tuôn văn nhả chữ, dẫn ra rất nhiều kinh điển khiến nàng có lúc nhứ mày nghĩ ngợi những cũng lấy làm thú vị.

Vừa đi vừa cười nói nói nên không ai thấy tế nhị, thoáng sau đã đến ngoài thành Tô Châu, quả nhiên trước mặt có một toán đông quan binh tra xét.

Tấn Phục Lai càng đi càng chậm, hạ giọng xuống dặn: “Không giấu Thẩm cô nương, trên mình tiểu sinh mang theo một món tiền lớn, theo lệ phải trừ thuế của toán quan binh chắc mất mấy ngàn lạng. Thế cũng không sao, chỉ sợ chúng thấy tiền mờ mắt, giết tiểu sinh diệt khẩu, hủy cả thi thể phi tang, nếu cô nương có biện pháp, xin hãy cứu tiểu sinh.”

Thẩm Thiên Thiên muốn chọc y nên nói: “Công tử không sợ tiểu nữ thấy tiền mờ mắt, sẽ sát nhân diệt khẩu sao?”

Tấn Phục Lai ngây người, lúc đó mới nhớ ra, lắp bắp: “Tiểu sinh thấy cô nương thanh lệ tuyệt tục, ôn nhu thế này, quyết không phải ác nhân!”

Thẩm Thiên Thiên nghe y tán tụng sắc đẹp của mình, lại dùng cả hai chữ “ôn nhu” không hề tương xứng với bản thân, trong lòng lấy làm đắc ý: “Yên tâm, đến lúc sẽ cho công tử thấy thủ đoạn của bản tiểu thư.”

Quả nhiên có một viên quan binh tiến lên tra hỏi, Thẩm Thiên Thiên móc một vật trong ngực áo cho hắn xem: “Mau đi thông báo cho trưởng quan của các người ra nghênh tiếp, nếu bản tiểu thư lỡ mất đại sự, xem người ăn nói thế nào.”

Viên quan binh thấy nàng có vẻ có lai lịch, nào dám chậm trễ, vội vàng đi thông báo ngay.

Tán Phục Lai vốn tưởng rằng phải xông qua cửa thành, lòng đang thấp thỏm nhưng không dám lộ vẻ khiếp sợ trước mặt người ngọc. Giờ biết Thẩm Thiên Thiên có pháp bảo mới trút được khối đá trong lòng, lên tiếng hỏi: “Vật đó là gì vậy?”

Thủy nhi giải thích: “Ngày trước, Võ Minh Vương trong hoàng thất đến Lạc Hoa cung chúng ta, kết tình tri giao với cung chủ, có tặng viên Long Ảnh ngọc này. Khắp thiên hạ chỉ có năm viên, được hoàng thượng lão nhi ban cho năm vị thân vương làm tín vật, có thể sánh với thượng phương bảo kiếm tiên trảm hậu tấu. Một viên quan binh nhỏ xíu thấy ngọc, chỉ e sẽ khấu đầu tạ tội.”

Tán Phục Lai hớn hở: “Thẩm cô nương sao lại không nói sớm, hại tiểu sinh lo lắng suốt dọc đường.”

Thẩm Thiên Thiên cười ha hả: “Làm thế há tiên sinh thấy được thủ đoạn của bản tiểu thư.”

Quả nhiên viên trưởng quan đến nghênh tiếp, đưa ba người vào thẳng thành Tô Châu.

Bước chân khỏi cổng thành, khí thế của Tán Phục Lai biến đổi hẳn, cực lực mời nhị nữ về phủ làm khách.

Thẩm Thiên Thiên đáp: “Bản tiểu thư vốn định vào thành Tô Châu tìm người, sau này sẽ đến quý phủ.”

Tán Phục Lai vỗ ngực: “Trong thành Tô Châu có ai mà tiểu sinh không tìm được, Thẩm cô nương yên tâm, cứ đến bản phủ nghỉ ngơi, việc tìm người để tiểu sinh lo.”

Thẩm Thiên Thiên cười: “Chỉ sợ tiên sinh không có bản lĩnh đó, mời không nổi người ta thôi.”

Tán Phục Lai à lên một tiếng: “Nhân vật nào mà có lai lịch đến thế?”

Thủy nhi đưa tay đặt lên môi, nhỏ giọng: “Tán công tử như biến thành người khác, cơ hồ là địa đầu xà không bằng.”

Tán Phục Lai đỏ mặt giải thích: “Tiểu sinh muốn nói là người đó nên đến bái kiến Thẩm cô nương mới đúng, sao lại để cô nương đến tìm, đúng là thất lễ.”

Thẩm Thiên Thiên máy động, nhớ đến tính tình đáng ghét của “tên gốc” đó: vô tình tựa hồ lại hữu tình, xưa nay chưa từng có nàng trong lòng - nàng vượt ngàn dặm đến Tô Châu, để xem gã làm sao đối diện? Có chịu đích thân đến gặp nàng chăng?

Bèn lên tiếng: “Cũng được, dù sao trời cũng sáng rồi, công tử mời bản tiểu thư ăn sáng.”

Tán Phục Lai hoan hỷ: “Chi bằng chúng ta đến Khoái Hoạt lâu do gia phụ mở.”

Thẩm Thiên Thiên cũng tỏ vẻ háo hức: “Xưa nay mẫu thân chưa từng cho ta đến đó lâu, giờ đến kiến thức đồ lâu lớn nhất Giang Nam một phen cũng tốt.”

Thủy nhi ré lên: “Tiểu thư, nếu để phu nhân biết...”

Thẩm Thiên Thiên lớn tiếng: “Sợ cái gì? Muội không nói, ta không nói ra, chả lẽ Tán công tử tiết lộ?”

Tán Phục Lai vội vàng hòa theo: “Sao tiểu sinh dám nói ra, hơn nữa Thẩm cô nương chỉ đến Khoái Hoạt lâu dùng điểm tâm, không phải để đánh bạc.”

Khoái Hoạt lâu chia thành bốn tầng, tầng một Hoa Địa sảnh đón khách đại trà, tầng hai Lệ Nhân đường để nghênh tiếp khách đánh lớn, tầng ba Ngưỡng Thiên các dành cho bậc hào môn quý khách đến xem đánh bạc, tầng bốn Trùng Vũ quán là nơi nghỉ ngơi.

Ba người ngồi gần cửa sổ Trùng Vũ quán, nhìn ra xa xa, thành Tô Châu bằng lăng sương sớm hiện rõ trong tầm mắt, Viên Tú lâm lừng danh thiên hạ như mộng như ảo, đẹp mê hồn.

Tán Phục Lai giới thiệu nhị nữ rồi sai gia nhân pha trà, mang lên những món điểm tâm ngon lành bày đầy bàn, hết sức ân cần mời mọc.

Thẩm Thiên Thiên đi cả đêm nên đói ngấu, dẹp ý niệm đi tham quan đồ lầu, vừa dùng điểm tâm vừa nghĩ cuối cùng cũng đến được Tô Châu, sắp được gặp “tên gốc” đó, bất giác trái tim đập nhanh hẳn.

Tán Phục Lai bưng chén lên: “Đây là Long tỉnh thượng đẳng pha từ nước Tô Châu Hồ Bào tuyền, tiểu sinh lấy trà thay rượu, kính nhị vị cô nương một chén thay lời tạ ơn.”

Thẩm Thiên Thiên lòng nặng tâm tư, ngơ ngẩn chạm cốc với Thủy nhi và Tán Phục Lai đoạn uống cạn: “Công tử không cần khách khí, chỉ là việc cón con thôi mà.”

Tán Phục Lai lại hỏi: “Người cô nương muốn gặp ở đâu, có thể đưa tín vật cho tiểu sinh đưa tới cho người đó rồi dẫn đến gặp cô nương, được chăng?”

Thẩm Thiên Thiên thuận miệng đáp: “Làm phiền Tán công tử, người đó mà thấy Long Ảnh ngọc tự nhiên biết là tiểu nữ đã tới.”

Tán Phục Lai hỏi: “Cô nương chắc chắn người đó sẽ tới?”

Thẩm Thiên Thiên thoáng rung động, đến tận giờ nàng vẫn không biết trong lòng gã, nàng chiếm vị trí nào, gã biết nàng tới Tô Châu sẽ lập tức dẹp hết mọi việc đến gặp hay là không lý tới? Nàng không dám chắc...

Nhưng nàng vẫn hạ quyết tâm, đã tới Giang Nam đệ nhất đồ lầu, cũng nên dốc túi đánh một ván, bèn nói cứng: “Gã không dám tới, bản tiểu thư sẽ đánh nát đất... hi hi.”

Tán Phục Lai vỗ tay: “Vây thì tiểu sinh yên tâm.”

Thẩm Thiên Thiên lấy làm kỳ lạ: “Công tử yên tâm chuyện gì?”

Tán Phục Lai hé nụ cười quỷ dị: “Tiểu sinh đã bày ra tương tư cục này vì Diệp Phong, nếu gã không đến há chẳng phụ mất khổ tâm của tiểu sinh sao?”

Thẩm Thiên Thiên cả kinh, vỗ bàn đứng dậy, chợt thấy đầu óc quay cuồng.

“Bịch”, Thủy nhi kéo theo cả cái ghế ngồi đổ xuống đất.

Thẩm Thiên Thiên quát vang, thò tay vào ngực áo lần tìm ám khí độc môn danh chấn thiên hạ Phi Diệp Lưu Hoa của Lạc Hoa cung.

Tán Phục Lai động thủ, gã hủ nho trông có vẻ không biết võ công, trói gà không chặt này lại xuất thủ như chớp, cặp đũa trên tay điểm một hơi các đại huyệt Nghênh Hươg, Thừa Khấp, Kiên Tĩnh, Khúc Trì, Tam Tiêu, Hồ Khẩu từ trên mặt xuống tay Thẩm Thiên Thiên, tất thấy chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Tay Thẩm Thiên Thiên vừa chạm vào Phi Diệp Lưu Hoa liền mềm nhũn.

Đến giờ nàng mới biết Tán Phục Lai nhất gan, lúc nào cũng choáng váng với sắc đẹp của mình là cao thủ cỡ nào.

Tương tư cục thâm độc biết bao!

Nàng không kịp nhớ lại những biến cố kỳ quái, trong lòng dâng lên khí lạnh thấu xương, không phải nàng hại Diệp Phong rồi sao?

Một đao chấn nát tầng không, tương tư cũng hóa thành không!

Diệp Phong ơi Diệp Phong, huynh có hóa giải được cạm bẫy này không?

4. “Phá”

Lôi Nộ và Diệp Phong sánh vai đi trên lối mòn trong hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang, không ai nói gì.

Ban này gã bị Lôi Nộ bắt gặp ở cùng Chúc Yên Hồng, tuy không có gì khuất tất nhưng vẫn không được tự nhiên.

Lôi Nộ dõi mắt theo một đóa hoa từ trên cành chậm rãi rơi xuống, sau cùng cũng lên tiếng: “Diệp huynh trượng nghĩa tương trợ, Lôi mỗ vô cùng cảm kích.”

Diệp Phong thấy y không để tâm đến chuyện ban nãy, trong lòng thoải mái hẳn. Vốn gã cũng là người phóng khoáng, bèn cười vang: “Minh chủ không cần đa lễ, có ai trên giang hồ không biết Diệp Phong thích nhất là đối nghịch với Minh tướng quân.”

Lôi Nộ chậm rãi hỏi: “Diệp huynh có thể cho mỗ biết nguyên do chăng?”

Gương mặt Diệp Phong thoáng qua một tia thống khổ: “Không phải tại hạ không muốn cho minh chủ biết, mà chỉ là không muốn nhớ lại.”

Lôi Nộ gật đầu: “Lôi mỗ không hoài nghi huynh, chỉ là lần này so sánh thực lực của Ngũ Kiếm liên minh và tướng quân, tại hạ không may mắn lắm nên không muốn kéo Diệp huynh sa vào tuyệt cảnh.”

Diệp Phong thần nhiên đáp: “Tại hạ xưa nay chưa từng muốn làm những việc mười phần chắc chín, bởi như thế không còn thách thức.”

Lôi Nộ trầm tư hồi lâu: “Đại hiệp có biết Lôi mỗ lo lắng nhất chuyện gì chăng?”

Diệp Phong trả lời thẳng thừng: “Mong minh chủ chỉ giáo.”

Lôi Nộ nói: “Tầm Tướng Quân Lệnh thứ hai bị đại hiệp chế đãi, Minh tướng quân tất không nuốt trôi cục tức này, nhưng mấy ngày nay vẫn không có động tĩnh gì, thật khiến người ta không hiểu nổi.”

Diệp Phong cười: “Đó là chỗ cao minh của ông ta, nhưng cũng là sơ hở lớn nhất.”

Lôi Nộ tỏ vẻ kỳ quái: “Vậy có ý gì?”

Diệp Phong giải thích: “Minh tướng quân chẳng qua muốn biết còn bao nhiêu người trợ giúp minh chủ rồi sẽ quét sạch một mẻ lập uy với thiên hạ. Nhưng ông ta quên mất rằng trên giang hồ còn nhiều bậc nam nhi huyết tính, nếu tất cả đồng lòng chống lại, dù với thực lực của phủ Tướng quân cũng không thể đối phó dễ dàng.”

Lôi Nộ than: “Không giấu gì Diệp huynh, Tướng Quân Lệnh đưa tới lần đầu, Ngũ Kiếm liên minh tan rã, lúc đó tại hạ mới hiểu được uy thế của Minh tướng quân trên giang hồ, có ai dám đương đầu. Hiện giờ Ngũ Kiếm liên minh chỉ còn cái vỏ, huynh đã thấy toàn bộ thực lực trong tay tại hạ, trận này khác nào lấy trứng chọi đá.”

Diệp Phong hỏi: “Minh chủ định ứng biến thế nào?”

Lôi Nộ đáp: “Trong lòng tại hạ hiện đang loạn, vừa không muốn thủ hạ chết uống cùng mình, lại không muốn phục tùng Minh tướng quân. đành phải bình tĩnh đợi chờ, đến lúc cần thiết dù mất mạng cũng phải cho thiên hạ thấy rằng Lôi Nộ mỗ không phải hạng tham sống sợ chết.”

Diệp Phong ung dung: “Giữ núi xanh lo gì thiếu củi đốt, minh chủ không nghĩ tới phương pháp nào khác sao?”

Lôi Nộ ngậy người: “Nếu tại hạ lạng lẽ rời khỏi Giang Nam, tuy giữ được tính mạng nhưng từ đây Ngũ Kiếm liên minh đừng mong ngẩng đầu lên được trong giang hồ, còn mà khác nào tan rã. Chi bằng đấu một trận oanh oanh liệt liệt.”

Diệp Phong cười: “Minh chủ cả nghĩ rồi. Tướng Quân Lệnh xưa nay chưa từng phát ra tùy tiện, chỉ cần minh chủ giữ được qua một tháng rồi lạng lẽ rút lui, ngày nào minh chủ chưa chết, Minh tướng quân không khỏi nhức đầu ngày đó.”

Lôi Nộ ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Nhưng dựa vào thực lực của tại hạ, cộng thêm công tử cũng khó lòng giữ được qua một tháng. Hà hống Minh tướng quân đã lâu rồi vẫn chưa phát động, chuẩn bị uy thế đầy đủ, nếu xuất thủ tất phải như sấm sét.”

Diệp Phong lại hỏi: “Tướng Quân Lệnh phát ra là giang hồ lập tức nổi sóng. Minh chủ có biết vì sao bao nhiêu ngày nay, trừ tại hạ không có ai đến cùng minh chủ kháng địch chăng?”

Lôi Nộ ử rử: “Trên giang hồ dù còn nam nhi huyết tính nhưng biết trước không chống nổi, còn đến chết uống làm gì!”

Diệp Phong cười: “Minh chủ sai rồi, chỉ vì minh chủ còn chưa thể hiện rõ quyết tâm đối kháng Minh tướng quân.”

Lôi Nộ cả kinh, thoáng hiểu ra, ngẩng lên nhìn gã: “Diệp huynh có đề nghị gì chăng?”

Gã nghiêm mặt bảo: “Tướng quân bày ra cục thế này cũng để tìm hiểu xem trên giang hồ còn ai dám chống đối nữa chẳng. Muốn phá giải tất phải xuất kỳ binh, lấy công làm thủ. Nếu không minh chủ cứ ôm mớ tàn quân này cố thủ chỉ tổ khiến người ta cho rằng minh chủ không còn cơ hội chống lại tướng quân, dù có lòng muốn đến trợ giúp cũng phải cân nhắc.”

Lôi Nộ động dung: “Tại hạ nên làm gì đây?”

Diệp Phong nắm chắc cán Toái Không Dao: “Minh chủ phải cho người khác thấy rằng mình không sợ Minh tướng quân, hơn nữa nên tiên phát chế nhân.”

Lôi Nộ trầm tư hồi lâu mới chậm rãi hỏi: “Diệp huynh có biết với thực lực hiện giờ của chúng ta dù tự giữ mình cũng không dễ, làm sao còn tiên phát chế nhân nổi?”

Mắt Diệp Phong xạ ra tinh quang: “Ngũ Kiếm liên minh hiện giờ như con nhộng bị trói trong kén, khe động sẽ ảnh hưởng đến người khác nhưng nếu không dám giãy giụa, e rằng càng ngày càng bị trói chặt, Thực lực của tướng quân tuy mạnh nhưng chỉ có thể dệt thành tấm lưới bao vây nhộng, chúng ta tìm được điểm phá kén thoát ra, tất sẽ hóa bướm bay lên giữa trời cao biển rộng.”

Lôi Nộ do dự: “Nếu chúng ta ra tay trước chỉ sợ chọc giận tướng quân, lập tức gánh chịu đại họa...”

Diệp Phong lăm lăm đáp: “Minh chủ cứ đợi thế này, đến sau rốt có tránh được đại họa chẳng?”

Lôi Nộ vỗ vỗ trán: “Để tại hạ cân nhắc một chút.”

Diệp Phong than thầm, Lôi Nộ từ nhỏ đặc thế, mấy năm nay lại sáng lập Ngũ Kiếm liên minh, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có ai dám cản. Hiện giờ vấp phải nguy cơ cực lớn y mới lộ ra điểm yếu thiếu đi lòng tin không sờn khi gặp gian nan cùng quả cảm đối địch, không còn là Lôi Nộ dám làm dám chịu, năm xưa từng một mình đột nhập Mỹ Vân giáo ám sát địch nhân như giang hồ đồn đại nữa.

Một người vội vàng tiến tới, chính thị Truy Phong Kiếm Đỗ Ninh trong Bát Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm liên minh: “Ngoài cửa có người cầu kiến Diệp đại hiệp, hơn nữa còn mang theo tín vật của Thẩm Thiên Thiên Thẩm đại tiểu thư ở Hải Nam Lạc Hoa cung, tại hạ đã xác nhận đó là Long Ảnh ngọc thật sự.”

Diệp Phong ngây ra: “Thẩm Thiên Thiên đến rồi?”

Lôi Nộ nhìn gã cười ha hả: “Diệp huynh còn không mau ra xem.”

Mỹ nữ nổi danh Thẩm đại tiểu thư của Lạc Hoa cung gửi hết trái tim cho Diệp Phong, chuyện này không còn là bí mật trên giang hồ, thậm chí trở thành chủ đề bàn luận mỗi lúc trà dư tửu hậu.

Người hâm mộ cũng có, đổ kị cũng có, những kẻ hiểu sự còn thêm mắm dặm muối cho câu chuyện ly kỳ hơn, có điều không ai dám nhắc tới trước mặt Diệp Phong và Thẩm Thiên Thiên.

Diệp Phong cười ngượng ngập, gã và Thẩm Thiên Thiên chẳng qua có một chút giao tình, đâu ngờ cô đại tiểu thư này vượt ngàn dặm từ Hải Nam đến Giang Nam, mỹ nhân ân trọng, tuy lòng gã không có ý gì với nàng nhưng cũng đôi phần cảm động.

Đỗ Ninh nhìn Lôi Nộ đầy thâm ý: “Cam Thất nhận ra người đưa tin là từ Khoái Hoạt lâu.”

Bát Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm liên minh gồm Hồng Hoang Kiếm Giang Chấn Phong; Cẩm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh; Áo Diệt Kiếm Lưu Thông; Truy Phong Kiếm Đỗ Ninh; Lưu Ảnh Kiếm Triệu Hành Viễn; Lộng Nguyệt Kiếm Thái Thuyên Trí; Bôn Lôi Kiếm Phương Thanh Bình; Khiếu Điện Kiếm Cam Thất. Tất cả đều là nhân vật cấp chương giáo hoặc trưởng lão của năm kiếm phái.

Khiếu Điện Kiếm Cam Thất thành danh tại Tô Châu, cực kỳ thông thuộc những nhân vật giang hồ ở đây, ngay cả một tiểu lâu la đưa tin của Khoái Hoạt lâu, y cũng chỉ nhìn qua là nhận ra.

Lôi Nộ à lên, nhúu mày hỏi: “Đồ lâu lớn như Khoái Hoạt lâu xưa nay vẫn ngằm qua lại với quan phủ, sao Thảm cô nương lại dính dáng đến họ?”

Diệp Phong có nghe đến Khoái Hoạt lâu bèn bảo: “Tại hạ từ lâu nghe danh Khoái Hoạt lâu là đồ lâu lớn nhất Giang Nam, cũng nên đến kiến thức một phen.”

Lôi Nộ lo lắng: “Diệp huynh có một mình, sắp xếp trước một chút thì hơn.”

Diệp Phong cười: “Ai nói tại hạ một mình, cả mười một người trong Ngũ Kiếm sơn trang cùng đi.”

Đỗ Ninh nói: “Bọn tại hạ hoài nghi đó là kế Điều hổ ly sơn của địch, mong Diệp đại hiệp cẩn thận.”

Diệp Phong cười lớn: “Nếu là quỷ kế của địch nhân, chúng ta nên tương kế tựu kế, đấu một trận với tướng quân.”

Đỗ Ninh liếc Lôi Nộ, tỏ vẻ do dự: “Không phải chuyện tốt lành gì, chỉ e địch nhân chuẩn bị sẵn sàng rồi, chúng ta tới được mà không về được.”

Diệp Phong vỗ vỗ vai hắn: “Đồ huynh mấy hôm nay làm gì?”

Đỗ Ninh sửng sốt: “Mấy hôm nay tại hạ cả ngày lo đề phòng, còn lòng dạ nào làm gì nữa.”

Diệp Phong cười vang: “Chắc mồm miệng Đồ huynh nhạt thếch rồi, chi bằng theo tại hạ đến Khoái Hoạt lâu thống khoái một phen. Cứ chờ đợi thà đấu một trận với tướng quân luôn chẳng dễ chịu hơn sao?”

Đỗ Ninh tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn Lôi Nộ đợi ý kiến.

Sau rớt Lôi Nộ cũng cởi lòng: “Ban nãy thấy Yên Hồng xuống bếp nấu ăn, ta cũng bắt nhẩn, lần này đến Khoái Hoạt lâu ăn uống thỏa thích, dù là Hồng môn yến[4], bọn ta cũng phải quây tung trời mới được.”

Đỗ Ninh hoan hỷ: “Để thuộc hạ đi báo cho các huynh đệ.”

Diệp Phong gọi hắn đứng lại: “Đồ huynh chậm đã, tại hạ còn một việc muốn nhờ.”

“Đại hiệp xin cứ nói.”

Gã mỉm cười: “Tại hạ mong huynh từ rày đừng gọi tại hạ là đại hiệp, chúng ta cùng chung hoạn nạn, phải là huynh đệ mới đúng.”

Đỗ Ninh lớn tiếng đồng ý, quay người cất bước.

Lôi Nộ nhìn theo bóng thủ hạ, lòng dấy lên hào khí năm xưa, vỗ mạnh lên vai Diệp Phong: “Tiểu tử ngươi còn gọi ta là minh chủ nữa sao?”

Diệp Phong cười vang, thoải mái vỗ mạnh vào tay y: “Hay lắm, hai huynh đệ chúng ta cùng diễn vở kịch hay đại phá tướng quân ở Giang Nam đồ lâu.”

Gã cùng Lôi Nộ rảo bước vào đại sảnh, chột trong lòng cảm ứng nhưng không ngoái lại.

Gã biết giữa làn gió sớm mơn man khắp hậu hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang có một đôi mắt trong veo nhìn theo bóng mình rồi đi.

5. “Tay”

Tán Vạn Kim là một lão nhân.

Lão nhân này bình thường không khác gì đại đa số lão nhân trên đời, nói chuyện rề rà, đi đứng chậm chạp, thậm chí có phần run rẩy.

Nhưng lúc Tán Vạn Kim ngồi vào bàn đồ bác, lão không còn tí nào già nua nữa, mà giống một đại tướng đang thống soái ba quân, mưu thần trù liệu kế sách, tú tài lúc được đề tên bằng vàng, tân lang lúc động phòng hoa chúc...

Trong khoảnh khắc đó, lão hoàn toàn biến đổi, râu tóc dựng lên, mục quang sáng rực, thần thái phơi phới, khiến người đối diện chấn động vô cùng vô tận.

Hiện giờ lão ngồi cạnh một bàn đồ bác cực lớn trên tầng ba Ngưỡng Thiên các của Khoái Hoạt lâu, thành ra tạo cho người khác cảm giác uy hiếp như thực chất.

Ai chạm vào ánh mắt lão đều run như cây sậy, sợ chộc giận đến lão.

Ngay cả cậu con trai bảo bối Tấn Phục Lai cũng không dám ho he gì, thậm chí không dám thở mạnh, lặng lẽ đứng sau lưng cha, vẻ mặt như thể chỉ muốn lập tức lui xa.

Chỉ có ba người ngoại lệ.

Ba người này cùng Tấn Vạn Kim ngồi ở bốn góc bàn đồ bác, trên bàn bày vô số thẻ đặt, tuyệt đối đủ để khiến người lạnh lùng nhất trên đời đỏ mặt khao khát.

Nhưng mắt cả ba người đều không đỏ, mà vô cùng bình tĩnh.

Vì họ ngồi ở bàn đồ bác nhưng không phải để đánh bạc.

Lúc này có ai đó nhìn lên bàn, thứ đập vào mắt đầu tiên không phải là đồng thẻ đủ để mua cả Khoái Hoạt lâu mà là bốn đôi tay.

Đôi tay đầu tiên là của Tấn Vạn Kim, gân đan chằng chịt như kén tằm, cực kỳ hữu lực.

Đôi tay đó thoáng nhìn qua không phải là hai bàn tay thông thường, mà là đôi trảo bén có thể móc tim hổ lang, hoặc đại thiết chùy có thể dễ dàng đập tan sắt thép.

Đôi tay thứ hai là hai cánh tay đáng sợ - ngón tay thô ngắn, gân xanh xoắn chặt lấy nhau, mạch máu căng phồng, hổ khẩu cực lớn, phẳng phất đôi tay này trời sinh để nắm lấy hung khí đâm vào lồng ngực người khác.

Nhìn thấy đôi tay này, ý nghĩ đầu tiên của người đối diện sẽ liên tưởng đến đôi tay cầm đao.

Tuy nhiên, đôi tay này không hề cầm bất kỳ vật gì!

Đôi tay thứ ba trắng muốt, văn nhả, móng tay sạch bong, không mảy may có mảnh da thừa thãi nào ở rìa.

Nhưng lúc ánh mắt người khác chạm vào đôi tay này, tất sẽ chú ý đến một ngón tay...

Ngón trở - - ngón trở tay phải!

Tuy đôi tay không thật đẹp để nhưng mang lại cho người nhìn cảm giác chúng hoàn mỹ đến mức tà dị!

Đôi tay thứ tư tròn lẳn mà mảnh mai, mềm mại.

Từng đốt ngón tay hồng hào, búp tay hơi hé nở, cộng thêm bàn tay nuột nà khiến tim người khác đập nhanh hẳn, muốn tiến tới chạm bờ môi vào.

Nhất định đó là tay một thiếu nữ, hơn nữa là một thiếu nữ cực kỳ mỹ lệ.

Đáng tiếc chủ nhân đôi tay này lại hét lên, tiếng hét không hề giống với một thiếu nữ: “Tấn Vạn Kim, mau thả bản tiểu thư ra, bằng không ta sẽ san phẳng Khoái Hoạt lâu, đánh cho hai cha con người... nát bét, hừ, cái gì mà Đồ Vương, Phá Lạn Vương[5] thì có...”

Đó đương nhiên là Thảm Thiên Thiên được giang hồ xưng tụng “thân ảnh thiên thiên, tiểu dung thiên thiên, tố thủ tiêm tiêm, ám khí thiên thiên”.

Chỉ là nàng bị điểm huyết đạo, thân thể cứng đơ, nụ cười bay biến đâu mất, tuy búp tay vẫn nuột nà nhưng nếu trên đó cầm ám khí chắc Tấn Vạn Kim lỗ chỗ như tổ ong.

Chủ nhân đôi bàn tay thứ hai nhú mày, chủ nhân đôi bàn tay thứ ba nhún vai im lặng.

Tấn Vạn Kim vẫn thản nhiên: “Phục Lai, sai người chuẩn bị sẵn phân chó, chỉ cần Thảm cô nương kêu một tiếng, lập tức nhét vào mồm cho ta.”

Tấn Phục Lai lúc này biến thành đứa con ngoan ngoãn nhất, nhìn Thảm Thiên Thiên ra vẻ bị bắt buộc: “Vâng.”

Thảm Thiên Thiên tắt tiếng, trong lòng rửa thắm tổ tông tám đời của Tấn Vạn Kim.

Một giọng nói sang sảng cất lên: “Tán Phục Lai, tại hạ đánh cá với công tử, chỉ cần công tử cầm phân chó lên, tại hạ sẽ nhét ngay vào mồm công tử.”

Ánh mắt tất cả đều sáng rực, Diệp Phong thông thả sánh vai Lôi Nộ bước vào, sau lưng là Bát Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm sơn trang cùng Chúc Yên Hồng che một lớp sa mỏng trên mặt.

Lúc đó, một gia nhân của Khoái Hoạt lâu mới kịp chạy lên lầu, run giọng thông báo: “Minh chủ Ngũ Kiếm liên minh Lôi đại hiệp cùng Toái Không Dao Diệp đại hiệp đến.”

6. “Đánh bạc”

Diệp Phong căn bản không nhìn thấy bất kỳ ai ngồi quanh bàn, đến trước mặt Thẩm Thiên Thiên, vỗ lên vai nàng, thông thả hỏi: “Thẩm cô nương không sao chứ?”

Thẩm Thiên Thiên phát hiện cần cổ cứng đờ đột nhiên cử động được, liền gật đầu, trong lòng nàng chua xót, tuy cổ nén nhưng nước mắt vẫn từ trên mặt lăn xuống như trên châu đứt chỉ, quả thật khiến người khác tủi lòng.

Diệp Phong cả kinh, một chưởng vừa rồi gã vận tới bảy thành công lực nhưng cũng chỉ giải được huyết đạo nửa thân trên của Thẩm Thiên Thiên. Gã cảm giác được nội tức của nàng có một cỗ âm hàn chi khí, khác hẳn thủ pháp điểm huyết thông thường trên giang hồ.

Tán Vạn Kim cười vang: “Vốn chỉ định mời Diệp công tử, không ngờ Lôi minh chủ cũng tới, xem ra hôm nay Khoái Hoạt lâu sẽ thật sự khoái hoạt.”

Mắt Lôi Nộ ánh lên sát cơ: “Cách đãi khách của Tán lâu chủ là điểm huyết Thẩm cô nương sao?”

Diệp Phong ngẫm nghĩ khổ kinh lực nhưng vẫn không thể xung phá được huyết đạo của Thẩm Thiên Thiên, bất giác cả kinh: “Ai là người phong bế huyết đạo?”

Người ngồi ở góc bàn phía đông gơ tay phải, ngón trỏ dựng lên, thản nhiên đáp: “Là tại hạ.”

Diệp Phong nhướng mắt nhìn, người đó cao gầy, con mắt ti hí lóe sáng tinh quang, bắt mắt hơn cả chính là ngón trỏ gơ lên.

Ngón tay đó cũng như một lời ma chú độc ác.

Diệp Phong mỉm cười: “Thực Chỉ Điểm Giang Sơn! Các hạ cũng đến đây, tại hạ không cần nương tay với Tán lâu chủ nữa.”

Nghe gã nói vậy, Lôi Nộ và tám hộ pháp thẩm kinh hãi, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn ngồi vào chiếc ghế thượng khách của Tán Vạn Kim chứng tỏ lão đã ngã theo phe Minh tướng quân, lần này quả thật họ đến dự Hồng môn yến.

Mấy năm nay Minh tướng quân phát triển thế lực, thu nạp không ít kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ, trừ tổng quản Thủy Tri Hàn và siêu cấp sát thủ Quỷ Thất Kinh, có năm người nổi danh hơn cả, được coi là Tướng Quân Ngũ Chỉ.

Năm người này gồm Mỗ Chỉ Bằng Thiên Hành, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn, Trung Chỉ Hành Vân Sinh, Tiểu Chỉ Thiêu Thiên Sâu, riêng Vô Danh Chỉ bí ẩn hơn cả hoàn toàn không ai biết, chỉ dùng hai chữ “Vô Danh” ám chỉ.

Diệp Phong cơ hồ không coi Điểm Giang Sơn ra gì, hướng ánh mắt sang người có đôi tay đáng sợ ngồi ở góc phía tây.

Người đó vốn không thể nhận ra tuổi tác, thân hình nhỏ thó, sắc mặt tựa cổ đồng, dung mạo trợ trợ, nghênh ngang tựa lên ghế, hình như đang hưởng thụ năng lượng.

Trong một sát na, tất cả đều nhận ra một khi người đó đứng dậy, tất sẽ uy mãnh kinh nhân, nếu hành động, tất không thể chống nổi.

Người này tuyệt đối là một cao thủ, hơn nữa võ công còn hơn hẳn Thực Chỉ Điểm Giang Sơn.

Đồng tử Diệp Phong chợt rút lại, vừa chạm vào ánh mắt người đó, lòng gã dấy lên tình cảm khó tả bằng lời, cơ hồ đứng trước kẻ đối đầu, trước khắc tinh trời sinh, đồng thời cảm giác thân cận vô hình cũng dâng tràn.

Tán Vạn Kim cười lớn: “Diệp đại hiệp nên làm quen vị tiên sinh này, tiên sinh đến Tô Châu để gặp đại hiệp.”

Người đó thản nhiên lên tiếng: “Xin chào Diệp tiểu đệ!”

Bất ngờ Diệp Phong cung cung kính kính cúi người vái: “Văn bối Diệp Phong xin ra mắt Đạo Vương!”

Người đó cười ha hả, gương mặt trở trở đột nhiên trở nên sinh động vô cùng: “Hay cho Diệp Phong, vừa gặp đã nhận ra lão phu.”

Diệp Phong cười: “Đạo Vương dù che giấu cũng vẫn là mũi dùi nhọn hoắt.”

Đạo Vương đưa tay vuốt râu: “Vốn mười năm trước lão phu quyết định không hỏi đến chuyện đời để dốc lòng vào võ đạo, lần này hạ sơn để xem đạo của Diệp tiểu đệ.”

Đạo, Vương!

Lão nhân có vẻ ngây ngô, cũng như một cuốn sách phủ đầy bụi cát...

Hóa ra, hóa ra lại là Đạo Vương Tần Không được xưng tụng “giang hồ chỉ có một thanh đao này.”

Đao là khởi nguồn của các loại binh khí, người dùng đao trên giang hồ có cả ngàn vạn người.

Mỗi đời giang hồ đều có một Đạo Vương, cũng như có Kiếm Vương, Thương Vương, Tiên Vương...

Nhưng sau Tần Không, ai cũng nhận định: Từ này không còn Đạo Vương nữa.

Lúc Đạo Vương Tần Không mới thành danh, người dùng đao trên giang hồ nhiều vô vàn nhưng một năm sau rất khó tìm ra ai sử dụng đao.

Vì không còn ai có thể sử dụng “đao” đến mức xuất thần nhập hóa như lão.

Đao đối với Đạo Vương cũng tự nhiên như nhịp tim, như cảm giác của tứ chi.

Ngày Đỉnh Thương trưởng lão Ngô Tông Lưu quyết định rửa tay chậu vàng, không dùng đao nữa, có người hỏi nguyên nhân vì sao?

Ngô Tông Lưu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói ra chín chữ: “Vì tại hạ được thấy đao của Đạo Vương!”

Đạo Vương Tần Không, hiện giờ xuất hiện tại Khoái Hoạt lâu ở thành Tô Châu.

Bởi - lão muốn xem đao của Diệp Phong.

Gã được coi là đệ nhất cao thủ dùng đao đời sau của võ lâm, mười sáu chữ “đao ý hành không, đao khí hoành không, đao phong lược không, đao quang toái không” nói lên trọn vẹn tinh túy của Toái Không Đao.

Lần này Đạo Vương muốn xem, e rằng muốn chứng kiến một trường đại chiến trăm năm khó gặp.

Hành động của Diệp Phong lại khiến không ai hiểu nổi, gã cỡi Toái Không Đao đeo bên hông đưa đến trước mặt Đạo Vương: “Mời tiền bối xem.”

Hành động của Đạo Vương càng bất ngờ, nhìn chằm chằm Toái Không Đao chưa rời võ, ha hả cười rộ: “Diệp tiểu đệ lắm rồi, lão phu muốn xem đao của tiểu đệ nhưng không phải bây giờ.”

Diệp Phong thu đao: “Khi nào Đạo Vương muốn xem?”

Đạo Vương không đáp, đưa mắt nhìn Tán Vạn Kim.

Tán Vạn Kim thông thả đáp: “Tại hạ muốn mời Diệp đại hiệp đánh một ván.”

Diệp Phong bật cười: “Lúc đánh bạc tối kỵ khát nước, Tán lão gia tử phạm sai lầm này, chẳng lẽ không sợ tại hạ thắng hết cả Khoái Hoạt lâu?”

Tán Vạn Kim cười ha hả: “Đáng tiếc ván bạc hôm nay không lấy Khoái Hoạt lâu ra cược.”

Diệp Phong vỗ hai tay vào nhau, tỏ vẻ vô cùng thư thái: “Tại hạ thua sẽ thế nào?”

Đao Vương Tần Không quát vang: “Hay lắm!”

Diệp Phong mỉm cười với lão: “Nếu không may há chẳng phải sẽ khiến tiền bối thất vọng!”

Tần Không ngửa mặt cười vang: “Hay! Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên! Lão phu đợi ngày này đã bao năm, đao của lão phu già rồi, Diệp Phong tiểu đệ ngàn vạn lần đứng để lão phu thất vọng.”

Nên biết từ lúc bọn Diệp Phong tiến vào liền thấy Thảm Thiên Thiên bị chế trụ, rồi Thực Chỉ Điểm Giang Sơn ngạo nghễ hiện thân, sau cùng Đao Vương tự thân ra mặt. Không tính tới thực lực của lâu chủ Tán Vạn Kim sở hữu đồ lâu lớn nhất Giang Nam, bất kỳ ai trong hai người đó cũng đủ tạo thành áp lực kinh hồn, đến giờ gã vẫn cười nói ung dung, định lực này quả thật hơn xa kẻ tầm thường.

Chí ít, cả đường đường minh chủ Ngũ Kiếm liên minh Lôi Nộ, dù không nói tiếng nào cũng nảy ý khiếp sợ.

Diệp Phong trực tiếp hỏi Tán Vạn Kim hậu quả thắng thua, lập tức đoán ra nếu thắng sẽ được mang Thảm Thiên Thiên đi.

Vì thế Đao Vương Tần Không mới lớn tiếng hô lên.

Trong lòng Tán Vạn Kim lạnh ngắt, Toái Không Đao Diệp Phong khó đối phó hơn tưởng tượng.

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn vẫn thản nhiên như không, Tần Không lại bộc lộ hào khí, không còn ẩn giấu như lúc mới gặp.

Tán Vạn Kim vẫn cười cợt: “Nếu Diệp đại hiệp thắng, bọn tại hạ tự nhiên sẽ giao Thảm cô nương và tỳ nữ ra, bầm dẫm sẽ giải huyết, không để lại hậu hoạn gì. Nhưng nếu Diệp đại hiệp thua, Đao Vương sẽ xem qua cây đao của đại hiệp.”

Diệp Phong trầm ngâm không nói gì.

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn quát: “Nếu Diệp đại hiệp sợ, cứ việc quay về Ngũ Kiếm sơn trang, bọn mõ tuyệt không ngăn cản.”

Diệp Phong cắt lời: “Vãn bối có việc không hiểu, liệu hỏi Đao Vương được chăng?”

Tần Không cười ha hả: “Diệp tiểu đệ cứ hỏi, lão phu biết sẽ trả lời.”

“Với thực lực của các vị, nếu muốn giữ vãn bối lại không khó, vì sao còn bày ra ván bạc này?”

Tần Không cười lớn: “Hỏi hay lắm! Diệp tiểu đệ có biết ván bạc này là ý của lão phu?”

Diệp Phong lấy làm lạ: “Tiền bối làm thế để làm gì?”

Tần Không thản nhiên: “Diệp tiểu đệ bốn bề đều có địch, Thảm cô nương lại sa vào tay người khác, nếu lão phu muốn xem đao của tiểu đệ lúc này, tất tiểu đệ không phục, hơn nữa Đao Vương ta mà lại thừa lúc người khác lâm nguy ư?”

Diệp Phong tỉnh ngộ, bật cười: “Tiền bối khí tiết cao vời, nếu hiện giờ không muốn xem đao của vãn bối, vậy vãn bối thắng được ván này chăng?”

Tần Không cười hào sảng: “Thú vị, thú vị lắm. Càng lúc lão phu càng thích tiểu tử.”

Lúc đó Diệp Phong không còn e ngại gì, biết tâm ý của người ẩn cư nhiều năm dốc tâm trí vào võ đạo như Tần Không quyết không khó để cho gã nếu không được người khác nhờ vả. Nghĩ thông suốt, gã bèn cung kính cúi người: “Đợi xong xuôi mọi việc, vãn bối nhất định sẽ đến Vong Tâm phong thỉnh giáo.”

Tần Không đáp: “Lão phu sẽ đợi tiểu đệ ba tháng tại Vong Tâm phong. Bất quá tiểu đệ đừng quá khinh địch, thế sự khó lường, ai biết được lần tới chúng ta gặp nhau là khi nào. Nếu ván này Diệp tiểu đệ thua, lão phu đành phải xem qua cây đao của tiểu đệ.”

Đao Vương Tần Không chính thị ẩn cư tại Vong Tâm phong trên Không Long sơn, tọa lạc bên bờ Thái Hồ, cách phía tây nam Tô Châu sáu mươi dặm.

Diệp Phong quay lại: “Tán lâu chủ định đánh thế nào?”

Tán Vạn Kim và Thực Chỉ Điểm Giang Sơn nhìn nhau, vẻ mặt cực kỳ khó coi, ai ngờ mời Đao Vương Tần Không tới lại thành tự diệt uy phong của mình.

Nhưng Đao Vương do đại tổng quản phủ Tướng quân Thủy Tri Hàn tự thân mời tới, hà hưởng với uy danh của lão, mấy ai dám đắc tội, cả hai đành bấm bụng nén nhịn.

Tán Vạn Kim đáp: “Tại hạ mở đồ lâu, tự nhiên món nào cũng tinh, còn Diệp đại hiệp vị tất tinh thông các cách đánh bạc, vậy chúng ta đánh loại đơn giản nhất là xúc sắc.”

Diệp Phong cười: “Được, lâu chủ là người nhanh nhẩu, ai đổ trước đây?”

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn lãnh đạm: “Tại hạ!”

Tán Vạn Kim ung dung: “Nếu hai người đồng thời đoán, Diệp đại hiệp tự nhiên sẽ hoài nghi bọn tại hạ giả trò, vậy chỉ cần Diệp đại hiệp đoán trúng số điểm, coi như bọn tại hạ thua.”

Bọn Lô Nộ sững sốt, cách đánh này không hề khó khăn, thậm chí quá đơn giản.

Đổ xúc sắc vốn cực khó, trong ống có tới ba con, xác suất đoán trúng chỉ một phần mười sáu, nhưng với những cao thủ võ học cỡ Diệp Phong đều có thể thính phong biện khí, tất nghe được điểm của con xúc sắc.

Diệp Phong thấy vẻ mặt Thực Chỉ Điểm Giang Sơn treo nụ cười lạnh, biết đối phương tất có công phu độc đáo, vấn bạc này là mình có đoán được thủ pháp của hắn không. Nhớ lại ban nãy không giải được huyết đạo của Thảm Thiên Thiên, e rằng công phu của hắn theo đường lối riêng.

Nhưng sự tình đến nước này, gã đã cười lên lưng hổ, đành sáng khoái đáp: “Được, cứ vậy đi.”

[1] Tạm dịch: Đừng nhắc đến nghiệp binh đao, vẫn là thơ rượu công danh. Chuyện cổ kim ngàn năm trải mãi, ngắn dài đá cuội nơi nguồn suối, bờ đê sóng lặng gió yên.

[2] Thuật nghe gió đoán vật

[3] Tạm dịch: Người ngọc mỹ miều, nụ cười chúm chím, tay thon búp măng, ám khí rợp trời

[4] Bắt nguồn từ điển tích: Hạng Vũ, Lưu Bang cùng hẹn phá Tần, ai vào Hàm Cốc trước sẽ làm vua. Nhưng khi Lưu Bang vào trước, Vũ lại nuốt lời và nghe á phụ Phạm Tăng khuyên mở yến tiệc để giết chết Lưu. Nửa chừng, nhờ Hạng Bá và Phàn Khoái vào giúp, hơn nữa Vũ lại do dự bất quyết nên để Lưu thừa cơ trốn thoát. Ý nói bữa tiệc chết chóc.

[5] phá lạn: nát vụn

3. Giải Liên Hoàn

Tận tố tha, biệt hữu lưu tâm, tiện bất niệm đương thời, vũ ý sơ trứ.[1]

1. “Chỉ: Cô chỉ cảm tương khoa châm xảo”

Ba con xúc sắc bày ra trên bàn, Tán Vạn Kim chỉ vào: “Mời Diệp đại hiệp kiểm tra.”

Diệp Phong đâu dám chần chừ, tuy biết Tán Vạn Kim không dùng những thủ pháp hạ thừa như đổ thủy ngân vào trong nhưng gã muốn làm quen với đặc điểm của con xúc sắc.

Sáu mặt của con xúc sắc khắc điểm số khác nhau, trong mắt cao thủ như gã đương nhiên khác nhau rất xa bởi mỗi mặt sẽ có trọng lượng chênh lệch một chút, lúc rơi xuống tạo thành thanh âm bất đồng. Tuy nét khác biệt cực kỳ nhỏ nhưng vẫn là khác biệt.

Cao thủ chỉ cần nghe tiếng con xúc sắc rơi xuống là đoán được điểm số ở mặt úp, đồng nghĩa đoán được bao nhiêu điểm.

Diệp Phong hơi biến sắc, tiếng con xúc sắc không giống bình thường mà được đúc từ sắt đặc.

Xúc sắc làm từ xương thú tự nhiên không nặng như đúc bằng sắt, theo cách nghe bình thường sẽ đoán chính xác điểm số.

Xúc sắc bằng sắt không hẳn không có nhưng cực kỳ hiếm thấy. Xem ra đối phương chuẩn bị trước đâu vào đấy hòng đạt được thành công, cả những tiểu tiết thế này cũng không bỏ qua.

Gã lẩm nhẩm: “Lần đánh xúc sắc cuối cùng của tại hạ hình như đã mấy năm rồi.”

Tán Vạn Kim cười nhạo: “Diệp đại hiệp có cần đổi sang kiểu đánh khác chăng?”

Gã bật cười lắc đầu: “Tại hạ có thể đưa cả lệnh công tử vào phần đặt cược chăng?”

Tán Vạn Kim hừ lạnh, không nói gì thêm.

Diệp Phong đối kháng với Minh tướng quân xưa nay chưa từng nề hà thủ đoạn, nếu chọc giận khiến gã bỏ mặc tất cả mà đi rồi ngấm chia mũi dùi vào lão, dù có Dao Vương bảo tiêu cũng vị tất ân toàn.

Bọn Lôi Nộ thấy gã dù ở thế hạ phong vẫn không ngừng đả kích nhuệ khí của đối thủ, đều thầm khen hay.

Thẩm Thiên Thiên nhận ra dù gã đang cười cợt với địch nhân nhưng đầu mày nhíu chặt, hiển nhiên không dám nắm chắc phần thắng, nàng cũng lo lắng cho y nhưng không nghĩ ra cách gì vạn toàn. Nếu với tính cách thường ngày, nhất định gã không cần biết có giải xong huyết đạo cho nàng không, tất mang nàng đi ngay.

Nhưng hiện giờ Thủy nhi còn trong tay địch, nếu gã thua sẽ phải đối diện với Dao Vương Tần Không, lúc đó làm sao còn cười nói ung dung được.

Hồi lâu sau, Diệp Phong đứng thẳng lên thở dài một hơi, nhìn Thực Chỉ Điểm Giang Sơn chăm chăm: “Mời Điểm huynh.”

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn quát vang, không hiểu động tác của hắn thế nào, tay phải vung lên, “đỉnh” một tiếng lãnh lói, ba con xúc sắc bị hút vào trong ống, giờ tay ngang vai lắc mạnh.

Trong ống không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thẩm Thiên Thiên cùng Chúc Yên Hồng chưa từng thấy người khác đổ xúc sắc nên không có cảm nhận, Lôi Nộ cùng Bát Đại Hộ Pháp đều là lão giang hồ tinh thông trò này, ai nấy đều biến sắc.

Muốn đoán điểm phải dựa vào nhĩ lực, không ngờ công phu của Điểm Giang Sơn lại tinh diệu đến thế, hoàn toàn không nghe được tiếng xúc sắc va vào ống, đoán bằng cách nào?

Lúc Diệp Phong giải huyết đạo cho Thẩm Thiên Thiên đã biết võ công của Điểm Giang Sơn theo lối âm nhu, hiện giờ chắc đang dùng một cỗ nhu lực hút lấy con xúc sắc, không để va vào ống. Biết trước là một chuyện, còn muốn đoán điểm số trong tình trạng không nghe thấy gì này quyết không thể nào, e rằng gã đành nghe theo mệnh trời đoán liều một lần.

Tán Vạn Kim tỏ vẻ đắc ý, trong lòng cũng ngấm kinh hoàng, ngay cả kẻ mấy chục năm tắm mình trong cờ bạc như lão cũng không đoán được, hà huống Diệp Phong!

Dao Vương Tần Không cũng bất ngờ, thầm thở dài não nuột, xem ra hôm nay khó lòng tránh khỏi đấu một trận với gã.

Ván bạc này, gã thua chắc!

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn tỏ vẻ ngưng trọng, đổi liền mấy loại thủ pháp, ngón tay như có ma lực dính chặt vào ống, hoặc đẩy nhẹ hoặc lắc búng, đột nhiên hữu chương trầm xuống, ống xúc phẳng phát nổi liền với mặt bàn nhưng không phát ra mấy may âm thanh.

Sắc mặt hắn trắng nhợt, cơ hồ dốc toàn lực.

Yên lặng.

Hồi lâu.

Bọn Lôi Nộ đều bị thủ pháp lắc ống xuất thần nhập hóa cuốn hút, lại sợ ảnh hưởng đến thánh giác của Diệp Phong nên không dám lên tiếng.

Ống lắc đứng lặng trên bàn như tòa bảo tháp phủ đầy linh khí tà dị.

Ngón tay Điểm Giang Sơn chậm chậm rời từng tắc khỏi ống, mục quang như đao xạ vào Diệp Phong: “Diệp đại hiệp, mời!”

2. “Đao: Bảo đao lữ thiết toàn như cát”

Người ngồi đánh bạc ở Ngưỡng Thiên các đều là đại hào một phương, ván nào cũng quăng cả vạn lạng bạc trắng, thành ra bầu không khí ở đây luôn ngưng trọng.

Nhưng bầu không khí Ngưỡng Thiên các chưa bao giờ ngưng trọng đến thế.

Trên mặt bàn bát tiên gỗ đàn dày dặn rộng chừng bảy thước vuông có duy nhất một ống đồ xúc sắc. Chiếc ống như lá bùa đen nhánh, chỉ cần mở ra sẽ dẫn đến biến cố kinh người gì?

Không ai dám đặt tay lên bàn, chỉ sợ có người cố ý dùng nội công thượng thừa truyền lực, ảnh hưởng đến điểm số của con xúc sắc.

Nếu mở ống đồ ra, liệu Ngưỡng Thiên các có biến thành chiến trường đồ sát?

Nếu Diệp Phong thua, gã có địch nổi Đao Vương thành danh bốn mươi năm nay?

Nếu gã tổn thương dưới đao của Tần Không, người của Ngũ Kiếm liên minh liệu có sống sót rời khỏi Khoái Hoạt lâu? Thảm Thiên Thiên sẽ ra sao?

Tất thấy đều nín thở nhìn gã.

Diệp Phong trầm tư, đầu mày nhíu chặt, chỉ cần gã nói ra một con số sẽ quyết định sống chết cho hầu hết người ở đây.

Nhưng gã đoán được chẳng?

Người phá tan im lặng đầu tiên là Đao Vương Tần Không: “Hay cho Thực Chỉ Điểm Giang Sơn, nếu người đánh là lão phu chắc đã nhận thua.”

Tán Vạn Kim cười hăng hắc: “Diệp đại hiệp vị tất muốn chịu thua.”

Diệp Phong khẽ nhướng mày, hỏi một câu như thạch phá thiên kinh: “Thủy Tri Hàn định lúc nào mới tới?”

Điểm Giang Sơn cười lớn: “Đối phó một Ngũ Kiếm liên minh nhỏ xú cùng một Diệp Phong hà tất cần tổng quản tự thân ra tay?”

Bọn Lôi Nộ nổi giận, Điểm Giang Sơn nói vậy khác nào không coi Ngũ Kiếm liên minh ra gì.

Lôi Nộ nhìn gương mặt trắng nhợt của Thực Chỉ: “Bất kể hôm nay Diệp huynh đệ thắng hay thua, Lôi mỗ muốn đấu một trận với Điểm huynh.”

Điểm Giang Sơn cười lạnh lùng: “Lôi huynh cứ yên tâm, đến lúc thích hợp, chính tại hạ sẽ là người đầu tiên tiến vào Ngũ Kiếm sơn trang lĩnh giáo Nộ Kiếm của huynh.”

Diệp Phong ngoái nhìn Đao Vương Tần Không, nghiêm túc hỏi: “Văn bối chỉ không hiểu nếu văn bối và Lôi minh chủ sa vào đường cùng liều mạng đấu một phen, văn bối cầm chân tiền bối, liệu Tán lâu chủ cùng Điểm Giang Sơn đã nguyên khí đại thương làm sao chống nổi Ngũ Kiếm liên minh?”

Điểm Giang Sơn quát vang: “Diệp đại hiệp không cần lo bỏ trắng răng, đừng quên Thảm tiểu thư còn trong tay bọn tại hạ.”

Diệp Phong lạnh nhạt: “Dù gì cũng chết, sao bọn ta không thể liều mạng?”

Tán Vạn Kim cười lớn: “Diệp đại hiệp nếu định nhận thua, còn định giở trò hòng thoát thân ư?”

Diệp Phong đưa mắt nhìn, lão cũng nhìn lại, mục quang song phương như đao thương va nhau.

Chúng nhân ngăm nắm chặt binh khí, chỉ cần một lời bất hòa thốt ra sẽ lập tức đổ máu.

Chúc Yên Hồng càng khấn trương, ở đây chỉ mình nàng không biết võ công, nếu xảy ra đại chiến, đương nhiên không ai chiếu cố được.

Nàng không sợ chết, chỉ do dự nên hướng mũi Cầu Tư kiếm vào ngực mình hay ngực địch nhân?

Nàng bơ vơ nhìn sang phía Lôi Nộ, gương mặt y lạnh tanh, không hề cảm giác thấy ánh mắt nàng...

Nàng nhìn sang Bát Đại Hộ Pháp, ai nấy đang chuẩn bị sẵn sàng, tính toán cách tung đòn trí mạng với địch...

Nàng nhìn Thảm Thiên Thiên, sắc mặt cô đại tiểu thư trắng nhợt nhưng vẫn nhìn Diệp Phong với lòng tin cực độ.

Ánh mắt nàng nương theo thị tuyến của Thảm Thiên Thiên chuyển hướng sang Diệp Phong.

Nàng cả kinh nhận ra gã mỉm cười!

Gã mỉm cười, nụ cười từ từ lướt qua gương mặt vốn nặng nề rồi đọng hờ trong mắt, đoạn lan khắp đôi mày kiêu xuống khóe môi, tạo thành lòng tin và bá lực vô tận...

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Yên Hồng có cảm giác nụ cười của gã cũng như tên gã, là ngọn gió thổi qua chiếc lá non buổi sớm.

Tán Vạn Kim thấy gã đột nhiên mỉm cười, có phần không nắm bắt được hàm ý, cả đời lão gặp vô số người nhưng chưa bao giờ đụng phải ai khiến lão cảm giác sâu không thể dò như Diệp Phong, liền tỏ vẻ ngạc nhiên: “Diệp đại hiệp buồn cười chuyện gì?”

Diệp Phong vẫn giữ nụ cười thần bí: “Tán lâu chủ có biết vì sao tại hạ lại đột nhiên hiểu rõ mọi sự chăng?”

Tán Vạn Kim bỗng thấy tựa hồ cục thế đều nằm trong tay gã, trong sát na tâm thần hoảng hốt, không hiểu mình phạm sai lầm gì nên không thốt lên lời.

Điểm Giang Sơn quát lớn: “Diệp đại hiệp kéo dài thời gian làm gì, là hán tử cứ việc nhận thua rồi phân thắng bại.”

Diệp Phong cười lớn: “Ai nói mõ nhận thua?”

Mắt Tần Không lóe tinh quang: “Diệp tiểu đệ nắm chắc thắng được ván này?”

Diệp Phong cười không đáp.

Diệp Phong cười vang.

Diệp Phong bật đao.

Khóe môi khẽ thốt ra ba chữ: “Đại - - báo - - tử.”

Diệp Phong...

Chém... một...nhát...đao!

Ổng đổ tách đôi, mặt bàn bát tiên cũng tách thành hai nửa, một nửa bất động, nửa kia đổ xuống đất, dấy lên một làn bụi mỏng.

Trên nửa mặt bàn, ba con xúc sắc vẫn nguyên vẹn, con nào cũng hướng sáu điểm lên trên, chính thị Chí tôn - - Đại báo tử!

“Oa” Thảm Thiên Thiên để mặc dòng nước mắt cổ nén hồi lâu, nếu không phải huyết đạo chưa được giải, nàng sẽ nhào vào lòng gã, cắn thật mạnh!

Lúc gã bật đao, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn cùng Tán Vạn Kim đồng loạt run rẩy lui lại, dáng vẻ cực kỳ nhếch nhác.

Duy nhất Đao Vương Tần Không ngồi yên, bình thần nhìn đao đao quang vạch một vòng cung mỹ lệ trên không rồi tắt lụi, quay lại trong bao của Diệp Phong.

Điểm Giang Sơn mặt tái như chàm đỏ, lẩm nhẩm: “Thế là thế nào?”

Sự thật ban nãy hẳn đã dốc toàn lực xuất thủ, cũng chỉ khiến con xúc sắc không va vào thành, bản thân cũng không đoán được bao nhiêu điểm.

Chúng nhân đều hiểu, nhất đao ban nầy của Diệp Phong chẻ đôi ống đở, nhìn rõ số điểm rồi nhân cơ hội một sát na đó truyền kinh vận công, chấn động mặt bàn đổi điểm số theo ý mình.

Tuy là thủ đoạn xảo diệu nhưng ban ngày ban mặt, ai chứng minh được số điểm ban đầu không phải là Đại bảo tử mười tám điểm?

Hà hưởng dù biết chắc Diệp Phong dùng kế nhưng ai dám chắc có thể phán đoán tình chuẩn, dụng lực xảo diệu xuất ra một chiêu kinh thiên động địa chẻ đôi hợp thể giữa mặt bàn cương mãnh với con xúc sắc âm nhu trong một khoảnh khắc điện quang hỏa thạch?

Đao Vương Tần Không gây ra một hồi mới ngửa mặt cười vang: “Sau cùng lão phu cũng thấy được Toái Không Đao, quả nhiên không đến nỗi thất vọng.” Đoạn lách mình lướt qua cửa, giọng nói từ xa xa truyền lại: “Diệp tiểu đệ thắng oanh liệt lắm, trong một tháng nữa lão phu đợi đệ ở Vong Tâm phong.”

Đao Vương cất bước như thế!

Diệp Phong vừa vỗ vỗ lên vai Thẩm Thiên Thiên vừa cười hì hì nhìn Điểm Giang Sơn cùng Tán Vạn Kim: “Đao Vương thừa nhận tại hạ thắng, nhị vị có dị nghị gì chăng?”

Lúc đó Lôi Nộ mới tỉnh khỏi cơn kinh ngạc, ha hả cười rộ: “Hay cho Toái Không Đao, Lôi Nộ ta đến giờ mới thật sự phục huynh đệ.”

Diệp Phong cũng cười vang, quay lại vỗ vào tay y, bất ngờ nhận ra Chúc Yên Hồng đứng sau lưng chồng đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kích động ẩn chứa ánh lệ, lòng gã chợt thất lại, cổ rặn ra nụ cười: “Lôi đại ca sao còn chưa đưa các huynh đệ đến đại tửu lâu trong thành Tô Châu uống một phen thống khoái.”

3. “Quyền: Nhất quyền tị dịch vạn cổ không”

Hoa Đăng các tịnh không phải là một căn lầu gác, nhưng khí phái không kém hơn kiến trúc bất kỳ một nhà giàu có quyền quý nào ở kinh sư: lưng tựa vào núi, bên ngoài kề với ao trong, tuy cũng sơn son rực rỡ, mái diềm uốn lượn như một phủ đệ thân vương nhưng tường dài lầu thoáng, điện rộng đình cao, cộng thêm được bảo vệ nghiêm ngặt, cao thủ dày đặc khác nào một tòa Tử cấm thành thu nhỏ.

Đó là phủ Tướng quân danh chấn triều cương, uy thế vang vọng giang hồ!

Nhưng giữa quần thể kiến trúc của Hoa Đăng các có một gian tiểu sảnh hoàn toàn khác biệt.

Gian tiểu sảnh đen nhánh, tất thấy đều phủ một tầng màu đen quỷ dị, toát ra phong vị kỳ quái. Cửa chính, cửa sổ, cột trụ, xà đều tinh tế như trong các hộ giàu có nhưng quan sát cẩn thận sẽ thấy cả gian sảnh là một chỉnh thể, đều do thiết mộc thượng đẳng chế tạo thành, kiên cố dị thường.

Tường đen, trướng đen, ngay cả ánh đèn cũng thấp thoáng đen, phẳng phất phát ra màu đen mờ mờ.

Nơi đây là cấm địa trong Hoa Đăng các, chốn luyện công của thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tôn Việt Minh tướng quân.

Gian sảnh này được gọi là Tướng quân sảnh.

Thủy Tri Hàn chậm chậm bước đến trước sảnh, cúi đầu nói: “Thủy Tri Hàn cầu kiến tướng quân.”

Từ trong sảnh vang lên một giọng nói nhu hòa nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm: “Tri Hàn vào đi.”

Mỗi lần đến gian tiểu sảnh không có gì khác thường này, Thủy Tri Hàn đều trở nên vô cùng cẩn thận.

Một ngọn núi không dung hai hổ, y và Minh tướng quân đều là người trong Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư, nhưng y cam tâm làm một tổng quản trong phủ Tướng quân, bất kể giữ gìn thế nào, thu mình thế nào vẫn cứ lo lắng sẽ khiến Minh tướng quân nghi kỵ.

Hà hưởng miệng đời hiểm ác, Minh Tôn Việt tín nhiệm y thế nào cũng sẽ có lời đồn đại lọt vào tai ông ta...

Nếu ông ta thật sự nghi ngờ, hậu quả thế nào, chính y cũng không tưởng tượng được.

Tuyệt đối sẽ vô cùng đáng sợ.

Y hít sâu một hơi, đẩy cửa gian tiểu sảnh bước vào.

Minh tướng quân không phải là người đặc biệt cao lớn.

Nhưng dù ông ta hiện đang ngồi trên ghế, chỉ mặc trang phục bình thường, gương mặt mờ hồ dưới ánh đèn, cũng không vận Lưu Chuyển Thần Công danh động thiên hạ mà vẫn tạo cho người đối diện cảm giác cao cao tại thượng.

“Tri Hàn có việc gì chăng?”

Lúc không có người ngoài, Minh tướng quân đều gọi y bằng cái tên Tri Hàn, nếu có mặt người thứ ba, sẽ gọi bằng danh xưng tổng quản. Điều đó khiến y không thoải mái, cảm giác bản thân mình có hai thân phận trong lòng ông ta, không hiểu ông ta coi mình chỉ là một tổng quản phủ Tướng quân hay là một bằng hữu.

Đương nhiên y không đời nào dám hỏi.

Y tỏ vẻ không cảm giác được khí thế của Minh tướng quân át tới, thông thả đáp: “Tầm Tướng Quân Lệnh thứ hai đã truyền tới Ngũ Kiếm liên minh, cả Ngũ Kiếm sơn trang trừ Lôi Nộ cùng Bát Đại Hộ Pháp, đều tháo chạy hết nhưng người cầm truyền lệnh bị Toái Không Dao Diệp Phong giết. Thuộc hạ đã sai Thực Chỉ Điểm Giang Sơn cùng Trung Chỉ Hành Vân Sinh chia ra đến Tô Châu, ngầm giám thị động tĩnh của Ngũ Kiếm sơn trang.”

Minh tướng quân chỉ điềm đạm a một tiếng rồi không hỏi tiếp, tựa hồ không hứng thú với bất kỳ điều gì.

Thủy Tri Hàn tiếp tục: “Mỗ Chỉ Bằng Thiên Hành đến Xuyên Tây truyền tin cho Long Phán Quan, Tiểu Chỉ Thiêu Thiên Sâu đang ở Quan Trung làm việc cho bộ Hình, bắt quá Vô Danh Chỉ Vô Danh đã ẩn mình trong thành Tô Châu. Lịch lão quỷ cũng nói nếu thuộc hạ hành động, hẳn sẽ đến Tô Châu tham dự náo nhiệt.”

Lịch lão quỷ mà y nói tới chính là một trong Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư: Lịch Khinh Sinh ở Uổng Tử thành tại Giang Tây.

Minh tướng quân hơi ngần người: “Đối phó với Ngũ Kiếm liên minh có cần hưng sư động chúng đến thế không?”

Thủy Tri Hàn đáp: “Bề ngoài lần này đối phó Ngũ Kiếm liên minh, thật ra nhắm vào Toái Không Dao Diệp Phong.”

Minh tướng quân gật đầu: “Diệp Phong còn trẻ đã có phong phạm của bậc đại gia, hành động luôn bất ngờ, linh hoạt mà không mất đi nét trầm hùng, khoa trương nhưng vẫn chắc chắn, thật sự là nhân tài trăm năm khó gặp. Nếu có thời gian tất trở thành một đối thủ hiểm có.”

Thủy Tri Hàn thăm cả kinh, Diệp Phong vốn coi Minh tướng quân là tử địch nhưng được ông ta nhận xét như thế, nếu đến tai người giang hồ, e rằng uy danh của gã sẽ vượt hơn tất cả những hậu bối đang nổi lên.

Y cúi đầu báo cáo: “Đao Vương cũng xuất sơn rồi, mấy hôm nữa sẽ có tin tức.”

Mục quang như điện của Minh tướng quân quét tới: “Đao Vương chỉ thiếu ta một món nhân tình, dùng để đối phó với Diệp Phong quả thật không đúng chỗ.”

Y đáp: “Đao Vương chỉ đáp ứng so đao với Diệp Phong trong tình huống công bình, thuộc hạ sợ có biến cố, mấy hôm nữa sẽ tự thân đến thành Tô Châu, mọi việc ở đây sẽ do Quỷ Thất Kinh lo liệu.”

Minh tướng quân hơi ngạc nhiên: “Mấy năm rồi Tri Hàn không tự ra tay! Khiến ta ngạc nhiên hơn là Tri Hàn không phái Quỷ Thất Kinh mà tự đi một chuyến, thật ra vì sao?”

Thủy Tri Hàn bình thản: “Ngũ Kiếm liên minh không đáng gì, đánh tan Lôi Nộ chẳng qua muốn lập uy với giang hồ. Nhưng Toái Không Dao mới gần ấy tuổi đã vươn cao, lại luôn chống đối tướng quân, nếu không sớm trừ đi, e rằng sẽ tổn hại đến thanh uy của tướng quân.”

Minh tướng quân dịu giọng: “Mấy năm nay, việc giang hồ ta đều để Tri Hàn thoải mái nhúng tay, lần nay Tướng Quân Lệnh sau ba năm mới xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên tất không thể thất bại, Tri Hàn muốn vận toàn cũng đúng.”

Thủy Tri Hàn khiêm tốn: “Tri Hàn toàn nhờ tướng quân chỉ điểm.”

Minh tướng quân cười ha hả: “Tri Hàn cứ thẳng tay, ta muốn xem dưới thủ đoạn của Tri Hàn, giang hồ sẽ trở thành thế nào!”

Tiếng cười của ông ta vang vang nhưng Thủy Tri Hàn vẫn cảm giác thấy hàn ý dâng lên, có phải y quá dễ lộ hào quang?

Minh tướng quân thở dài một tiếng gần như không ai nghe thấy: “Sau trận chiến ba năm trước với Âm Khí Vương, ta đột nhiên hiểu được chân lý thiên địa vạn vật thuận theo tự nhiên, bất kể là kẻ nhỏ bé hay vĩ đại, ngu độn hay trí tuệ, dẫu cho xuân thu đại nghiệp hay danh lợi quyền thế, sau cùng cũng chỉ là hư không. Từ lúc ấy ta nảy ra ý định rút lui, nếu không vì không đành lòng thấy triều cương đại loạn, loạn đảng hoành hành, tất đã rũ tay, chuyên tâm vào võ học thiên đạo...”

Âm Khí Vương Lâm Thanh từng là một trong bát đại cao thủ hiệu xưng “Bát Phương Danh Động” ở kinh sư. Y một lòng muốn leo lên đỉnh cao của võ đạo, nhờ cơ duyên được Xảo Chuyết Đại Sư, sư thúc của Minh tướng quân tặng cho cây Thâu Thiên cung dùng để khắc chế Lưu Chuyển Thần Công liên ước hẹn Minh Tôn Việt đại chiến trên tuyệt đỉnh Thái Sơn. Trận chiến đó vang danh thiên hạ, Âm Khí Vương tuy thất bại mất mạng nhưng Minh tướng quân lại nói rằng so về võ công, Âm Khí Vương Lâm Thanh cao hơn một chút, thành ra y tuy bại mà vinh!

Thủy Tri Hàn đương nhiên biết được nguyên do trận chiến, nhưng nào ngờ Minh tướng quân lại vì trận chiến đó nảy ra nhiều suy tưởng như vậy, nhất thời cảm xúc đan xen trong lòng, không thốt thành lời.

Minh tướng quân tiếp tục: “Ta từ nhỏ đang ôm chí lớn nhất thống giang hồ, chẳng qua hy vọng làm được những việc tiền nhân chưa từng, mở ra một giang hồ theo trật tự. Nhưng hiện giờ lòng đã nguội, muốn đem việc trần thế giao vào tay người khác, bản thân rũ tay mà đi, Tri Hàn có ý đó, vậy thực lực trong tay ta sẽ chuyển giao dần dần. Chỉ hy vọng Tri Hàn hoàn thành được ý nguyện ta không còn lòng dạ nào thực hiện nữa.”

Trong lòng Thủy Tri Hàn rung chuyển, tuyệt không ngờ Minh tướng quân lại thổ lộ tấm lòng với mình như vậy, nhất thời không biết lời ông ta nói là thật hay giả, là phúc hay họa...

Minh tướng quân cười điềm nhiên, đưa tay ngăn lời y đang định phân biện lại, khí độ khiến người khác không dám cãi lại: “Ta và Tri Hàn tương giao hơn mười năm, từ lâu đã biết Tri Hàn không phải hạng người cam chịu ở dưới người khác, nếu Tri Hàn không thừa nhận, tức là coi thường trí tuệ của ta.”

Thủy Tri Hàn rung động toàn thân, tự hỏi bản thân quả thật chưa từng nghĩ có ngày sẽ lên thay Minh tướng quân, nhưng đã tâm tranh hùng giang hồ thì đúng như lời ông ta nói.

Minh tướng quân không để y lên tiếng, đứng dậy quay lưng lại, chắp tay nhìn lên bức tranh trên tường, ngâm nga: “Tam quân dụng mệnh thiên lý động, nhất quyền tị dịch vạn cổ không. Tri Hàn lui gót đi.”[2]

Thủy Tri Hàn nhìn bóng dáng ông ta trầm tĩnh in lên tường, trong lòng bất ngờ dấy lên ý niệm xưa nay chưa dám nghĩ tới...

- Nếu y đột nhiên xuất thủ, liệu có phá được Lưu Chuyển Thần Công danh động giang hồ?
- Trong tình huống ông ta hoàn toàn không phòng bị, Hàn Tầm Chưởng của y có thể một đòn thành công?
- Nếu không ra tay, ông ta đã hiểu được dã tâm của y, liệu còn dung nạp y nữa chăng?

Trăm ngàn ý niệm dâng lên trong một sát na, lòng y rối bời, bàng hoàng không cất bước nổi.

Trước giờ y chưa từng khó quyết định thế này, một cỗ nội tức liên tục lưu chuyển khắc các đại huyệt toàn thân, cơ hồ xuất ra khỏi chưởng...

Y nhìn sang chiếc bóng Minh tướng quân nhàn tản in trên tường, quả thật đó là cơ hội ngàn năm khó gặp, thật ra ông ta muốn thử tâm ý của y hay hoàn toàn không phòng bị?

Y, có nên xuất thủ?

Y, không, dám!

Y cung cung kính kính lui ra ngoài sảnh, ngược nhìn ngàn sao lấp lánh, thở phào một hơi, trong tâm hiện lên hai câu thơ Minh tướng quân vừa ngâm:

Tam quân dụng mệnh thiên lý động,

Nhất quyền tị dịch vạn cổ không!

Tận giờ y mới phát hiện, trong bàn tay nắm chặt vô tình đọng toàn mồ hôi!

4. “Kiếm: Đạn kiếm tác ca tấu khổ thanh”

Thẩm Thiên Thiên uống cạn một bát rượu lớn, sắc gần như không thể nói thành tiếng khiến cả Diệp Phong và Lôi Nộ cười ha hả.

Cả toán đến Thiên Nguyên lâu, tửu lầu lớn nhất thành Tô Châu, chơi trò đoán quyền uống rượu, bao nhiêu u uất suốt mấy ngày được rũ sạch. Ngay cả Chúc Yên Hồng cũng cùng uống mấy ngụm nhỏ, mặt ửng lên một áng mây hồng.

Ban nãy trong Khoái Hoạt lâu, Đào Vương Tần Không rũ áo đi mất, Tán Vạn Kim cùng Thực Chỉ Điểm Giang Sơn không dám ngăn cản, tuân theo ước hẹn, giải huyết cho Thẩm Thiên Thiên, cả Thủy nhi cũng được giao ra.

Từ khi chống đối với thế lực của Minh tướng quân, chưa bao giờ Diệp Phong oanh liệt như lần này.

Nhận thấy trời đã đứng bóng, Diệp Phong cầm một bát rượu lên cười bảo: “Các vị huynh đệ chắc không muốn đêm mau tướng quân đến cướp sơn trang, sau bát này nên uống một bát canh giải rượu.”

Chúng nhân cùng hưởng hứng.

Thẩm Thiên Thiên lại cãi: “Bản tiểu thư không cần nghỉ lắm thế, tối nay nhất định ngủ một giấc thật ngon, Diệp Phong người làm hộ pháp cho bản tiểu thư.”

Thủy nhi thất thanh: “Tối nay tiểu tỳ không phải phục thị tiểu thư nữa?”

Tất cả đều bật cười, buông lời trêu ghẹo, Thẩm Thiên Thiên tự biết lỡ lời, liên tục giậm chân.

Diệp Phong cười nhăn nhó: “Thẩm cô nương không cần theo bọn tại hạ về Ngũ Kiếm sơn trang.”

Thẩm Thiên Thiên lấy làm lạ: “Vì sao?”

Gã điệu giọng: “Lạc Hoa cung chủ mà biết cô nương có mặt ở thành Tô Châu đầy nguy hiểm này tất sẽ lo lắng.”

Thẩm Thiên Thiên cướp lời: “Có Diệp đại hiệp ở đây, bản tiểu thư còn sợ gì?”

Diệp Phong nóng lòng, định cho nàng biết tình hình hung hiểm, lại sợ ảnh hưởng đến sĩ khí, đành tìm cớ: “Có phải cô nương lại trốn Triệu cung chủ đi chơi?”

Thẩm Thiên Thiên đắc ý: “Lần này đại hiệp sai rồi, mẫu thân cho bản tiểu thư hành tẩu giang hồ tăng thêm lịch duyệt.”

Diệp Phong thầm kêu khổ, Thẩm Thiên Thiên tuy xuất thân danh môn, võ công không tệ, nhưng kinh nghiệm đối địch tuyệt đối không đủ, lại chưa từng chứng kiến cảnh máu đổ trên giang hồ, hà huống người phủ Tướng quân đều là cao thủ nhất lưu, gã muốn chiếu cố nàng cũng e rằng lực bất tòng tâm.

Nhưng gã cũng hiểu tính khí nàng, nếu bảo võ công của nàng thấp sẽ trở thành gánh nặng, ắt mình lãnh đủ trước. Nhất thời gã trầm ngâm, thuận miệng hỏi: “Phu nhân lại yên tâm cho hai cô bé hành tẩu giang hồ sao?”

Thủy nhi chen lời: “Vốn có Long đại bá đi cùng, nhưng tiểu thư lại bảo có mặt đại bá sẽ vướng chân vướng tay nên lúc ở thành Tương Dương mới lặng lẽ trốn đi. Bằng không sao lại bị tên tiểu tặc Tán Phục Lai bắt.” Nói đoạn cô lại run lên.

Thẩm Thiên Thiên sầm mặt: “Ai nói ta bị tên tiểu tặc đó bắt, chẳng qua trúng kế của hắn, bị đầu độc mà thôi.”

Diệp Phong nín cười: “Không sai, không sai, Thẩm đại tiểu thư chỉ là nhất thời bất cẩn, để gian nhân thừa cơ.”

Lôi Nộ hỏi: “Long đại bá mà Thủy nhi cô nương nói đến là ai?”

Thủy nhi hiển nhiên hơi sợ vị minh chủ Ngũ Kiếm minh này, vội cung kính đáp: “Long đại bá ở Lưu Thủy hiên, cách Lạc Hoa cung ba dặm, công phu cực cao, ngay cả cung chủ cũng thường thường nhắc tới trước mặt bọn tiểu tỳ.”

Lôi Nộ hỏi: “Lão nhân gia tên là gì?”

Thẩm Thiên Thiên đáp: “Bình thường bọn tiểu nữ vẫn gọi là Long đại bá, chưa từng nghe mẫu thân nhắc đến tên của đại bá.”

Lôi Nộ ngẫm nghĩ: “Có phải ngày thường lão nhân gia hay mặc áo tơ, thích ngồi câu cá bên bờ suối chẳng?”

Thủy nhi lấy làm lạ: “Sao Lôi minh chủ lại biết, có quen đại bá ư?”

Lôi Nộ vỗ đùi, mặt hiện lên sắc vui mừng: “Nếu lão nhân gia đến nữa, cộng với Diệp huynh đệ, chúng ta càng nắm chắc đối phó được với người của phủ Tướng quân.”

Nhận ra Diệp Phong cùng Bát Đại Hộ Pháp đều nghi hoặc, y giải thích: “Nếu tại hạ đoán không lầm, lão nhân gia là người hơn hai mươi năm trước dựa vào bảy mươi hai chiêu Đằng Không Chuông Pháp tiểu ngạo giang hồ: Được Mã Đằng Không Long Đằng Không.”

Bát Đại Hộ Pháp động dung, Diệp Phong còn trẻ nên không thông thuộc lắm những danh nhân giang hồ lớp trước.

Lôi Nộ kể tiếp: “Hai mươi năm trước, Lạc Hoa cung chủ Triệu Tinh Sương dựa vào độc môn ám khí Lưu Hoa Phi Diệp hành tẩu giang hồ, người lại xinh đẹp như hoa, được coi là giang hồ đệ nhất đại mỹ nữ, kẻ theo đuổi vô số. Nhưng Triệu cung chủ như hoa tàn chợt hiện rồi biến mất, ba năm sau liền quay về Hải Nam Lạc Hoa cung. Lúc đó nhân vật nổi danh nhất là Long Đằng Không cũng mất bóng theo, không ít người nhận định...”

Thủy nhi bất chấp thân phận, lớn tiếng quát: “Long đại bá và cung chủ lấy lẽ đối đãi nhau, Lôi minh chủ không nên tin vào lời đồn.”

Lôi Nộ cười ngượng ngùng: “Đó chỉ là mấy lời đồn thổi, bất quá Long Đằng Không danh chấn giang hồ đột nhiên biến mất, quả thật khiến không ít người đoán già đoán non.”

Thẩm Thiên Thiên nghe đến những chuyện chưa bao giờ mẫu thân đề cập với mình, bất giác nài nỉ: “Muội từ nhỏ đã mất phụ thân, mẫu thân không cho hỏi đến những chuyện quá khứ. Lôi đại ca mau kể tường tận cho muội nghe.” Năng học theo Diệp Phong, gọi Lôi Nộ là đại ca.

Lôi Nộ cười: “Thẩm cô nương có ý định đó, chi bằng đến Ngũ Kiếm sơn trang ở chơi vài hôm, tại hạ sẽ kể rõ ràng mọi chuyện.”

Thẩm Thiên Thiên che miệng mỉm cười, lại nhìn Diệp Phong với vẻ đắc ý: “Đấy nhá, Lôi đại ca mời bản tiểu thư đến Ngũ Kiếm sơn trang, không liên quan đến người.”

Diệp Phong than thầm, Ngũ Kiếm liên minh đang lúc chỉ mình treo chuông, Lôi Nộ vì muốn có viện trợ, kéo Lạc Hoa cung cùng đối kháng Minh tướng quân nên sẵn sàng làm bất cứ việc gì, một khi Thẩm Thiên Thiên đến sơn trang, gã quyết không thể buông lời được.

Thoáng chốc, đầu óc gã sáng láng, hiểu rõ dụng ý của Minh tướng quân.

Gã hạ quyết tâm, đảo mắt nhìn quanh, định cương quyết ngăn Thẩm Thiên Thiên đến sơn trang, chợt chạm phải Chúc Yên Hồng vừa lắng nghe đối thoại, vừa nhìn trộm Thẩm Thiên Thiên, dáng vẻ vui buồn lẫn lộn.

Trong lòng gã nảy sinh cả trăm ý niệm, nhớ đến vị trang chủ phu nhân đường đường này cũng cần người bảo vệ, lập có tính toán, lớn tiếng hỏi: “Thủy nhi có biết nấu ăn chẳng?”

Thân hình Chúc Yên Hồng run lên, nhớ lại tình cảnh thổi lửa trong bếp lúc trước, không dám ngẩng nhìn gã nữa.

Thủy nhi đáp ngay: “Diệp đại hiệp hỏi lạ thật, Thủy nhi từ nhỏ đã biết.”

Gã cười ha hả: “Thẩm đại tiểu thư là khách của Lôi minh chủ, tại hạ mời Thủy nhi cô nương làm đại quản gia cho Ngũ Kiếm sơn trang.”

Thủy nhi hớn hở: “Hóa ra tiểu tỳ cũng có phúc làm quản gia.”

Gã bảo: “Quản gia này là quản lý việc ăn uống cho sơn trang.”

Thẩm Thiên Thiên thấy gã không phản đối mình đến sơn trang, trong lòng vui vẻ: “Thủy nhi sẽ nấu mấy món ngon cho chư vị đại ca, để các vị nếm tay nghề của Giang Nam đại danh trù do Thẩm Thiên Thiên dạy dỗ thành.”

Trong lòng Diệp Phong dâng tràn tráng chí, lớn tiếng ngâm: “Đạn kiếm tác ca tấu khổ thanh, Duệ cư vương môn bất xưng tình.”[3]

Câu thơ này trong bài “Hành lộ nan” của Thi tiên Lý Bạch, lời lẽ bất khuất thẩm đượm đấu chí không ngại cường quyền.

Trong giây phút này, gã thâm quyết tâm, mặc kệ Minh tướng quân có âm mưu quỷ kế gì, gã cũng bất chấp sống chết bảo vệ an toàn cho những bằng hữu này.

5. “Dung: Yểm dung liễm mục ý khiên sâu”

Chiều muộn.

Bóng tối dần buông phủ.

Vầng trăng trong treo lơ lửng góc trời đông, thoáng ẩn thoáng hiện giữa lúc chạng vạng.

Diệp Phong nằm trong một sơn động tại lưng hòn giả sơn tọa lạc giữa hậu hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang, ngẩng nhìn vòm không u ám, lòng xáo động.

Thẩm Thiên Thiên cùng Thủy nhi đi suốt đêm, lại chịu vất vả suốt ngày, về đến sơn trang liền vào phòng nghỉ ngơi ngay.

Lôi Nộ và Bát Đại Hộ Pháp ở trong Phong Lãm các nghiên cứu đối sách với phủ Tướng quân.

Gã mượn cớ đi tuần tra, từ chối lời mời của Lôi Nộ, một mình đến đây. Lúc này gã chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Lần này gã vốn định ở lại Giang Nam hơn một tháng du sơn ngoạn thủy, không ngờ Tướng Quân Lệnh xuất hiện tại Ngũ Kiếm sơn trang khiến giang hồ nổi sóng, gã vội vã tới cùng Lôi Nộ kháng cự Minh tướng quân.

Trước đây Tướng Quân Lệnh năm lần xuất hiện trên giang hồ, người nhận được đều không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng cả năm lần đó đều nhắm vào những kẻ trực tiếp đối địch với tướng quân, hiện tại Ngũ Kiếm liên minh tuy đang phát triển nhưng ở tận Giang Nam xa xôi, tuyệt không ảnh hưởng đến thực lực của ông ta ở kinh sư.

Lần này phủ Tướng quân huy động lần lượt Tán Vạn Kim xưa nay chưa công khai ngả về thế lực nào, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn trong Ngũ Chỉ, mời được cả Dao Vương Tần Không, không hiểu còn những ai sẽ tới Tô Châu? Hôm nay lúc ở trên Khoái Hoạt lâu, Tán Vạn Kim ung dung đối diện với uy hiếp của gã đến thế chắc vì lão còn thực lực chưa thể hiện ra.

Địch nhân quả thật cực mạnh mà đến giờ vẫn chưa phát động, mặc cho Ngũ Kiếm liên minh khôi phục nguyên khí, thậm chí đưa cả Thẩm Thiên Thiên của Lạc Hoa cung gia nhập, thật ra là vì sao?

Ở Khoái Hoạt lâu, gã lơ mơ nhận ra nhưng tình thế lúc đó sắp bùng phát, gã không có thời gian cân nhắc, giờ hồi tưởng lại liền tỉnh ngộ, thâm kinh hãi.

Tiếng bước chân dệu dàng vang lên bên tai, kéo gã khỏi luồng suy ngẫm.

Bước chân ưu nhã, ung dung, khép nép như chất chứa tâm sự, thoáng đôi chút sợ hãi này, trừ Lôi phu nhân của Ngũ Kiếm sơn trang còn ai nữa?

Diệp Phong không lên tiếng, không hiểu sao từ lần đầu tiên thấy nàng, gã luôn có cảm giác khác thường...

Lúc vào Phong Lâm các, gã lập tức nhận ra duy nhất mục quang của nàng không có địch ý với mình mà ẩn chứa ý vị muốn nghiên cứu.

Gã liền biết ngay nàng là ai, nhưng có nén niềm hoài nghi mình nhận sai người.

Vì trong tình huống kiếm bạt cung trường, ai nấy đều căng thẳng đó, nàng tạo cho gã cảm giác của một người ngoài cuộc, thong thả đứng ngoài mỉm cười với mây gió.

Trên gương mặt nàng lúc đó vốn lạnh như băng sương lại lấp lánh đôi đồng tử trong veo tựa thủy tinh...

Nàng thong thả bước tới, ánh mắt lơ đãng, thần sắc thoát sáng thoát tối, nửa muốn níu kéo nửa muốn buông xuôi, dáng vẻ như một mối lại như thư thả...

Gã đương nhiên biết tên nàng, Chúc Yên Hồng, con gái Giang Nam Đại Nho Chúc Trọng Ninh không chỉ xinh đẹp nức tiếng Giang Nam, cũng là tài nữ lừng danh, tám năm trước vãng mệnh cha gả cho Lôi Nộ khiến bao kẻ trong giang hồ tiếc nuối.

Chỉ là Lôi Nộ không còn như xưa, Tướng Quân Lệnh vừa tới, y lâm vào cảnh ngộ thân hữu ly tán, mà nàng vẫn ở cạnh y, không chỉ khiến người khác kính trọng mà dâng lên cảm giác hồng nhan bạc mệnh.

Gã khâm phục nàng, giữa chốn giang hồ hiểm ác, một nữ tử không biết võ công mà vẫn như ao nước trong ngần, giữ được góc độ độc lập quan sát, tựa hồ kiên trì chờ đợi số mệnh tất nhiên phải tới.

Nàng không thấy gã, dịu dàng dời gót ngọc đứng lên một tảng nham thạch bật khỏi hòn giả sơn, ngẩng nhìn trời... thoát ngẫm nghĩ xa xăm, thoát nhú mày, thoát nhăn trán... hồi lâu sau, nàng khẽ thở dài, tiếng thở dài mông tang cơ hồ không nghe rõ.

Tiếng thở dài như từ trời cao thăm thẳm, từ bóng tối chạng vạng vọng về, như một viên đá tiến vào thế giới của gã, liên tục vang vang trong tâm tư tựa tiếng hô hoán tâm linh rút từ linh hồn, tựa tiếng ngâm ngợi thánh khiết lúc sinh mệnh gã sắp tàn...

Mặc cho sen hồng liễu biếc, mặc cho ve rền oanh múa, trong khoảnh khắc này, gã chỉ muốn níu tiếng thở dài như bóng nhận mùi khời lại, bóp nát chút u oán trong lòng tay mới mở, để đem lại tiếng cười hoan hỷ cho nàng.

Nhớ lại tình cảnh trong nhà bếp lúc sáng - nàng rơi lệ vì không nhóm được lửa

Lúc đó, gã rất muốn lau sạch nước mắt cho nàng, hoặc đúng hơn là xua tan nét u sầu trên làn mày nàng.

Gã tựa hồ quên hết vòm không đang đăm đăm nhìn lên, phảng phất dán thân vào thế giới của một người khác, biến nó thành của mình, dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát tất thấy, hiểu rõ mọi biến hóa của nhân tình thế thái. Thế giới ấy xinh đẹp nhưng không giả tạo, cô độc mà không buồn chán.

Gã lập tức hiểu rằng nàng là một nữ tử mâu thuẫn, ẩn chứa bên trong nội tâm mạnh mẽ hòa cùng vẻ đẹp tốt cùng không hề che giấu là niềm do dự sau khi lãng đãng, buông lơi sau khi cân nhắc, lại như ánh sáng lóe lên sau tấm tối, khí chất xuất trần bật lên khỏi u uất... .

Ánh trắng tô điểm gương mặt nàng sáng lấp lánh.

Diệp Phong có cảm giác nàng như một nữ tử y phục rực rỡ soi mình trước tấm gương cô đơn trong gian đại sảnh rộng lớn.

Cảm giác tràn tới đột nhiên nhưng dứt khoát, trói chặt lòng gã, không để nội tâm cự tuyệt.

Nếu gã lên tiếng bây giờ, liệu nàng có cất cánh bay xa như cánh chim nhỏ nhoi?

Gã không được quấy nhiễu nàng, thậm chí không muốn quấy nhiễu nàng trong giây phút được sắc đêm ánh xạ, trở nên mỹ lệ tuyệt luân.

6. “Kê: Giải kể liên hoàn mạn trì lưu”

Lúc Diệp Phong đến Phong Lãm các đã đầu canh một.

Lôi Nộ vẫn đang cùng Bát Đại Hộ Pháp thương nghị, ngồi cạnh là Thảm Thiên Thiên đầy hứng trí cùng Thủy nhi liên tục ngáp dài.

“Người đi đâu nhỉ? Bản tiểu thư ngủ xong một giấc mà không thấy.” Thảm Thiên Thiên thấy gã, ánh mắt chợt sáng lên.

Không hiểu vì cớ gì, Diệp Phong có cảm giác ánh mắt ấy tựa một thanh bảo kiếm sáng rực khiến tâm lý gã cứng lại.

Gã cười diêm dạm: “Tại hạ đi quanh sơn trang xem xét địa hình.”

Lưu Ảnh Kiếm Triệu Hành Viễn tán tụng: “Diệp đại hiệp quả nhiên hiểu rõ tầm ảnh hưởng của địa lợi khi giao chiến”

Hồng Hoang Kiếm Giang Cháp Phong tỏ vẻ lo lắng: “Ngũ Kiếm sơn trang tọa lạc ở nơi bằng phẳng, không có gì che chắn, nếu nhân mã của tướng quân từ chung quanh ập tới, thật sự khó lòng chống nổi.”

Lôi Nộ cũng than: “Diệp huynh đến đúng lúc lắm, bọn lão ca đang thảo luận vạn nhất không địch nổi nên rút lui theo hướng nào...”

Diệp Phong thăm thẹn, kỳ thật gã ở lý trong hòn giả sơn, mãi đến khi Chúc Yên Hồng về phòng mới đi ra.

Cũng may trong sơn trang không còn người hầu, nên không ai biết gã vừa đi đâu.

Chia ra tất yếu đi, Ngũ Kiếm sơn trang chỉ còn lại mấy người này, lúc nào cũng phải ở cạnh nhau, tránh bị địch nhân tấn công lúc đi đơn lẻ. Gã nghĩ vậy, bất giác lòng lạnh buốt: “Lôi phu nhân ở một mình tại hậu đường, sao không phải người bảo vệ?”

Lôi Nộ ngượng ngùng: “Lão ca quên mất điểm này, Yên Hồng xưa nay chỉ thích yên tĩnh, không cho ai quấy nhiễu, đã thành thói quen. Lẽ ra trong hoàn cảnh này lão ca không nên để nàng một mình phải.”

Thảm Thiên Thiên nói: “Bản tiểu thư đi gọi Chúc thư thư tới.”

Diệp Phong thăm thở dài, giơ tay ngăn nàng: “Cứ để thế cũng được, Tướng Quân Lệnh xuất hiện năm lần, mỗi lần lại chết ít người hơn, trừ lần xuất hiện đầu tiên ở Trường Bạch, toàn phái chết mất năm trăm đệ tử, sau này phạm là phụ nữ trẻ con không biết võ công đều bình an vô sự...”

Lôi Nộ nói: “Phiền Thảm cô nương cùng Thủy nhi đến chỗ nội tử, nhân thể các vị có thể trò chuyện.”

Thủy nhi vui mừng: “Từ lâu nghe danh Lôi phu nhân là Giang Nam tài nữ, tiểu tỷ định hỏi phu nhân một chút việc nữ công, tiểu thư không đưa tiểu tỷ đi chơi ở Hàng Châu, lần này phải dẫn tiểu tỷ đến gặp Lôi phu nhân...”

Thảm Thiên Thiên tuy không muốn tách khỏi Diệp Phong, nhưng Lôi Nộ muốn thế, lại thêm Thủy nhi mè nheo, đành phải cất bước.

Chúng nhân thấy nàng không hề muốn đi, đều hiểu rõ sự tình, thâm bật cười.

Lôi Nộ thông thả dẫn Ảo Diệt Kiếm Lưu Thông: “Hiện tại Thảm đại tiểu thư của Lạc Hoa cung đã đến sơn trang, không tính đến việc Minh tướng quân ném chuột sợ bể đồ, ắt sẽ tạo ra sức hấp dẫn với những môn phái có giao hảo với Lạc Hoa cung. Huynh đệ phụ trách tin tức tình báo của Ngũ Kiếm liên minh, nhất định phải lan truyền tin tức này.”

Lưu Thông vâng lời.

Khi Lôi Nộ mời Thảm Thiên Thiên về sơn trang, Diệp Phong đã lờ mờ hiểu ra, giờ đột nhiên tỉnh ngộ, trong lòng dấy lên tình cảm khó nói thành lời. Trong lúc liên quan đến tồn vong của Ngũ Kiếm sơn trang, y làm vậy cũng hợp lý nhưng dù thế nào vẫn khiến gã không thoải mái.

Lôi Nộ đương nhiên hiểu được cảm thụ của gã, quay sang thở dài: “Lão ca cũng chỉ bất đắc dĩ, thực lực của Ngũ Kiếm sơn trang so với tướng quân quá chênh lệch, đành phải tìm cách mời thêm viện trợ.”

Miệng Diệp Phong cơ hồ ngậm đầy cát, gật đầu mà dư vị chát đắng.

Đệ nhất mưu sĩ của Ngũ Kiếm liên minh Bôn Lô Kiếm Phương Thanh Bình hỏi gã: “Lôi minh chủ ban nãy cho rằng chúng ta nên tiên phát chế nhân, tập kích Khoái Hoạt lâu, Diệp đại hiệp thấy thế nào?”

Diệp Phong tỏ vẻ kinh ngạc, Lô Nộ mỉm cười: “Lão ca nghe lời Diệp huynh đệ nói sáng nay, bèn quyết định cho thiên hạ thấy Ngũ Kiếm liên minh không phải loại bó tay chịu trói mà cũng đủ khả năng đấu một phen, tiện thể đoàn kết các lực lượng đối kháng Minh tướng quân lại. Nếu đánh động được những bang hội lớn như Liệt Không bang nhúng tay, e rằng Minh tướng quân cũng phải e dè.”

Phương Thanh Bình nổi lời: “Tại hạ cho rằng nên bàn bạc đã, Khoái Hoạt lâu dù sao cũng là đồ lâu lớn nhất Giang Nam, người khác chưa chắc đã biết chúng có liên hệ với Minh tướng quân, nếu chúng ta mạo muội hành động, trên giang hồ sẽ cho rằng chúng ta không lượng sức, khắp nơi đều thụ địch...”

Lô Nộ cắt lời: “Nhưng hiện tại chúng ta không biết được thực lực của tướng quân, đành lấy Khoái Hoạt lâu khai đao. Hà huống Khoái Hoạt lâu bắt cóc Thẩm cô nương, khiến sáng nay Diệp huynh đệ đại náo đồ lâu, kẻ nào tinh mắt là hiểu ngọn ngành.”

Phương Thanh Bình định nói nhưng Lô Nộ đã gạt đi: “Diệp huynh đệ có ý kiến gì xin cứ nói ra.”

Diệp Phong ngẩng nhìn, Bát Đại Hộ Pháp đều dồn ánh mắt chờ đợi lên mình gã.

Trong lòng gã chợt hiểu, hôm nay mình nhất đao lập uy, dĩ nhiên họ tâm phục, coi gã là cứu tinh duy nhất có thể xoay chuyển tình thế bất lợi, Lô Nộ một lòng muốn hạ lệnh xuất kích, phần lớn nguyên nhân vì sợ gã lập nhiều công lao hơn.

Giang hồ đồn rằng Lô Nộ tuy quả cảm hào nghĩa, không chịu khuất phục cường quyền nhưng lòng dạ hẹp hòi, hay làm càn vì thanh danh. Trong chốn giang hồ chú trọng thực lực, ai cũng chỉ chịu phục người có võ công cao hơn, bản thân gã quá bộc lộ, e rằng khiến Lô Nộ e dè.

Nhưng đến nước này, đối diện với các chiến hữu tín nhiệm mình, gã đành xuôi tay ư? Gã nhần tâm thấy Ngũ Kiếm sơn trang máu chảy thành sông? Dù gã đành lòng bỏ đi, Thẩm Thiên Thiên chắc sẽ đi theo, nhưng vẫn có người không đi.

Gã trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Các vị có biết sáng nay ở Khoái Hoạt lâu, tại hạ nhìn vào mắt Tấn Vạn Kim, đột nhiên hiểu ra điều gì chẳng?”

Chúng nhân nhớ lại thái độ của gã lúc dùng đao chém ống đờ xúc sắc để thắng ván bạc nhưng lại tỏ ra sẵn sàng liều mạng với Tấn Vạn Kim, quả nhiên có vấn đề.

Gã tiếp tục: “Với tình hình lúc đó, nếu chúng ta liều mạng ra tay, tại hạ kiếm chế Dao Vương, vậy Khoái Hoạt lâu bất quá chỉ còn là một đồ lâu, tuy không thiếu cao thủ nhưng dựa vào đâu để địch lại Ngũ Kiếm liên minh?”

Chúng nhân đều trầm tư.

Gã nghiêm mặt: “Các vị còn nhớ dáng vẻ Tấn Vạn Kim không? Lão cậy vào đâu để ung dung đến thế?”

Khi đó, Diệp Phong cố ý để lộ ý định liều sống chết, Điểm Giang Sơn hao mất nửa công lực vì đồ xúc sắc, nhưng Tấn Vạn Kim vẫn không hề e dè.

Nhớ lại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, chúng nhân đều thầm gật đầu, tự hiểu ra.

Tấn Vạn Kim chỉ cần không phải kẻ điên, ắt trong Khoái Hoạt lâu còn kỳ binh khác.

Diệp Phong thở dài: “Nếu tại hạ đoán không sai, trong Khoái Hoạt lâu còn có cao nhân nữa, nếu chúng ta mạo hiểm tập kích Khoái Hoạt lâu, chỉ e sẽ hao binh tổn tướng vô ích.”

Sau rốt Lô Nộ cũng động dung: “Nếu Khoái Hoạt lâu đủ thực lực nuốt tươi chúng ta, vì sao còn chưa ra tay?”

Đó cũng là nghi vấn trong lòng mỗi người.

Diệp Phong ngẩng nhìn ánh nến lập lòe trong Phong Lãm các, nhấn mạnh từng chữ: “Vì người Minh tướng quân muốn giết là tại hạ.”

[1] Tạm dịch: Cổng dày sân vắng, quang cảnh như xưa. Người dừng vương vấn, nhắc làm gì ngày cũ, cơn mưa đang nhẹ buông.

[2] Tạm dịch: Ba quân vâng lệnh đi ngàn dặm, Một quyền đổi lấy vạn cổ sầu

[3] Múa gươm đàn hát xót cho mình, Vén áo sân vua chẳng hợp tình (bản dịch thơ của thivien.net)

4. Mãn Đình Phương

đài nhân triễn,

vân mạc cao trường.

Giang Nam hảo,

thiên chung mỹ tửu,

nhất khúc mãn đình phương.[1]

1. Chén rượu đục

Đến Ngũ Kiếm sơn trang đầu tiên không phải người của phủ Tướng quân mà là một “Lão Đại”.

Lão đại trên giang hồ là những người - có rượu phải uống trước, có việc phải ra lo lắng trước, lấy bao bọc cho tiểu đệ làm đầu, gặp phiền phức phải đứng lên giải quyết, gặp chuyện đau buồn phải nén xuống đầu tiên, khi trừ địch kế hoạch phải nghĩ trước hết, có tiền tài cũng phải tiêu đầu tiên...

Nên làm một lão đại không dễ chút nào, lại vô cùng bí ai, một lão đại luôn đặt mình vào vị trí đầu tiên lúc nguy nan, đặt mình xuống thứ yếu khi hưởng thụ.

Nhưng ai cũng phải thừa nhận, làm một lão đại vô cùng oai hùng.

“Lão Đại” chính là một lão đại vô cùng oai hùng như thế.

Nói đến Giang Nam Thần Gian bang, có lẽ nhiều người không biết, nhưng chỉ cần nói đến bang chủ - lão đại một mình xông vào tử lao giải oan tình cho một tiểu đệ dưới trướng, để rồi gãy mất ba xương sườn, cứu gã tiểu đệ bị giày vò sắp tắt thở ra - đại đa số đều gờ ngón tay cái lên khen: “Lão Đại!”

Tên của bang chủ Thần Gian bang là “Lão Đại”!

Lão Đại chưa bước vào Phong Lâm các, tiếng cười sang sảng thành chiêu bài vang lên: “Diệp đại hiệp, Lôi minh chủ đâu rồi? Lão Đại ta đến cùng chịu chết với các vị đây!”

Lôi Nộ hơi nhú mày, tên Diệp Phong được xếp trước, uy phong minh chủ của y còn gì?

Diệp Phong cười lớn: “Diệp Phong ở đây, không sợ say chết thì vào đây!”

Chợt thấy hai người rảo bước vào, người đi đầu cực kỳ cao lớn trắng kiện, dáng đi hùng hồn, gương mặt tròn như chiếc chậu đầy râu quai nón, nổi bật nhất là đôi mày rậm như được đao chuốt, cơ hồ rú sát thái dương, phảng phất hai lưỡi bảo kiếm vừa thoát khỏi vỏ.

Y mỉm cười, đôi mày chao chát trên gương mặt, như thể không chịu an phận, sắp thoát khỏi gương mặt bay ra: “Ha ha ha, hay cho Toái Không Đao, con bà nó chứ, so đao mổ không lại người, còn độ rượu thì Lão Đại ta sợ ai bao giờ?!”

Nhân vật hào sảng khiến người khác gặp gỡ như được uống rượu nồng, trừ Lão Đại còn ai?

Lôi Nộ cũng cười: “Hay lắm! Để Lôi mổ xem Lão Đại say rượu có chịu thêm được nhát đao nào không.”

Lão Đại nắm chặt tay Diệp Phong, ngắm nghía kỹ lưỡng, chắc lưỡi: “Con bà nó chứ, ta còn tưởng Toái Không Đao là nhân vật ba đầu sáu tay gì cơ, khiến ta không ngại đối đầu với tướng quân, hóa ra lại là thằng nhóc ẻo lả thế này.”

Diệp Phong thích hào khí của y nhưng cố ý thở dài: “Thật không dám giấu, phủ Tướng quân coi tại hạ là nhân vật ba đầu sáu tay, Lão Đại mà miêu tả lại đáng vẽ của tại hạ cho Minh tướng quân nghe, nếu các hạ không bị chặt đầu vì tội dối trá thì tại hạ đãi các hạ ăn uống no say.”

Lão Đại “phì” một tiếng, nhổ một ngụm nước bọt: “Con bà nó, Lão Đại ta là loại người đó hả? Tiểu tử người nói thêm một câu, ta sẽ liều với người.”

Diệp Phong vỗ vai y, cười ha hả: “So đao thì được, so rượu xin miễn cho, tại hạ còn phải giữ lại chút tinh thần đối phó Minh tướng quân.”

Lão Đại cười rộ: “Ta mà so đao với các hạ, chỉ sợ sau này không còn cơ hội độ rượu với ai nữa. Hắc hắc, Lão Đại không sợ trời, không sợ đất, nhưng quả có hơi sợ thanh đao của các hạ.”

Diệp Phong khiêm tốn: “Lão Đại quá khen.”

Dáng vẻ người đứng sau lưng Lão Đại cực kỳ bình thường, thân hình tầm thước, má hóp mắt ti hí, ấn tượng duy nhất chỉ là chiếc mũi cao.

Kể đó thì lễ với Diệp Phong: “Quân sư Thần Gian bang Khiếm Tam Phân bá kiến Diệp đại hiệp. Đại hiệp nhất đao lập uy tại Khoái Hoát lâu, ngay cả Đao Vương Tần Không cũng phải rũ áo mà đi, không cần tính tới uy danh của đại hiệp, một đao này đủ khiến bang chủ bản bang tâm phục khẩu phục.”

Lão Đại cười mắng: “Con bà nó chứ, tối đa chỉ tâm phục mà thôi, ai nói Lão Đại ta chịu khẩu phục cứ đến đây?”

Chúng nhân nghe y ăn nói thú vị, đều cười vang sảng đường.

Lôi Nộ bị bỏ quên đã lâu, giờ mới có cơ hội lên tiếng: “Thần Gian bang trọng nghĩa đến viện trợ, Ngũ Kiếm liên minh cảm kích bất tận.”

Lão Đại kéo Khiếm Tam Phân tới: “Đây là Khiếm quân sư của bản bang, nhờ huynh đệ này thuyết phục mới khiến tại hạ quyết tâm cùng các vị chống lại tướng quân, các vị nên đa tạ quân sư.”

Khiếm Tam Phân cúi đầu vòng tay.

Lôi Nộ và Bát Đại Hộ Pháp đều là lão giang hồ, quen thuộc các nhân vật võ lâm Giang Nam, nhưng chưa từng nghe đến cái tên cổ quái Khiếm Tam Phân này, đành nói mấy câu khách sáo.

Diệp Phong xưa nay lang bạt ở Quan Ngoại, càng không biết tới, bèn hỏi: “Khiếm quân sư làm cách nào lay động được Lão Đại, chẳng lẽ huynh không sợ thế lực của Minh tướng quân?”

Khiếm Tam Phân định đáp, Lão Đại bèn cướp lời: “Từ lâu rồi đã không ưa thói cuồng ngạo của Minh tướng quân, con bà nó chứ, Giang Nam cách xa kinh sư, ông ta cứ việc quản việc của mình đi đã, còn muốn đến thành Tô Châu dương uy làm gì? Nếu không vì mấy trăm huynh đệ dưới trướng, mỡ đã giương cờ đối kháng với ông ta.”

Khiếm Tam Phân nói: “Bang chủ lệnh cho toàn bang rằng lần này đến chi viện Ngũ Kiếm sơn trang không giống lần trước, mong các huynh đệ tự nguyện tiến bước. Kết quả toàn bang không ai rút lui, bang chủ phải lệnh cho các huynh đệ đã thành gia thất ở lại, cuối cùng tổng cộng có một trăm bảy mươi sáu vị cùng đến, trừ năm mươi huynh đệ lặn lội đột nhập vào thành Tô Châu, một trăm hai mươi sáu huynh đệ còn lại sẵn sàng đợi lệnh ở ngoài sơn trang.” Giọng y cũng bình thường như con người, hết sức thông thả, song vẫn không kém phần rõ ràng khiến người nghe tin tưởng, khác xa giọng nói ồm ồm của Lão Đại.

Lão Đại cười lớn: “Mỡ nghe nói thành Tô Châu có quan binh phong tỏa, lúc đưa huynh đệ cưỡi ngựa gấp gấp đến đây, tưởng phải chiến đấu một trận, ai ngờ hoàn toàn thông suốt, nửa viên quan binh cũng không thấy, con bà nó chứ, chắc chúng bị dọa cúp đuôi chạy hết rồi.”

Lòng Diệp Phong trầm xuống, phủ Tướng quân để cho Thần Gian bang dễ dàng đến đây tất nắm chắc một mẻ quét sạch, xem ra thực lực của đối phương cực mạnh nên mới không e dè gì.

Lôi Nộ nghe nói có nhiều viện thủ cùng tới, trong lòng hoan hỷ: “Còn không mau mời các huynh đệ vào trang nghỉ ngơi.”

Truy Phong Kiếm Đỗ Ninh cùng Lộng Nguyệt Kiếm Thái Thuyền Trí ra ngênh đón nhân mã Thần Gian bang.

Suốt mấy ngày nay, Ngũ Kiếm sơn trang luôn phải phòng bị địch nhân đột nhiên đánh úp, sớm đã kiệt quệ sức lực, có thêm nguồn sinh lực mới, bất giác sĩ khí tăng hẳn.

Phương Thanh Bình tính tình cẩn thận, lên tiếng hỏi: “Vì sao phải sai năm mươi người đột nhập vào thành Tô Châu?”

Lão Đại cười ha hả: “Bắt nguồn từ cái tên của Khiêm quân sư, thấy địch nhân còn giữ lại ba phần lực, con bà nó chứ, lần này chúng ta cũng chỉ dùng bảy phần kinh, không để chúng quét hết một mẻ.”

Chúng nhân chợt hiểu, hóa ra cái tên kỳ quái Khiêm Tam Phân bắt nguồn từ nguyên do này.

Khiêm Tam Phân mỉm cười: “Bang chủ quá khen, đối phó đại địch như Minh tướng quân nhất định phải hành sự cẩn thận. Trước mắt không chỉ trực diện đối đầu với thực lực của phủ Tướng quân, còn phải phòng bị nhân vật giang hồ trong thành Tô Châu bị tướng quân mua chuộc, lưu một số huynh đệ lại cũng là một cách.”

Tất cả đều gật đầu, Khiêm Tam Phân quay sang hỏi Lôi Nộ: “Lôi minh chủ có biết thực lực của Minh tướng quân tại thành Tô Châu chăng?”

Lôi Nộ than: “Từ khi nhận được Tướng Quân Lệnh, đệ tử Ngũ Kiếm liên minh tứ tán, tại hạ trở thành người mù, hoàn toàn không biết đến những bố trí của địch nhân.”

Khiêm Tam Phân cười đầy tự tin: “Vì thế tại hạ sai năm chục huynh đệ đột nhập vào thành Tô Châu, song phương đối chọi cần hiểu rõ kẻ địch hơn hết, nhất là đương đầu với cường địch như Minh tướng quân, chúng ta càng cần tin tức tình báo về mọi phương diện. Từ đó sẽ tìm ra manh mối, phán đoán được hành động của địch, ngó hầu kịp thời ứng phó.”

Phương Thanh Bình xưa nay suy nghĩ chu toàn, vội gật đầu: “Khiêm huynh tâm tư cẩn mật, tính toán rất có lý, khi nào có thời gian xin được thỉnh giáo thêm.”

Lôi Nộ vỗ đùi: “Ngũ Kiếm minh của tại hạ đang thiếu một vị quân sư trí kế vô song, từ giờ Ngũ Kiếm minh chính thức giải tán, Khiêm huynh sẽ là tổng chỉ huy của liên minh đối kháng tướng quân, Thanh Bình huynh làm phó. Muốn ba quân nghe lệnh, thưởng phạt phải nghiêm minh, dù là Lôi Nộ ta cũng phải nghe theo quân lệnh của các vị, làm một viên tiểu tốt trên tuyến đầu.”

Diệp Phong khen thầm, Lôi Nộ nhắc lên được cũng đặt xuống được, có cơ hội lập tức kết minh ngay, dù giang hồ đồn rằng y không rộng lượng nhưng tình cảnh hiện giờ cho thấy, y xứng danh kiêu hùng một phương.

Khiêm Tam Phân cùng Phương Thanh Bình cùng nói mấy câu khiêm nhượng, Lão Đại xen lời: “Lôi huynh nói rất có lý, lần này thành lập liên minh đối kháng tướng quân, danh vọng mỗi người nên gạt sang bên, quan trọng là mở đường máu thoát khỏi thế lực của tướng quân, để ông ta biết vô lâm Giang Nam không chỉ toàn loại té nước theo mưa như Tấn Vạn Kim, con bà nó chứ!”

Hình như y sợ người khác không hiểu được hào khí của mình, câu nào cũng chêm thêm mấy chữ “con bà nó chứ”.

Khiêm Tam Phân ngẫm nghĩ một chút: “Ngàn vạn lần không thể như vậy được, chỉ tổ làm loạn lòng quân. Chỉ bằng Lôi minh chủ làm tổng minh chủ của liên minh mới, Lão Đại không thông thuộc địa thế ở đây, sẽ làm phó minh chủ, tại hạ và Phương huynh là tả hữu quân sư, còn Diệp đại hiệp quen đọc lai độc vãng, không muốn tham dự liên minh, sẽ là đệ nhất khách khanh, đệ nhất hổ tướng của liên minh.”

Ai nấy lớn tiếng khen hay, song phương cùng nói vài câu chối từ, mọi chuyện cũng được định đoạt.

Diệp Phong cười: “Thần Gian bang, Ngũ Kiếm trang, chỉ bằng lấy tên mới là Thần Kiếm liên minh?!”

Chợt vang lên tiếng cười lạnh lạnh: “Còn Lạc Hoa cung thì sao?”

Thẩm Thiên Thiên từ cửa hậu Phong Lãm các bước ra, nàng mặc áo màu hồng, tương phản với làn da như tuyết, càng tăng thêm vẻ yêu kiều, Chúc Yên Hồng và Thủy nhi đi sau. Thần thái nàng hớn hớn nhưng hai mắt hơi đỏ, chắc đêm qua ba người trò chuyện rất khuya, giờ mới rời khỏi giường.

Chúc Yên Hồng mỉm cười tươi tắn đi cạnh, bộ y phục may bằng sa trắng càng nổi bật thân hình yếu điệu, bước đi tha thướt. Đêm qua ngủ muộn khiến dung nhan nàng ngoài sáu phần thù mị, ba phần lười nhác, có thêm một phần cổ gượng khiến khí chất vô cùng đặc biệt.

Mắt Khiếm Tam Phân sáng lên rồi lập tức ẩn đi: “Khiếm Tam Phân bá kiến Lôi phu nhân cùng Thẩm đại tiểu thư.”

Cầm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh đối diện Thẩm Thiên Thiên, mỉm cười tiếp lời: “Nếu thêm một chữ ‘cung’ vào thì thành Thần Kiếm Cung liên minh, đọc trợn cả quai hàm.”

Lôi Nộ cũng cười với Thẩm Thiên Thiên: “Thiên hạ có ai không biết đến tên Lạc Hoa cung, đặt cạnh liên minh của bọn tại hạ ắt sẽ chịu thiệt thòi.”

Thẩm Thiên Thiên ngoe đầu ngẫm ngẫm, thấy cũng có lý: “Được rồi, Thần Kiếm minh thì mặc Thần Kiếm minh.” Nàng nhìn Diệp Phong, tỏ vẻ hứng trí: “Chỉ bằng chúng ta thành lập Lạc Dao minh?”

Gã ngẩn người, cười khổ: “Nghe có cảm giác vung đao lên thì đao rời khỏi tay?”

Thẩm Thiên Thiên tỏ vẻ nghiêm túc: “Đao Lạc minh không tệ, rất có phong vị sát khí! Lạc Không minh cũng được...”

Chúng nhân thấy Diệp Phong tỏ vẻ nhăn nhó, đều bấm bụng cười thâm.

Chúc Yên Hồng mỉm cười xen lời: “Gọi là Hoa Dao phái hay hơn, vừa phong nhã vừa thể hiện được khí thế.”

Chúng nhân cùng khen hay.

Diệp Phong đang tìm cách ứng phó với Thẩm Thiên Thiên gây loạn, giờ ngẩng lên mới chú ý đến dáng vẻ nàng.

Gương mặt mới trang điểm buổi sáng tươi như tranh vẽ, nụ cười nở bừng, phong tư khoáng đạt. Gã nhớ đến đêm qua vô ý thấy nàng âu sầu, so với hôm nay một trời một vực, nhất thời gã quên hết tất cả, cơ hồ nín thở...

Lão Đại cười vang: “Lão Đại ta từ lâu đã nghe danh Thẩm cô nương và Lôi phu nhân, giờ gặp mặt mới biết thế nào là nguyệt thẹn hoa nhường, chim sa cá lặn, con...”

Y ngừng bật, nhớ ra có mặt nữ quyền, đành nuốt ba chữ “bà nó chứ” xuống bụng.

Diệp Phong thấy y nói năng thô lỗ, tạm nén bầu tâm sự xuống, cười sảng khoái: “Lôi đại ca còn không mau đem hết rượu ngon trong sơn trang ra, các huynh đệ cùng uống thật thống khoái, cùng bàn luận... ha ha, con bà nó chứ, đại kế của Thần Kiếm liên minh.”

2. “Lòng không yên”

Tháng tám đầu thu cũng là lúc mưa mai ở Giang Nam.

Cả ngày đổ mấy trận mưa to, phủ lên thành Tô Châu một màn hơi nước mờ mịt.

Mặt đất ngập lá rụng, ngoài cửa sổ mưa gió, màn che trương rủ, đĩa đèn dầu leo lét.

Chén rượu cạn tro, cánh chim mỗi một đã về tổ, người cũng nghỉ ngơi rồi, còn hào khí?

- - Hào khí còn mãi.

Diệp Phong, Lôi Nộ, Lão Đại, Khiếm Tam Phân cùng Phương Thanh Bình lặng lẽ ngồi trong sảnh đường, đương nhiên họ là năm người quan trọng nhất của Thần Kiếm minh mới thành lập, mỗi quyết định của họ ảnh hưởng đến tính mạng mấy trăm người.

Phương Thanh Bình ho một tiếng: “Mấy hôm nay mưa thu đổ không ngớt, người đi cách mấy bước không nhìn rõ bóng, lại thêm tiếng mưa gió ràn rạt, tiết trời u ám, tối tăm, chính là thời cơ hạ thủ tốt nhất. Chúng ta tuy bề ngoài vẫn bình thường nhưng thời thời khắc khắc chưa từng buông lơ. Hạn kỳ một tháng của Tướng Quân Lệnh đã qua hơn nửa, vì sao đến giờ người của phủ Tướng quân vẫn chưa phát động? Quả thật không đoán được.”

Lão Đại lên tiếng: “Nhất định người của phủ Tướng quân biết bọn ta đến viện trợ, không dám vọng động.”

Tuy y nói thế nhưng cũng biết thực lực của phủ Tướng quân mạnh hơn Thần Kiếm mình nhiều, đến giờ vẫn án binh bất động mặc cho người giang hồ suy đoán, tất có điều ngoắt ngoéo. Y cũng bất an trong lòng, ngay cả câu nói của miệng “con bà nó chứ” cũng không nói ra.

Lôi Nộ hỏi Khiếm Tam Phân: “Khiếm huynh có ý kiến gì chẳng?”

Mấy hôm nay, Khiếm Tam Phân thể hiện rõ tài năng lãnh đạo, bố trí nhân thủ, phòng ngự trong sơn trang đầu ra đây, rất được Lôi Nộ xem trọng.

Khiếm Tam Phân thở dài: “Tại hạ có một ý nghĩ nhưng không biết nên nói ra hay không?”

Lôi Nộ giục: “Khiếm huynh cứ nói.”

Lão Đại cười mắng: “Khiếm lão tam người bày mưu tính kế còn định giữ lại ba phần hả? Con bà nó chứ, để xem ta có đánh cho người quay cuồng không.”

Năm người cười vang, bầu không khí hòa hoãn hẳn.

Diệp Phong từ đầu đến giờ im lặng.

Khiếm Tam Phân liếc nhìn gã, thần sắc tỏ vẻ kỳ quái: “Diệp đại hiệp có nhận ra ý đồ của phủ Tướng quân chẳng?”

Gã thở dài: “Tại hạ chống đối tướng quân mấy năm, hiểu địch nhân e rằng còn hơn hiểu chính bản thân.”

Khiếm Tam Phân chậm chậm gật đầu, định nói lại thôi, vẻ mặt lúng túng.

Phương Thanh Bình lấy làm lạ: “Diệp huynh cùng Khiếm huynh nhận ra điều gì ư?”

Lão Đại nóng nảy: “Khiếm lão tam mau nói đi.”

Khiếm Tam Phân nhìn Phương Thanh Bình: “Phủ Tướng quân ở tận kinh sư xa xôi, lại kinh chống với giang hồ đệ nhất đại bang Liệt Không bang, vì sao vượt ngàn dặm đến gây chuyện với Ngũ Kiếm liên minh, chắc chắn có vấn đề. Phương huynh có nhận định gì không?”

Phương Thanh Bình ngăn người, trầm tư đáp: “Liệt Không bang ở Hà Bắc, người đông thế mạnh, được coi là bạch đạo đệ nhất đại bang của giang hồ, trực tiếp uy hiếp phủ Tướng quân ở kinh sư, tuy hiện thời chỉ va chạm nhỏ nhặt, nhưng tình cảnh hiện giờ e rằng đại chiến sắp bùng nổ. Phủ Tướng quân gây sự với Ngũ Kiếm liên minh e rằng muốn lập uy với giang hồ, đồng thời cắt đứt nguồn viện trợ phía nam của Liệt Không bang, tạo thành thế gọng kìm giáp công.”

Khiếm Tam Phân vỗ đùi: “Ý kiến của Phương huynh rất hợp với tiểu đệ, nhưng vấn đề là ở phương nam có môn phái nào đủ thế lực uy hiếp đến Liệt Không bang? Thế lực này không chỉ giao hảo với phủ Tướng quân, cũng không ngại xung đột cùng Liệt Không bang, sẵn sàng đối chọi ngay...”

Lão Đại nhìn Lôi Nộ, chợt tỉnh ngộ, đồng thời hô lên kinh ngạc: “Giang Tây Uổng Tử thành!”

Lịch Quỷ Phán Quan Long,

Nam Phong Bắc Tuyết vũ.

Phương quá nhất Thủy Hàn,

Đắc bá Tướng quân phủ.

Mấy câu về được giang hồ lưu truyền rộng rãi này nói về Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư: Minh tướng quân, Thủy Tri Hàn, Lịch Khinh Sinh, Long Phán Quan, Tuyết Phân Phi cùng Phong Niệm Chung. Trong đó Lịch

Khinh Sinh dựa vào trảo công Phong Lô Thiên Động, thuật nhiếp hồn Thu Thần Khốc và Chiêu Hồn Đại Pháp thành danh nhiều năm, thống lĩnh mấy trăm đệ tử ở Giang Tây Uổng Tử thành, xưa nay có qua lại với phủ Tướng quân, nhưng nếu nói hấn kết thành liên minh với tướng quân, chỉ sợ sẽ khiến giang hồ dậy sóng.

Phương Thanh Bình nói: “Nhưng Ngũ Kiếm liên minh ở tận Giang Nam, không hề uy hiếp đến Giang Tây Uổng Tử thành, tướng quân có muốn cùng Uổng Tử thành kết minh đối phó Liệt Không bang, thiếu gì cách khác mà phải dùng hạ sách khiến các đại môn phái Giang Nam dị nghị này?”

Diệp Phong thở dài: “Điều kiện kết minh giữa Liệt Khinh Sinh và phủ Tướng quân tất có điều khoản giết tại hạ.”

Khiêm Tam Phân tỏ vẻ thần nhiên nhìn gã: “Liệt Khinh Sinh tính cách nhỏ nhen, có thù tất báo. Hấn có bảy con trai, sáu năm trước con út Liệt Minh chết trong tay Ngụy công tử, con thứ ba Liệt Chiêu chết dưới Toái Không Dao.”

Sắc mặt Lô Nộ thoát sáng thoát tối: “Vậy Minh tướng quân có thể trực tiếp tìm Diệp Phong tính toán, sao lại nhắm vào Ngũ Kiếm liên minh?”

Khiêm Tam Phân nghiêm mặt: “Toái Không Dao đột nhiên hiện thân ở Giang Nam, Tướng Quân Lệnh mấy ngày sau liền được đưa đến Ngũ Kiếm liên minh, bề ngoài có vẻ không liên can gì nhưng người sáng mắt liếc qua là hiểu rõ. Diệp đại hiệp chắc không cho rằng tại hạ nói ngoa.”

Diệp Phong thở dài: “Tại hạ biết vậy, nhưng Tướng Quân Lệnh đã xuất ra, sao nhần tâm nhìn Ngũ Kiếm liên minh trở thành vật hy sinh.”

Lô Nộ hừ khê, Phương Thanh Bình vội nói: “Diệp huynh cao nghĩa, bọn tại hạ không bao giờ dám quên.”

Khiêm Tam Phân lại hỏi: “Vì sao phủ Tướng quân dễ dàng buông tha Thẩm đại tiểu thư về Ngũ Kiếm sơn trang, lại chần chừ không phát động tấn công? Tất phải có thâm ý.”

Lão Đại chợt hiểu: “Hóa ra muốn buộc Toái Không Dao xưa nay độc lai độc vãng vướng bận, không thể đánh xong là rút xa ngàn dặm, con bà nó chứ, kẻ sách này độc ác thật.”

Trên giang hồ có ai không biết Toái Không Dao Diệp Phong đối đầu cùng phủ Tướng quân không từ thủ đoạn, đánh xong là rút lui thật xa, gã đủ thực lực đấu với bất kỳ ai, lại không sợ bị vây công, quả thật khiến Minh tướng quân đau đầu.

Nếu gã phải lo cho Thẩm Thiên Thiên, mất đi ưu điểm tự do, sợ ý sẽ sa vào trùng vây, lúc đó có ai dám khẳng định sẽ thoát thân được?

Diệp Phong trầm tư, không nói tiếng nào.

Trong lòng Lô Nộ dâng lên lửa giận, Diệp Phong cơ hồ liệu trước mọi sự tất sẽ thế này. Gã vừa đến Ngũ Kiếm sơn trang đã chần nhiếp tất cả, Bát Đại Hộ Pháp đều chịu phục mà coi nhẹ mình chủ là y, hà huống dáng vẻ gã như thể thấy sơn trang lâm nguy mới bạt đao tương trợ, mà không hề nhắc đến nguyên nhân quan trọng Ngũ Kiếm sơn trang bất quá là tấm bia cho phủ Tướng quân đối phó gã...

Y càng nghĩ càng giận, khê ho một tiếng, định lên tiếng chợt ngoài cửa vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Áo Diệt Kiếm Lưu Thông xông vào: “Quan đại ca trúng ám toán của địch nhân!”

3. Lời lẽ xung đột

Cầm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh nằm thẳng đơ trên giường, mặt bị cào nát, dĩ nhiên đã ô hô ai tai.

Lưu Thông nghẹn ngào: “Quan đại ca sáng nay đi liên lạc với các huynh đệ Thần Gian bang trong thành, nửa thời thần trước mới có người phát hiện ra đại ca nằm trong một ngõ nhỏ, tuyệt khí từ lâu.”

Áo Diệt Kiếm Lưu Thông cùng Quan Ly Tinh bình thường vẫn thân thiết, hiện giờ tận mắt thấy huynh đệ mất mạng trong khi hung thủ không hề có tầm tích, tuy y biết bản thân sau này khó tránh khỏi thương vong nhưng chứng kiến huynh đệ thẩm tử, sao tránh khỏi đau lòng rơi lệ.

Lô Nộ trầm giọng: “Khả năng có kẻ nhân cơ hội ám sát Quan huynh chăng?”

Y hỏi vậy cực kỳ có thâm ý.

Ám sát là thủ đoạn đối địch hữu hiệu phi thường, ẩn mình vào phe địch rồi bất ngờ ra tay, hoặc dùng độc, hoặc dùng ám khí, bất kể thủ đoạn nào khiến địch nhân không thể đề phòng. Dù thành công hay thất bại đều cao chạy xa bay, không để lại manh mối.

Sát thủ nổi danh nhất trên giang hồ đương nhiên là Quỷ Thất Kinh cùng Trùng Đại Sư, một là sát thủ mạnh nhất hắc đạo trong vòng trăm năm nay, một là khắc tinh của tham quan, được người bạch đạo kính trọng.

Nhưng hiện giờ mặt Quan Ly Tinh bị hủy hoàn toàn, nếu không phải đối phương ám sát xong cố ý hủy dung, thì đây chính là lời tuyên chiến của phủ Tướng quân với Ngũ Kiếm sơn trang.

Lão Đại kiểm tra tỷ mỉ thi thể Quan Ly Tinh: “Trên mình không hề có vết thương, đòn trí mệnh là một trảo này, con bà nó chứ, Lịch Khinh Sinh tự mình ra tay ư?”

Ban này Khiếm Tam Phân phân tích cực thể, chỉ rõ Uổng Tử thành kết minh với phủ Tướng quân, ai nấy sớm đã hoài nghi Lịch Khinh Sinh ra tay, giờ Lão Đại nhận định như vậy, tuy nằm trong dự liệu nhưng vẫn không nén được rung động.

Cầm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh là một trong Bát Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm sơn trang, võ công gần ngang ngửa Hồng Hoang Kiếm Giang Chấn Phong, mà bị kẻ khác chỉ cần một đòn chính diện hạ gục, trừ Lịch Khinh Sinh, còn ai lợi hại được đến thế?

Diệp Phong hỏi: “Hôm nay Quan huynh vào trong thành, có huynh đệ nào đi theo không?”

Phương Thanh Bình đáp: “Quan đại ca ra ngoài ngầm liên lạc với huynh đệ Thần Gian bang theo ý của tại hạ và Lôi đại ca, càng ít người biết càng tốt nên chỉ mang theo hai huynh đệ.”

Lôi Nộ hỏi: “Hai huynh đệ đó đâu?”

Lưu Thông cố nén bi thương: “Hai huynh đệ đó đến giờ vẫn chưa quay về sơn trang, e rằng đã gặp độc thủ của địch.”

Lão Đại rít lên: “Con bà nó chứ, Lão Đại ta quyết không bỏ qua...”

Y lập tức ngừng lời, với uy danh của Lịch Khinh Sinh, không đến gây sự với Thần Gian bang là may mắn lắm rồi, dù y ngang ngược đến đâu cũng không dám nói tiếp.

Phương Thanh Bình phân tích: “Vì sao địch nhân lại giết Quan đại ca, hơn nữa lại rình rang như vậy? Rõ ràng chúng muốn lập uy, lẽ nào không sợ đánh rắn động cỏ?”

Lôi Nộ trầm tư hồi lâu: “Nhất định là Quan huynh tìm ra việc gì đó quan trọng nên phủ Tướng quân buộc phải sát nhân diệt khẩu.”

Lão Đại nhú mày - hành động hiểm khi y thực hiện: “Có gì quan trọng nhỉ? Lẽ nào phát hiện được hành tung của Lịch Khinh Sinh? Con bà nó chứ, chúng ta đã dám chống lại Minh tướng quân, thêm một Lịch lão quỷ có là cái gì!”

Khiếm Tam Phân nói: “Có lẽ Quan huynh vô tình chạm mặt Lịch Khinh Sinh, hắn xưa nay tính tình khác thường, hành sự không thể đoán nổi, phải chăng hắn không thích bị người khác ngầm theo dõi, mới ra tay giết người.”

Diệp Phong trầm ngâm: “Quan huynh đã gặp Lịch lão quỷ bao giờ chưa?”

Lôi Nộ lắc đầu: “Tuy chưa gặp nhưng cũng coi như đã gặp. Mỗ cũng chưa tận mắt thấy lão quỷ, có điều nghe nói hắn hay mặc áo xanh, quỷ khí âm u, trang phục chiêu bài này của hắn bị nhận ra cũng không phải là việc bất ngờ.”

Diệp Phong lại nói: “Nếu Quan huynh biết kẻ bám theo là Lịch lão quỷ, tất nhiên sẽ không manh động. Thành ra tại hạ nghĩ rằng Quan huynh phát hiện ra việc địch nhân không muốn chúng ta biết, khiến chúng phải phải siêu cấp cao thủ như Lịch lão quỷ ra tay, không để huynh ấy về báo tin.”

Phương Thanh Bình góp lời: “Phủ Tướng quân không muốn bộc lộ thực lực trước thiên hạ nên mới mượn tay những bang phái gió chiều nào che chiều ấy. Đại sự như Lịch lão quỷ liên hiệp với tướng quân, chỉ vài ngày là truyền khắp võ lâm, có việc gì muốn che giấu chúng ta nhỉ?”

Diệp Phong điềm đạm nói: “Theo tại hạ, chỉ có một việc.”

Lôi Nộ hỏi: “Là việc gì?”

Diệp Phong không đáp mà hỏi ngược: “Phủ Tướng quân tập kết thực lực, định một mẻ quét sạch chúng ta, nên mới để mặc chúng ta chuẩn bị. Nhưng địch nhân dựa vào đâu mà dám khẳng định chúng ta không ngầm rút đi, khiến chúng vô huyệt mũi?”

Lôi Nộ chợt động dung: “Huynh đệ muốn nói là có nội gian?”

Diệp Phong lớn tiếng: “Hôm qua tại hạ và Phương huynh lấy cơ đưa huynh đệ trong sơn trang ra ngoài mua sắm lương thực, ngầm ngầm tra xét có kẻ nào bám theo không nhưng hoàn toàn không phát hiện ai. Hành động này của phủ Tướng quân hết sức bất hợp lý, trừ phi nhất cử nhất động của chúng ta đều nằm trong lòng tay địch nhân, chúng không sợ chúng ta giở trò, e rằng trong hàng ngũ chúng ta có nội gian. Hiện giờ chúng vô thanh vô tức giết Quan đại ca, càng chứng thực suy đoán của tại hạ.”

Phương Thanh Bình chậm chậm gật đầu.

Lão Đại mắt lóe hung quang: “Ai là nội gian? Con bà nó chứ, nếu để ta biết được, hắc tặc lãnh đủ.”

Lôi Nộ nói: “Thần Gian bang có hơn trăm người, ai dám khẳng định không có kẻ bị tướng quân mua chuộc, hiện tại chúng ta nên bình tĩnh quan sát, ngầm ngầm tra xét.”

Khiêm Tam Phân lạnh nhạt cắt lời: “Lôi minh chủ đừng vội, có khi nội gian là người của Ngũ Kiếm liên minh, bằng không phủ Tướng quân sao lại biết Thần Gian bang sẽ đến đây?”

Lão Đại cũng giận giữ nhìn Lôi Nộ: “Thần Gian bang chúng ta, ai cũng là huynh đệ tốt cùng ta kẻ vai sống chết, con bà nó chứ, Lôi minh chủ nói vậy hình như muốn ám chỉ chúng ta không nên đến.”

Khiêm Tam Phân cũng nói: “Lôi minh chủ đừng quên rằng nếu bọn tại hạ không đến, e rằng Ngũ Kiếm sơn trang đã tan tành từ lâu.”

Lôi Nộ nổi giận quát vang: “Ít nhất Ngũ Kiếm liên minh cũng cùng nhau chiến tử, không đến nỗi bị tiểu nhân ám hại.”

Khiêm Tam Phân cười lạnh: “Lôi minh chủ mới hôm qua còn nói Ngũ Kiếm liên minh không còn tồn tại, hôm nay lại nuốt lời sao?”

Sắc mặt Lôi Nộ thoát xanh thoát đỏ, định trở mặt nhưng biết rằng không nên, đành cố nén cơn giận xuống.

Nhất thời, bầu không khí trở nên khấn trương, thêm một câu bất hòa ắt Thần Kiếm minh mới thành lập sẽ tan rã ngay.

Phương Thanh Bình hoảng hốt: “Các vị hành động như vậy là trúng kế của phủ Tướng quân, nên nghe xem Diệp huynh có ý kiến gì?”

Diệp Phong hít sâu một hơi, nhìn Lão Đại rồi trầm giọng: “Lão Đại đến Ngũ Kiếm sơn trang để làm gì? Không phải nhằm cùng Lôi huynh chống lại Minh tướng quân sao? Hiện giờ cần phải đoàn kết, hà tất tự gây loạn với nhau trước.”

Khiêm Tam Phân cười lạnh: “Bọn tại hạ đến vì vinh hạnh được cùng Diệp đại hiệp kẻ vai tác chiến, không phải do nể nang Ngũ Kiếm liên minh gì đó.”

Lôi Nộ toan phát tác, Phương Thanh Bình cả kinh, nắm cứng vạt áo y: “Đại ca!”

Mắt Diệp Phong lóe lên một tia sáng kinh ngạc: “Môi hở răng lạnh, Ngũ Kiếm sơn trang ngã xuống, tiếp đó sẽ là võ lâm Giang Nam, những bang phái không chịu khuất phục tướng quân như Thần Gian bang, e rằng sẽ bị diệt đầu tiên.”

Khiêm Tam Phân chợt cúi người vái Lôi Nộ cũng Diệp Phong: “Ban nầy Tam Phân vì thanh danh của Thần Gian bang mới nổi nóng, nói năng lỗ măng, mong nhị vị đừng trách.”

Lão Đại cười ha hả: “Khiêm quân sư lại mắc lỗi lần nữa, hiện giờ chỉ còn Thần Kiếm minh, lấy đâu ra Thần Gian bang, con bà nó chứ, đáng phạt.”

Sau rốt, Lôi Nộ cũng bình tĩnh lại, vẫn tỏ vẻ hơi giận: “Tại hạ cũng không giữ được bình tĩnh, các vị đừng nhắc đến nữa.”

Một trường phong vũ cũng được dẹp yên.

Nhưng trong lòng mỗi người có thật sự bình lặng?

Diệp Phong chuyển chủ đề: “Các vị thử nghĩ xem, thực lực của phủ Tướng quân giết được Quan huynh một cách thần không hay quỷ không biết, sao còn để chúng ta tìm ra thì thể?”

Khiêm Tam Phân thoáng trầm tư: “Chỉ e địch nhân muốn chúng ta nghi kỵ lẫn nhau, tự phá tan thể liên kết.”

Lôi Nộ động dung: “Thiếu chút nữa chúng ta trúng phải quỷ kế của địch.”

Lão Đại cười ha hả, vỗ mạnh lên vai Khiêm Tam Phân: “Con bà nó chứ, không nhờ Khiêm quân sư nhắc nhở, suýt nữa chúng ta tự xung đột.”

Khiêm Tam Phân khiêm tốn: “Ban nầy tại hạ cũng nhất thời hồ đồ, may nhờ Diệp đại hiệp giữ được bình tĩnh.”

Diệp Phong nhíu chặt mày, không hiểu sao trong lòng dâng lên cảm giác không lành.

Gã biết nhất định có một việc nào đó khiến bản thân cảnh giác nhưng ngẫm nghĩ thật kỹ vẫn không tìm ra.

Cảm giác sa vào giữa mớ bông bong nhưng lại lần được đầu mối quan trọng luẩn quẩn mãi không tan trong lòng gã.

Quả nhiên mùa thu này xảy ra nhiều sự kiện.

4. Gieo mầm tình

Ba ngày sau, tin tức Tấn Vạn Kim bày yến tại Khoái Hoạt lâu đài Lịch Khinh Sinh, Uống Tử thành kết minh cùng phủ Tướng quân truyền khắp võ lâm...

Năm ngày sau, tin mật báo có mấy cao thủ từ hướng kinh sư tới, người dẫn đầu là đại tổng quản phủ Tướng quân Thủy Tri Hàn, nổi danh thiên hạ với Hàn Tầm Chương...

Bảy ngày sau, Tô Châu phủ giới nghiêm toàn thành, người giang hồ đều biết Ngũ Kiếm liên minh không chịu đầu hàng, phủ Tướng quân quyết định kéo rốc tấn công, hạ gục Ngũ Kiếm sơn trang...

Từ khi hơn trăm nhân mã của Thần Gian bang vào trú ngụ tại Ngũ Kiếm sơn trang, cả sơn trang không hề có động tĩnh gì.

Người giang hồ đều lo lắng cho Ngũ Kiếm sơn trang, các đồ trang phân bố trong toàn quốc mở ván cược xem liệu Diệp Phong có thể thoát thân?

Nhà cái ra giá một ăn hai mươi, đối diện với Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh, hai đại tôn sư hắc đạo liên thủ, không ai cược vào cao thủ thanh niên Toái Không Dao đang nổi danh bậc nhất hiện nay.

Diệp Phong thật sự không qua được kiếp nạn này? Hiện giờ gã đang làm gì?

Gã đang ngấm vòm không.

Gã nằm trên hòn giả sơn trong hậu hoa viên, gối đầu lên tay, mắt nhìn trời đăm đăm, bản thân gã cũng không hiểu mình đang nghĩ gì.

Hiếm khi trời hửng, gã liền tới đây. Đại chiến tất không tránh khỏi, gã chỉ muốn yên tĩnh suy ngẫm một mình.

Thần sắc gã vẫn kiên định, đầy tự tin, nhưng trong lòng có bình tĩnh như thế không?

Lịch Khinh Sinh kết minh với phủ Tướng quân, Thủy Tri Hàn tự thân đến thành Tô Châu, Lôi Nộ rõ ràng có điều e dè gã, thật ra nội gian là ai? Tất thấy cuộn cuộn trong lòng, càng nghĩ càng đau đầu, gã uể oải rũ sạch khỏi óc mọi lo toan...

Bất ngờ, trong lòng gã hiện lên tình cảnh nhìn thấy Chúc Yên Hồng hôm nọ, bóng dáng xót xa đó, tiếng thở dài u oán đó...

Gã phiêu bạt giang hồ nhiều năm, qua lại chốn phong trần bao lần, gặp không ít nữ tử nhưng chưa ai khiến gã rung động như nàng, tựa một giấc mộng đẹp chôn sâu lâu năm trong lòng chợt dâng tràn: tà áo rực rỡ, ánh mắt trong veo, lời lẽ dịu dàng, sóng lòng rào rạt....

Gã đến đây, có phải trong sâu thẳm cõi lòng muốn gặp nàng lần nữa?

Gã cả kinh với ý nghĩ này.

“Diệp đại ca ở đây là gì?” Một giọng nói kéo gã khỏi luồng suy nghĩ.

Ngẩng lên, gã thấy Thẩm Thiên Thiên đang thong thả bước tới, gương mặt hiện rõ nụ cười tinh nghịch, sau lưng là Thủy nhi và Chúc Yên Hồng.

Bất giác gã tự trách mình để lỏng cảnh giác, Thẩm Thiên Thiên đến gần vẫn không phát hiện, nếu là địch nhân tất hậu quả khó lường.

Gã đứng dậy, gạt đầu với Chúc Yên Hồng thay lời chào hỏi, đoạn mỉm cười: “Tại hạ ngấm thính không.”

Thẩm Thiên Thiên tỏ vẻ kỳ quái: “Thính không có gì hay ho nhỉ? “

Gã đáp: “Tại hạ không phải ngấm thính không, mà ngấm sao.”

Thủy nhi đã quen thuộc với gã, biết tính gã hiền lành liền lên tiếng trêu: “Hóa ra Toái Không Dao Diệp đại hiệp của chúng ta định từ bỏ võ công, mở trường dạy học?”

Chúc Yên Hồng che miệng mỉm cười: “Nếu Diệp công tử mở cửa hàng đoán số mạng chắc sẽ thu được rất nhiều tiền, sẽ có vô số cô nương đến xem.”

Thẩm Thiên Thiên nhìn gã kêu lên: “Không được, không được, xem tướng số toàn do người mù, trừ phi đại ca để muội đâm mù mắt, bằng không thoát nhìn là thấy đại ca giống mấy kẻ lừa tiền lừa sắc trên giang hồ...”

Diệp Phong mặc cho ba nàng trêu đùa, lén liếc nhìn chợt nhận ra ai cũng xinh đẹp như hoa, mai cúc đua sắc, mỗi người một vẻ, đâm ra lòng thoáng sợ hãi.

Chúc Yên Hồng lại hỏi: “Diệp công tử ngấm thính không có thấy được huyền hư gì chẳng?”

Diệp Phong đang lúc lơ đãng, buột miệng: “Lần trước Lôi phu nhân thấy được huyền hư sao?”

Chúc Yên Hồng rung động, ngẩng lên nhìn, gã tự biết mình lỡ lời, không dám chạm vào ánh mắt nàng, nhất thời chân tay luống cuống.

Thẩm Thiên Thiên vỗ tay cười: “Hóa ra Chúc thư thư cũng thích ngấm thính không?”

Chúc Yên Hồng chợt đỏ bừng mặt, sợ Thẩm Thiên Thiên hiểu lầm, vội khỏa lấp: “Tỷ thường đến hậu hoa viên ngắm hoa thưởng nguyệt, sợ phu quân cười chê nên nói đùa với Diệp công tử là ngấm thính không.”

Diệp Phong ho khan, trong lòng thoáng dâng lên niềm hoan hỷ được cùng nàng sẻ chia bí mật: “Tại hạ không thưởng nguyệt, chỉ ngấm sao thôi.”

Thẩm Thiên Thiên bật cười hỏi gặng: “Diệp đại hiệp của chúng ta định suy ngấm đạo lý võ học từ sao trời chẳng?”

Diệp Phong đáp: “Cái gì mà đạo lý võ học, tại hạ chỉ muốn ngấm xem ngôi sao đầu tiên mọc lên như thế nào.”

Thủy nhi lấy làm lạ: “Sao mọc từng chùm, làm sao phân biệt được ngôi nào mọc đầu tiên?”

Chúc Yên Hồng sợ người khác nhận ra mình đỏ mặt, đưa tay áo lên che nhưng lại cảm giác như vậy quá hình thức, miễn cưỡng ra vẻ bình thản: “Chắc nhãn lực của Diệp công tử đặc biệt sáng, sẽ nhận ra nhanh hơn người khác.”

Diệp Phong bật cười: “Lúc tại hạ học võ thừa thiếu thời, có một hôm chợt nảy ra ý nghĩ con người ra đời có trước có sau, hơn nữa người trên đời đều là tinh tú hạ phạm, vậy thì ngàn sao trên trời phải có một ngôi đầu tiên mọc đầu tiên. Nhưng mỗi lần ngẩng đầu thấy sao trời lấp lánh, không thể nhận ra ngôi nào mọc trước ngôi nào mọc sau, nên tại hạ mới hạ quyết tâm phải tìm ra ngôi mọc đầu tiên. Ngày hôm sau tại hạ ngồi trên gốc cổ thụ từ sớm, ngẩng lên nhìn trời đợi xem ngôi sao đó...”

Ba nữ tử nghe gã kể chuyện thú vị, đều mỉm cười, Thẩm Thiên Thiên hỏi: “Đại ca có thấy không?”

Diệp Phong xòe tay: “Mỗi lần tại hạ đều nghĩ mình tìm thấy, nhưng nháy mắt nhìn sang nơi khác nhưng phát hiện ở nơi khác đã có một ngôi sao mọc trước, nên chưa từng tìm được ngôi sao đó.”

Trong lòng Chúc Yên Hồng thoáng rung động, nàng vốn đa sầu đa cảm, lời Diệp Phong tuy vô tâm nhưng ẩn chứa ý nghĩa, bất giác khiến nàng ngây người.

Nhất thời nàng nhận ra thiên địa vạn vật, ở đâu cũng có thể cảm thụ được chân đế của sinh mệnh, dù kiếp người chìm nổi, khổ nạn luôn xuất hiện. Ngẩng lên nhìn vòm không, vàng trắng lạnh như gom hết hào tình và cố chấp lại, chỉ có mấy ngôi sao nhỏ nhoi vẫn tỏa sáng lấp lánh trên vùng trời xa thẳm.

Trong khoảnh khắc đó, nàng lại đặt mình vào, cảm giác việc đời như ván cờ, tuế nguyệt luân phiên so kè nhau trên bàn cờ, qua qua lại lại, sau cùng đều phải thu vào trong hộp đựng cờ mà vẫn là hai bên đen trắng...

Vì sao kinh hoàng? Vì sao sôi trào? Sinh tử vì có gì? Danh lợi vì có gì? Tâm tình vì sao dấy lên?

Thẩm Thiên Thiên và Thủy nhi không nghĩ nhiều đến thế, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Diệp Phong tiếp tục nói: “Trong lòng tại hạ không phục, nhưng mấy lần liền cố gắng đều không thu được kết quả, dần dần tạo thành tập quán, mỗi lúc có thời gian lại tìm một nơi yên tĩnh ngắm trời, vọng tưởng tìm ra ngôi sao mọc đầu tiên.”

Thẩm Thiên Thiên cười vang: “Nhất định hồi bé đại ca không chịu chăm chỉ luyện công, mới có nhiều thời gian đi ngắm sao, chắc phải ăn không ít đòn của sư phụ.”

Diệp Phong cũng cười vang: “Tại hạ từ bé lớn lên ở nơi hoang vắng, mỗi ngày chỉ có mảnh thú độc xà làm bạn, lấy đầu ra sư phụ.”

Lai lịch của gã thần bí, xưa nay chưa ai biết được sư môn là ai, Thẩm Thiên Thiên cùng Thủy nhi đều hiểu gã không muốn nói ra.

Chúc Yên Hồng không phải người giang hồ nên tin ngay, nhớ đến mấy hôm trước gã nói rằng từ bé đã phải học cách thối cơm nên lần này càng kinh ngạc. Hiện giờ gã đầy uy vũ, ai ngờ từ bé phải nếm không ít khổ ải, thử tưởng tượng một cậu bé đơn độc sống trong nơi hoang dã, lúc nào cũng phải đề phòng mãnh thú độc xà, nàng nhớ đến đứa con trai được đưa về nhà, lòng xáo động khôn nguôi, vừa thương nhớ vừa chua xót, nhất thời không biết là mùi vị gì...

Diệp Phong nghĩ ra một việc, hỏi Thẩm Thiên Thiên: “E rằng mấy hôm tới địch nhân sẽ ra tay, Thẩm cô nương mau nghe lời tại hạ, rời khỏi Ngũ Kiếm sơn trang, đừng sa chân vào trường thị phi này.”

Thẩm Thiên Thiên bĩu môi: “Lại nữa rồi! Yên tâm đi, bản tiểu thư sẽ không ảnh hưởng đến đại kế sát địch của Diệp đại hiệp, chỉ đứng ngoài phát cỡ trợ uy mà thôi.”

Thủy nhi cũng nói: “Hà huống Chúc thư thư còn không sợ, chúng ta thân hoài võ công thì sợ gì?”

Chúc Yên Hồng rũ hết tạp niệm, thở dài u oán: “Tỷ lại thấy Diệp công tử nói rất có lý, Yên Hồng xuất giá tòng phu, dù cùng phu quân táng thân ở đây cũng vui lòng.”

Diệp Phong thâm thở dài, phủ Tướng quân cố ý ẩn nhẫn, tỏ vẻ yếu nhược khiến những người chưa từng chứng kiến thủ đoạn ra tay sấm sét như Thẩm Thiên Thiên kinh dị, gã lại không thể bắt trời nàng đưa khỏi Ngũ Kiếm sơn trang.

Phủ Tướng quân lấy Giang Nam Ngũ Kiếm liên minh ra khai đao, chắc cũng không e ngại đại địch như Lạc Hoa cung, nếu phái người đưa Thắm Thiên Thiên về Lạc Hoa cung khác nào tự phân tán lực lượng, ngược lại phủ Tướng quân chưa chắc bỏ qua cho nàng.

Sự tình đến nước này, đành tùy cơ ứng biến, cố gắng bảo vệ an toàn cho nàng.

Nhưng... nếu Chúc Yên Hồng gặp nguy hiểm, nàng sẽ thế nào? Lôi Nộ có bắt chấp tất cả bảo vệ chăng?

Trong lòng gã hỗn loạn, định đổi đề tài nói chuyện, chợt trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu lên thấy bóng Khiêm Tam Phân xuất hiện tại cửa hậu hoa viên. Y nhận ra ánh mắt gã quét tới liền cười ha ha: “Ha ha, mưa giờ sắp nổi mà Diệp đại hiệp còn lòng dạ cùng Thắm cô nương thưởng hoa ngắm trăng, chàng chàng thiếp thiếp ở đây, quả nhiên tài cao mật cũng lớn.”

Thắm Thiên Thiên đỏ mặt: “Tên lảm mồm kia, không thấy bọn ta có bốn người hả? Cái gì mà ‘chàng chàng thiếp thiếp’ khó nghe thế?” Nàng nói vậy nhưng trong lòng hoan hỷ.

Khiêm Tam Phân cười vang: “Thắm cô nương cùng Diệp đại hiệp là một đôi được người giang hồ hâm mộ, nếu không vô tình đi tuần qua đây, tại hạ quyết không đời nào làm khách không mời quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.”

Mắt Diệp Phong lóe sáng, thấy thần sắc Chúc Yên Hồng hơi trầm xuống, đồng thời trong mắt Khiêm Tam Phân ánh lên tinh quang, một ý niệm khó tả bằng lời dâng lên trong lòng, gã trầm giọng: “Khiêm huynh có việc gì xin cứ nói thẳng, tại hạ và Thắm cô nương thanh thanh bạch bạch, huynh đừng làm hỏng danh tiết cô nương nhà người ta.”

Khiêm Tam Phân xua tay: “Tại hạ không có việc gì, vốn phụ trách bảo vệ phu nhân và tiểu thư, có Diệp đại hiệp, tại hạ sẽ rút lui, không để... ha ha.” Y cười vang lui bước.

Diệp Phong nhìn theo bóng dáng Khiêm Tam Phân đi xa, hồi lâu sau vẫn không nói gì.

5. Không ngủ

Khiêm Tam Phân đột nhiên xuất hiện, tựa hồ làm hỏng bầu không khí, Thắm Thiên Thiên tuy trong lòng không muốn nhưng cũng không tiện lưu lại.

Diệp Phong mượn cớ phải ở lại một lúc nữa, liền cáo từ tam nữ.

Khiêm Tam Phân rút hết người bảo vệ, cả hậu hoa viên rộng lớn chỉ còn mình gã.

Gã chìm vào suy tư.

Mấy ngày trước gã cũng hoài nghi Khiêm Tam Phân, con người không ai trên giang hồ biết này ứng biến linh xảo, tâm tư cẩn mật, cực kỳ bình tĩnh, nhưng có lúc lại lấp lửng lộ ra nét nóng nảy, đương nhiên vô cùng mâu thuẫn.

Hôm đó, Lão Đại suýt nữa trở mặt với Lôi Nộ, Khiêm Tam Phân ngấm ngầm thúc đẩy nhưng lại không thể hiện ý mình mà ngấm ám thị xảo diệu để Lão Đại nói ra mồm. Bề ngoài có vẻ y tôn kính Lão Đại, không muốn người khác có cảm giác y muốn lấn quyền nhưng vẫn khiến Diệp Phong nghi ngờ.

Hà huống Khiêm Tam Phân buông lời gây sự, nói rằng Thần Gian bang đến trợ giúp Ngũ Kiếm sơn trang toàn vì nể mặt gã, hoàn toàn không coi Lôi Nộ ra gì khiến vị minh chủ ưa thanh danh nghi kỵ gã. Sau đó tuy y trình trọng xin lỗi nhưng tâm bệnh của Lôi Nộ bị y trong lúc thịnh nộ vô tình chọc vào, quyết không thể dễ dàng dẹp yên.

Theo lời Lão Đại, Thần Gian bang đến hỗ trợ Ngũ Kiếm sơn trang chống lại Minh tướng quân, đa phần do nghe theo lời Khiêm Tam Phân.

Thần Gian bang tuy làm theo húng trí nhất thời, khiến người giang hồ tán thưởng, chuyện này phù hợp với phong cách của Lão Đại, nhưng cách làm này khác nào lấy trứng chọi đá. Không tính đến việc Lão Đại suy nghĩ đơn giản, chỉ muốn nâng cao uy thế thì Khiêm Tam Phân thu được lợi ích gì trong chuyện này?

Kể bước chân vào giang hồ, trừ hành hiệp và xoay sở sinh tồn, đương nhiên phải vì danh vì lợi.

Người như Khiếm Tam Phân có hiệp nghĩa đến mức sẵn sàng đem tính mạng mình và cả Thần Gian bang ra hy sinh chăng? Nếu không phải như vậy, y tính toán điều gì? Những bang phái nhúng tay vào nhiều lĩnh vực buôn bán như Thần Gian bang ắt không thiếu tiền, vậy, Khiếm Tam Phân muốn có quyền lực sao?

Chợt lòng gã run lên, lập tức hiểu ra vì sao mấy hôm nay mình lại hoài nghi y.

Bởi vì - gã chưa từng thấy bất kỳ thủ hạ Thần Gian bang nào là tâm phúc của y.

Lão Đại là người huyết tính, không thạo âm mưu quỷ kế, đương nhiên bị gã quân sư ngầm thao túng, nhưng nếu y muốn đoạt quyền của Lão Đại ắt phải ngầm bồi dưỡng thực lực, mà mấy ngày nay, bang chúng Thần Gian bang đều sẵn sàng quyết tử, cực kỳ trung thành với Lão Đại...

Khiếm Tam Phân dường dường là quân sư quản lý bang phái gồm mấy trăm người, sao lại không nắm trong tay một ai tín nhiệm được?

Vậy năm mươi môn hạ Thần Gian bang ngầm vào Tô Châu phủ trước là những ai?

Cầm Thiên Kiếm Quan Ly Tinh vào thành Tô Châu liên lạc với năm mươi người đó chỉ là ý riêng của Lôi Nộ và Phương Thanh Bình, Khiếm Tam Phân hoàn toàn không biết. Có phải Quan Ly Tinh vô ý phát hiện ra năm chục người đó ngầm liên kết với phủ Tướng quân nên bị Lịch Khinh Sinh giết chết diệt khẩu???

Phủ Tướng quân giết Quan Ly Tinh xong còn để lại thi thể cố ý bày bố nghi trợn, khiến Ngũ Kiếm sơn trang nghi ngờ lẫn nhau. Có phải Khiếm Tam Phân lúc đó chưa nhận được tin từ phủ Tướng quân nên xúc xiểm khiến nội bộ Ngũ Kiếm sơn trang mâu thuẫn...

Nên biết phủ Tướng quân chia mũi dùi vào Ngũ Kiếm sơn trang nhưng thật ra nhằm đối phó gã, phải chăng mấy hôm nay đối phương không hành động, ngõ hầu khiến tình cảm của gã và sơn trang tăng lên, đến lúc quan trọng không thể rũ bỏ ra đi, buộc phải cùng sinh tử...

Khiếm Tam Phân cố ý xúi giục mâu thuẫn với Ngũ Kiếm sơn trang quả là hành động bất trí, nếu gã nổi giận gây náo loạn với Lôi Nộ rồi bỏ đi, há chẳng phải cơ hội đối phó Toái Không Dao do phủ Tướng quân bày ra sẽ thành vô dụng sao?

Suốt mấy hôm nay, Khiếm Tam Phân nỗ lực lấy lòng gã và Lôi Nộ, rõ ràng muốn biểu hiện không hề có tính toán riêng tư gì. Nhưng kẻ túc trí đa mưu như y làm gì có chuyện không hiểu được Ngũ Kiếm sơn trang chỉ hòa hợp bề ngoài, ai nấy có chí hướng riêng, lòng quân đã tan rã.

Chắc chắn y nhận được chỉ thị của phủ Tướng quân, tìm cách khiến gã không thể thoát thân khỏi Ngũ Kiếm sơn trang.

Ban nãy trong hậu hoa viên, Khiếm Tam Phân cố ý đề cập đến quan hệ giữa gã và Thẩm Thiên Thiên, càng đặt thêm gánh nặng trách nhiệm lên vai gã.

Tất nhiên gã không bỏ qua vẻ mặt khác thường của Chúc Yên Hồng, Diệp Phong nhận ra mắt y lóe tinh quang, chưa biết chừng đã nghĩ ra độc kế nào đó...

Mọi nghi vấn đều được giải, tiền đề nằm ở chỗ - Khiếm Tam Phân là nội gian của phủ Tướng quân.

Chỉ có như thế mới giải thích được những điểm y khiến người khác nghi vấn.

Tim Diệp Phong đập nhanh, hiểu rằng mình không nên để Khiếm Tam Phân nhận ra manh mối, Ngũ Kiếm sơn trang cùng Thần Gian bang muốn an nhiên thoát thân khỏi vòng vây của phủ Tướng quân, trước hết phải che mắt được y rồi mới tương kế tựu kế, hành sự theo thời cơ.

Gã quyết định xong xuôi, định đứng dậy đi tìm Lôi Nộ mật đàm, chợt một tiếng động vang khê bên tai, ngẩng lên nhìn chợt chấn động.

Một bóng người đen nhánh xuất hiện tại cửa sau hoa viên, tuy đứng quay lưng vào ánh trăng nên không nhìn rõ mặt nhưng gã cảm giác rõ ràng một đạo mục quang sáng rực đang nhìn mình chằm chằm.

Thân hình người đó không cao lớn lắm, lại đứng thông tay một cách bình bình thường thường, nhưng lại hàm chứa uy thế cực kỳ trầm trọng.

Gã cả kinh, Ngũ Kiếm sơn trang đang lúc bố phòng nghiêm mật, ai nấy đều giới bị, người này vô thanh vô tức vượt qua mai phục, tựa hồ không có địch ý, cổ ý phát ra tiếng động khiến gã phát hiện.

Tâm niệm vừa xoay chuyển, gã nhận ra người đó không hề có động tác gì, cơ hồ đứng đó đã trăm ngàn năm, nhưng bóng in trên tường lại khẽ động, phảng phất tạo cho gã cảm giác thần bí rằng đối phương đang liên tục di hình hoán vị, có điều tốc độ quá nhanh nên gã hoa mắt.

Người đó hình như mỉm cười, dịu giọng nói: “Cảnh đẹp thế này, lại cùng là người không ngủ được, Diệp thiếu hiệp có muốn đi cùng một chuyến chăng?”

6. Cùng người nâng chén

Diệp Phong cười vang: “Nếu tại hạ lớn tiếng hô hoán, các hạ nắm chắc sẽ phá được vòng vây của Ngũ Kiếm sơn trang thoát đi?”

Người đó nhún vai, tựa hồ không hề để tâm đến uy hiếp của gã.

Diệp Phong lại cả kinh, định lực Thái Sơn sụp đổ trước mắt không đối sắc đã đành, đáng sợ hơn là dù đối phương nhún vai, thân hình vẫn không lộ ra sơ hở, gã không dám xuất Toái Không Dao.

Người đó bước vào hậu hoa viên, dưới ánh trăng, gã nhận ra đối phương mặc hắc y, long hành hổ bộ, mái tóc phất phơ trong gió, khí thế tự nhiên. Trên mặt người đó che một tấm vải bố đen, duy nhất đôi đồng tử sáng rực tinh quang, ánh mắt quét qua như đao như thương, cơ hồ là thực chất.

Ngay cả kẻ cứng cỏi như gã cũng có cảm giác muốn lùi lại mấy bước tránh đón đầu.

Gã hừ lạnh: “Huynh đài sao phải che mặt, đã không dám gặp người khác, hà cớ tại hạ phải cùng huynh đài nói chuyện?”

Người đó ngửa mặt cười ha hả, trông có vẻ cuồng phóng nhưng thanh âm tụ thành một sợi chỉ truyền vào tai gã, nếu lúc đó có người thứ ba tất sẽ không hiểu nổi sao hắc y nhân tỏ vẻ cười lớn mà không có âm thanh phát ra.

“Diệp thiếu hiệp không cần kinh hoảng, nếu muốn đối phó thiếu hiệp hà tất dùng hạ sách đó?”

Diệp Phong cười nhạt, vận công hóa giải áp lực hùng hồn của đối phương: “Mấy năm nay, không hiểu bao nhiêu kẻ muốn đánh gục tại hạ nhưng có kẻ nào được như nguyện?”

Ánh mắt người áo đen hướng sang cửa hoa viên, nhìn về hậu đường Ngũ Kiếm sơn trang: “Diệp thiếu hiệp sợ rằng rời khỏi nơi đây sẽ có người gây bất lợi cho Thẩm cô nương?”

Diệp Phong rung động, tự hỏi với hành động thoải mái rời ánh mắt đi trong lúc song phương đang căng thẳng thế này, trừ phi đối phương không có địch ý với gã, bằng không sẽ là tuyệt thế cao thủ, không hề coi võ công của gã vào đâu.

Người đó hình như đoán ra ý nghĩ trong lòng gã: “Diệp thiếu hiệp nhầm rồi, miễn không phải coi thường Toái Không Dao, chỉ là tin tưởng rằng thiếu hiệp không phải loại người đột nhiên xuất thủ.”

Diệp Phong thoáng trấn tĩnh, không đoán được lời đối phương thật giả thế nào, đành cười ha hả: “Các hạ hiểu tại hạ rất rõ thì phải?”

Người đó cười khê: “Bất quá trong số những người tại hạ muốn hiểu, Diệp thiếu hiệp xếp cuối cùng.”

Diệp Phong một mặt không để bản thân bị khí thế lay động, một mặt chặt vật giữ dáng vẻ cười nói như không, gã xuất đạo nhiều năm, lần đầu tiên bị lép vế thế này. “Vạn vật trên đời đều khiến người ta nảy sinh những liên tưởng kỳ quái, những sự việc hoặc con người cần hiểu rõ trong đời hằng hà sa số, huynh đài chắc muốn nói đùa.”

Người áo đen nghiêm túc đáp: “Người ta sống trên đời, thời gian trôi như bóng câu, làm sao có thể gửi tâm tư vào những việc vật vãn. Diệp thiếu hiệp bất tất tự chê bai bản thân, người muốn hiểu rõ trên đời chỉ có năm người.”

Diệp Phong cố giữ linh đài tỉnh táo, không để tâm thần lay động: “Nhân thể mệnh mang, mối tương ngộ giữa người với người huyền diệu vô cùng, chỉ lỡ một ly mà sai cả ngàn dặm, được huynh đài nhìn trúng quả thật là hữu duyên.”

Người áo đen tỏ vẻ tán thưởng, tựa hồ mãn ý với thái độ ung dung của gã: “Thiếu hiệp không muốn biết năm người đó là ai ư?”

Diệp Phong bật cười: “Hỏi han cận kề như huynh đài nào còn chút gì tùy duyên nữa, phân minh sa xuống hạ thừa.”

Người áo đen vỗ tay cười lớn: “Diệp thiếu hiệp nói rất hợp ý mõ. Thiên cơ khó đoán, cơ duyên xảo hợp cũng do chính những người tinh minh nỗ lực tạo thành, bất quá mõ không thích kiểu tương ngộ là thuận theo thiên lý, hợp tự nhiên, bảo mõ kiêu ngạo cũng được, cuồng phóng cũng được, mõ đến tìm Diệp thiếu hiệp, bất kể thiếu hiệp muốn gặp mõ hay không, đó là duyên.”

Diệp Phong cảm thấy khẩu khí đối phương lớn lối, buông lời tự nhiên vẫn ẩn chứa khí độ khiến người khác phải gật đầu, gã không phải là người kém ăn nói nhưng không thể biện bác được gì. Gã biết chỉ còn cách xuất ra kỳ binh mới chiếm nổi thượng phong.

Bèn cười ha hả: “Tại hạ đã thấy huynh đài, đã nghe huynh đài nói, vậy xin cáo từ về phòng ngủ một giấc thật say.”

Người áo đen thở dài: “Mõ cố ý đến xem phong thái của Diệp thiếu hiệp, chẳng lẽ thiếu hiệp không nể mặt?”

Diệp Phong cười: “Huynh đài dựa vào tình thế vi diệu đến tìm tại hạ, rõ ràng muốn nhờ ngoại lực tạo áp lực, chỉ bằng huynh đài nể mặt tại hạ, đợi mọi việc xong xuôi sẽ cùng huynh đài trò chuyện thoải mái.”

Người áo đen cười vang: “Mõ đến xem thiếu hiệp chống lại ngoại lực thế nào chẳng? Chẳng qua nhất thời gặp nhau, trong lòng cao hứng nên đến. Hà huống người sống trên đời có ai không từng giờ từng phút phải xoay sở chống lại áp lực, đại trượng phu lập thân ở đời chính là không e ngại thách thức mới thành đại khí, Diệp thiếu hiệp nói vậy là xem thường mõ rồi.”

Mắt Diệp Phong lóe thần quang: “Dù cho huynh đài lưỡi mọc hoa sen, tại hạ cũng không muốn lắng lời nữa, nếu không mọi việc đều theo sở nguyện của huynh đài, há chẳng khiến bản thân tại hạ bị xem thường chẳng?”

Người áo đen tuy chưa phân rõ địch hay bạn nhưng ngữ ý bình hòa, khí độ ung dung, phong phạm siêu tuyệt khiến người khác nảy sinh hảo cảm.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng gã luôn có cảm giác vừa thân thuộc, vừa sợ hãi đối phương, tựa hồ đó là đại địch trời sinh, nên vừa rồi mới dùng lời lẽ dõng dạc, không nể nang gì. Kỳ thật cũng do tâm tính, ít nhất gã cũng không kiềm chế được như biểu hiện ngoài mặt.

Người áo đen bình thân “à” lên một tiếng, đoạn im lặng, tựa hồ đợi gã rời đi.

Dù gã gan tày trời cũng không dám quay lưng bước đi trước mặt đại địch, ánh mắt không dám rời khỏi đôi tay lấp lánh như ngọc, đành cố mỉm cười: “Huynh đài là khách, tại hạ xin mời lên đường trước!”

Người áo đen đứng lặng hồi lâu chợt nói: “Cũng được, dù gì mõ cũng đến đây, nên mời Diệp thiếu hiệp một chén rồi đi ngay, sau này còn gặp lại không phải do ý trời. Diệp thiếu hiệp thấy thế nào?”

Diệp Phong cười: “Thật không ngờ huynh đài còn mang rượu theo!”

Người áo đen cười: “Rượu không ở trên mình mõ.”

Diệp Phong cả kinh: “Rượu ở đâu?”

Người đó không nói gì, nhưng bước bốn nước theo bốn góc, hai mắt xạ tới lạnh ngắt: “Diệp thiếu hiệp chuẩn bị xong xuôi chưa?”

Diệp Phong cảm giác đối phương chỉ tùy tùy tiện tiện đi bốn bước, bầu không khí căng thẳng lập tức tràn tới, hậu hoa viên liền ngập sát cơ, hoa lá phôi phối rơi xuống như một cơn mưa hoa...

Gã cả kinh, không ngờ đối phương vận công tụ khí mà mình không mảy may cảm ứng được, tay phải vội vàng nắm lấy cán Toái Không Dao, toan bạt đao cự địch!

Người áo đen chợt xuất hiện trước mặt gã, tay phải như từ thiên ngoại bay về, từ nhỏ biến thành lớn chặn vào bàn tay cầm đao của gã, miệng ngâm nga:

“Hạnh đối thanh phong hạo nguyệt...”

Gã lâm nguy không loạn, cước bộ bật ngược lại, tả chưởng đập lại như kích điểm vào bàn tay lấp lánh như ngọc của đối thủ.

“Đài nhân triển, vân mạc cao trường...”

Người áo đen chiêu cực nhanh, hữu chưởng lúc lắc, hoặc cong trào như cầu, hoặc ngưng chỉ thành kiếm, đẩy bật tả chỉ của gã, đồng thời vẫn chụp lấy bàn tay đặt lên cán đao...

Hữu chưởng của gã phát lực, vô đao buông xuống eo di ngang hai thước, từ bên phải bật sang trái, bàn tay xuất chiêu Thanh Phong Từ Lai nghênh đón hữu chưởng của đối phương, tả thủ hóa chỉ thành quyền, vạch lên một vòng cung như muốn nhắm vào huyệt Thái Dương địch nhân nhưng nửa chừng lại đổi hướng, quay lại eo toan bạt Toái Không Dao.

“Giang Nam hảo, thiên chung mỹ tửu...”

Người áo đen ngâm nga, ngụm trung khí không hề gián đoạn, tiêu sái như đang thông thả đi dạo. Tả thủ đột nhiên xuất chiêu, tung ra một quyền sẵn sàng đã lâu, thuận theo tay trái Diệp Phong quay lại nắm cán đao bổ xuống, đà lao cực nhanh nhưng không hề đẩy lên mảy may tiếng gió.

Khí thế này, nếu bị đánh trúng, chỉ e eo lưng gã sẽ bị đánh gãy đôi...

Gã uốn lưng, vô đao như sinh vật sống ngẩng lên chỉ vào hốc khẩu tả quyền của đối phương, nhưng người áo đen không biến chiêu, hình như định dùng lực đạo di chuyển huyệt đạo.

“Nhất khúc mãn đình phương - -”

Người áo đen tiếp tục ngâm nga, nhưng mỗi chữ trong câu cuối này kéo ra cực dài.

Ngâm đến “nhất khúc“, người áo đen tả quyền thành chưởng, ung dung bắt lấy vô đao, bàn tay xuất ra một cỗ hấp lực hùng hồn khiến Toái Không Dao danh chấn giang hồ không thể rời khỏi vô...

Tay trái Diệp Phong án trên cán đao không hề bật lại đoạt đao mà dồn lực đẩy tới, đối phương toàn dùng hấp lực, khó lòng tránh khỏi bị vô đao đánh trúng, tuy không phải là vật sắc bén nhưng ẩn chứa bảy thành công lực của gã, tuyệt không dễ chịu...

Ngâm đến chữ “mãn“, tả chưởng người áo đen chợt lỏng ra, Toái Không Dao mang theo cả vô lộ vào tay áo.

Diệp Phong hừ một tiếng trầm đục, lực đạo tác dụng sai chỗ, một đòn gã định ngạnh tiếp lại đánh vào ống tay áo, đương nhiên gã không dễ chịu, thân thể chợt nghiêng đi.

Gã từng trải trăm trận, biến chiêu cực nhanh, ngón giữa tay trái búng mạnh vào Mạch môn người áo đen.

“Đình - -”

Người áo đen phát tay áo, một cỗ nhu lực mang theo vô đao bao lấy Toái Không Dao, hình như định đoạt lấy vũ khí thành danh của gã...

Diệp Phong quát lớn, mượn lực phát tay của đối phương, thân thể quay nửa vòng nhỏ, trông như gã đang nỗ lực bồi bổ yếu điểm cước bộ không vững, thật ra tay phải mượn thế nắm chắc cán Toái Không Dao, dồn lực lên sống đao, công lực toàn thân phá tay áo địch...

“Phương - -”

Hữu chưởng của gã quay lại nắm lấy cán đao, hữu chưởng người áo đen không hề ngừng lại mà vô thẳng xuống sườn gã, nhưng lúc đó Toái Không Dao cũng chắn vỡ vô đao thoát ra.

“Choang”, vỏ Toái Không Dao nát vụn, một đạo đao quang sáng rực từ tay áo người áo đen bay ra, đâm vào yết hầu. Người đó thở dài khe khẽ, hữu chưởng sắp chạm vào sườn Diệp Phong lại biến chiêu, búng một chỉ vào sống đao.

Đao, chỉ va chạm rồi tách ra, nội lực hai người đối đầu, người áo đen ung dung bay đi như cánh liễu lá lướt.

Diệp Phong chấn động toàn thân, thân hình từ từ hạ xuống.

Gã định nhân lúc đối phương lùi lại mà đuổi sát nhưng một chỉ như mũi châm phá thể đó lực đạo trầm hùng, dĩ nhiên phá tan đòn đánh hàm chứa công lực toàn thân của gã, khiến gã không còn dư lực xuất thủ.

Gã miễn cưỡng gơ Toái Không Dao, chỉ vào địch nhân đứng thản nhiên cách đó tám thước, thân tâm cơ hồ suy sụp.

Lần này gã chạm phải đại địch chưa từng có từ khi xuất đạo, chỉ riêng gã hiểu được trong mấy chiêu như điện quang hỏa thạch vừa rồi đã hao tận toàn lực, gã không đủ sức đấu tiếp.

Người đó cúi xuống nhìn tay áo trái rách một vết lớn, bật cười ha hả: “Rượu ngon, rượu ngon lắm! Diệp thiếu hiệp quả nhiên không khiến mỗ thất vọng. Thế mới nói chén rượu lời nhạc song hành, chén rượu này đủ cho mỗ thưởng thức mấy ngày.”

Đoạn ung dung cất bước.

- - Hạnh đối thanh phong hạo nguyệt,

đài nhân triển, vân mạc cao trương.

Giang Nam hảo,

thiên chung mỹ tửu, nhất khúc mãn đình phương!

Đó là câu thơ nổi tiếng của đại học sĩ Tô Thức đời Bắc Tống, nhưng người đó ngâm nga trong lúc song phương giao đấu sinh tử, cơ hồ thấm đượm ý vị nâng chén cười vui giữa những kẻ tương tri tương đắc. Ai ngờ được nếu ban nãy chỉ cần gã hơi lơ đãng liền bị chế ngự, kết cục tất thảm tử tại chỗ.

Gã thở một hơi thật dài, thật dài, thật dài.

Võ công người này cao đến độ gã chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Ông ta là ai?

Gã một mặt vận khí về Đan Điền mau chóng hồi phục công lực, mặt khác liên tục xoay chuyển ý niệm, võ công cỡ đó, lại như đôi chút hiểu biết gã, chỉ có thể là hai người.

Một là Dược Mã Đằng Không Long Đằng Không uy chấn giang hồ từ hai mươi năm trước, đã theo Lạc Hoa cung chủ quy ẩn Hải Nam, đến thử xem người được đại tiểu thư Thầm Thiên Thiên trao gửi trái tim có phải loại hư danh!?

Người thứ hai, thật sự gã - không dám nghĩ tới!

[1] Tạm dịch:

Ngẩng nhìn gió mát trăng trong,

rêu xanh trải đậm,

màn mây vời vọi.

Giang Nam tươi đẹp,

ngàn chung mỹ tửu,

một khúc hát thơm nức sân nhà.

5. Định Phong Ba

Tu tri hoa diện bất trường hồng.

Đãi đắc tửu tỉnh quân bất kiến.

Thiên phiến, bất tùy lưu thủy tức tùy phong.[1]

1. Kiểm chi quyết đoạn tại vu lợi

Đêm sâu thăm.

Sao sáng lấp lánh, gió núi phơ phất, trùng ngâm rĩ rả, tiếng chim lặng dần.

Đang mùa Giang Nam mưa nhiều, khí trời biến hóa vô thường. Một đám mây đen dày mịn từ từ bay về, sà xuống thấp, chỉ cần khẽ động sẽ tô thêm nét mưa gió phiêu diêu cho buổi đêm yên ả.

Trên đầu vầng trăng treo lơ lửng, được lâu các cửa Ngũ Kiếm sơn trang ánh xạ, biết mặt đất thành một vùng mênh mang trắng xóa như ban ngày.

Theo tình huống bình thường, nếu song phương giao chiến, một bên muốn tập kích thì trong lúc mấy dặm trống trải, không có nơi ẩn thân này hoàn toàn không thích hợp cho bên tấn công.

Nhưng tình huống hiện tại lại bất lợi với Ngũ Kiếm sơn trang, thực lực của phủ Tướng quân hơn hẳn, nếu quyết tâm dẹp tan sơn trang, tiết trời này vừa hay ngăn chặn được người trong trang đào tẩu.

Mưa bão sắp nổi giống như tiếng thét một khi phát ra sẽ quét sạch ngàn quân.

Diệp Phong thở dài một hơi, vận công xong xuôi, cảm giác được trong Đan Điền có một cỗ nội tức vô cùng vô tận, từ từ chỉ lưu chuyển không ngừng, tinh thần sáng khoái hẳn. Gã biết trận chiến với người thần bí mang lại lợi ích lớn cho tu vi bản thân, nội lực tinh tiến thêm một tầng.

Nhớ lại trận đại chiến, tuy chỉ mấy chiêu nhưng hung hiểm hơn bất kỳ trận nào gã từng trải, gã chỉ cần hơi lơ lỏng sẽ sa vào bại vong, trong khi đó đối phương tỏ ra thoải mái, hình như chưa dốc toàn lực.

Bất giác gã hiểu rõ câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, thu lại hùng tâm coi thường thiên hạ quần hùng, lần này thoát được đại nạn, càng phải dốc sức leo lên đỉnh cao vô học.

Gã ngẩn ngơ suy tư, chợt nhớ ra phải tìm Lôi Nộ thương lượng việc về Khiếm Tam Phân, liền chấn chỉnh tinh thần, lấy lại đầu chí, đi tới phòng Lôi Nộ.

Từ khi Tướng Quân Lệnh truyền đến Ngũ Kiếm sơn trang, Lôi Nộ chìm trong lo lắng, chưa đêm nào yên giấc.

Có lẽ vì sự vụ bận rộn, có lẽ y hổ thẹn với nàng. Trong tình huống hiện giờ, y hoàn toàn đủ lý do đưa nàng về nhà lánh nạn.

Mấy hôm nay, y không đến hậu viện nghỉ mà ở tại một gian tiểu sảnh trong Phong Lãm các.

Lúc Diệp Phong đến nơi, chỉ thấy gian sảnh tối om, không hề có ánh đèn khiến gã sinh nghi.

Vừa hay có một môn hạ Thần Gian bang đi tới, gã gọi lại hỏi: “Lôi minh chủ đi đâu?”

Gã môn hạ ngẩng nhìn, không hiểu vì sao gã lại tới đây: “Bẩm báo Diệp công tử, các huynh đệ Thần Gian bang ở trong thành Tô Châu có mấy chục người quay về, tất cả đã ra ngoài sơn trang nghênh đón.”

Gã rung động trong lòng: “Hiện tại có bao nhiêu người trấn thủ sơn trang?”

“Chỉ có mấy huynh đệ đi tuần, Diệp đại hiệp yên tâm, phủ Tướng quân đã khiếp vía, không dám đến xâm phạm.”

“Tất cả xuất phát lúc nào?”

“Đã đi được chừng một tuần hương.”

Diệp Phong thầm kêu không ổn, xưa nay Lão Đại vẫn nói với thủ hạ rằng thế lực của Minh tướng quân không đáng gì để an lòng quân.

Nhưng các vị huynh đệ lại tin tưởng, thêm nữa, phủ Tướng quân đã lâu không phát động tập kích, khiến Ngũ Kiếm sơn trang tỏ ra khinh địch.

Nghĩ đến những phân tích của bản thân về Khiếm Tam Phân, chỉ sợ các huynh đệ sắp về đều là tinh binh của phủ Tướng quân...

Chả trách ban nãy không ai phát hiện ra gã ác đầu với người thần bí trong hậu hoa viên.

Gã nóng lòng nhưng không tiện nói với viên thủ hạ, chỉ dặn y phải tận tâm, đoạn lướt nhanh về phía cửa sơn trang, hy vọng kịp gặp Lôi Nộ, hòng phá được độc kế của Khiếm Tam Phân.

Vừa đến Phong Lãm các, gã chợt dừng phát lại.

Chúc Yên Hồng đang đứng đó, hình đang đợi Lôi Nộ quay về, đứng sau lưng nàng là Khiếm Tam Phân dung mạo bình phàm nhưng lại trí kế vô song.

Khiếm Tam Phân thấy gã liền hơi chần động, lập tức mỉm cười: “Diệp đại hiệp đến rất đúng lúc, Lôi huynh và Lão Đại ra ngoài trang nghênh tiếp huynh đệ Thần Gian bang, Thẩm cô nương thích náo nhiệt nên cũng đi theo.”

Diệp Phong nắm bắt được một thoáng chần động của y, lập tức đưa ra quyết định, nhất định Khiếm Tam Phân biết người thần bí xuất hiện, hơn nữa hiểu rõ bản lĩnh người đó nên mới không ngờ gã thoát thân được.

Gã cố ra vẻ không hề phòng bước tới mấy bước, thầm tính toán cự ly giữa Chúc Yên Hồng và Khiếm Tam Phân: “Việc lớn thế nào sao không báo cho tại hạ biết?”

Khiếm Tam Phân cười: “Tại hạ thấy Diệp huynh yên tĩnh trong hậu hoa viên, chắc đang tham ngộ võ học nên không dám quấy nhiễu.”

Diệp Phong ra vẻ tâm sự trùng trùng: “Tham ngộ võ học gì đâu, vốn tại hạ định nhân lúc thoải mái ngủ một giấc, không ngờ lại có người tìm đến cho tại hạ thử đao.” Tiến thêm mấy bước, chỉ còn cách Khiếm Tam Phân bảy thước.

Tuy gã không nắm được võ công Khiếm Tam Phân nông sâu thế nào nhưng chắc chắn không phải tầm thường, từ cự y này gã nắm chắc bảy phần chế ngự được đối phương trước khi y uy hiếp Chúc Yên Hồng, trong lòng do dự có nên lập tức ra tay.

Khiếm Tam Phân kinh ngạc, đáng vẻ không hề giả trá: “Ai dám tới tập kích Diệp đại hiệp?”

Diệp Phong nghiêm mặt: “Người đó không tập kích, tuy chưa xuất thủ nhưng tạo ra áp lực cực lớn, buộc tại hạ không thể phân tâm.”

Gã nói nửa thật nửa giả, người thần bí đó không phải không xuất thủ nhưng quả thật tạo cho gã áp lực kinh hồn.

Khiếm Tam Phân hỏi: “Ai lợi hại đến thế?”

Diệp Phong tỏ vẻ còn hoảng sợ: “Nếu tại hạ đoán không sai, tất là Thủy Tri Hàn.” Đương nhiên gã biết người áo đen không phải, chẳng qua muốn thăm dò xem Khiếm Tam Phân có thông đồng với phủ Tướng quân hay không nên bày ra mê trận.

Khiếm Tam Phân như thể không có tâm cơ gì, bất giác bước thêm một bước về phía Chúc Yên Hồng, hô lên kinh hãi: “Thủy Tri Hàn?”

Diệp Phong gật đầu, nhú mày nói: “Y chỉ nói mấy câu, không hề xuất thủ.”

Khiếm Tam Phân tỏ vẻ ngưng trọng: “Võ công của Diệp đại hiệp khiến đại tổng quản phủ Tướng quân cũng không dám khinh xuất ra tay, đủ để danh chấn giang hồ.”

Diệp Phong lắc đầu: “Tại hạ đoán rằng Thủy Tri Hàn chỉ muốn cầm chân tại hạ ngõ hầu người phủ Tướng quân có thời gian bày ra bày rập...”

Khiêm Tam Phân động dung: “Tức là bọn Lôi minh chủ đi nghênh tiếp các huynh đệ sẽ sa vào bẫy?”

Chúc Yên Hồng vốn lặng lẽ nghe hai người đối thoại, liền hô lên kinh hoảng, theo ý thức bước một bước về phía Diệp Phong.

Gã đang đợi thời cơ này, một mặt bước tới, một mặt mỉm cười: “Phu nhân bất tất kinh hoảng, bọn tại hạ sẽ có cách...”

Chưa dứt lời, “choang” một tiếng vang vọng, bên ngoài Ngũ Kiếm sơn trang ba dặm bay lên một cây pháo hoa, nổ tung trên không chiếu sáng chân trời.

Đồng thời một đạo kiếm quang đoạt hồn từ Phong Lãm các bay ra đâm vào sườn phải Diệp Phong.

Đạo kiếm quang đó cực kỳ chính xác.

Đạo kiếm ý đó dâng lên cuồng bạo.

Đạo kiếm thể đó hùng hồn mãnh liệt.

Cây kiếm như một đóa mây trắng từ chân trời bay về, cả kiếm quang, kiếm ý, kiếm thể trùm lên gã, đợi đúng lúc gã bạt đao chặn lại theo ý thức liền ngừng lại một thoáng, tránh khỏi nhuệ khí của Toái Không Đao, đoạn lại lao tới như hồng thủy.

Ngay cả Chúc Yên Hồng đứng cách gã mấy thước cũng bị trùm trong nhát kiếm chuẩn bị đã lâu mới đột nhiên phát ra.

Nhát kiếm cực nhanh!

Nhát kiếm sắc bén!

Nhát kiếm quyết đoán.

Nhát kiếm độc địa!

2. Tình chi vãng nhiên tại vu thông

Nhát kiếm đó không hạ được Diệp Phong.

Từ lúc thấy Khiêm Tam Phân và Chúc Yên Hồng, gã đã ngầm vận thần công quan sát tả hữu, liệu trước được đòn tập kích đột ngột này.

Nhát kiếm không làm khó nổi gã.

Trong sát na ngắn ngủi, óc gã lóe lên bảy cách hóa giải chiêu kiếm, bất kể gã ngăn đón, lách tránh, xuất chiêu hay phản kích đều khiến Chúc Yên Hồng ảnh hưởng bởi xung lực hung hãn của hai chiêu thức.

Nên đối phó thế nào?

Gã lâm nguy bất loạn, chân phải đạp tới nửa bước, thân hình hơi nghiêng, tay trái kéo Chúc Yên Hồng khỏi vòng chiến, bàn tay che chắn kín kẽ, men theo cây kiếm của đối phương bung xuống như đang đánh đàn, buộc kiếm thể hơi chậm lại, tay phải của gã vung lên, Toái Không Đao vạch một vòng vung hoàn mỹ trên không, va vào chiêu kiếm chậm đến bất hợp lý.

Đao kiếm vang nhau như tiếng đá vàng cọ xát, cây kiếm bị Toái Không Đao đẩy bật đi, kiếm quang như mưa ngập trời tan nát, một bóng đen hiện thân trước Phong Lãm các, hét lên trầm đục rồi cấp tốc lùi lại.

Toái Không Đao như bóng theo hình bám sát, quyết chém bằng được đầu đối phương.

Bóng đen vung kiếm đón đỡ. Kiếm gãy. Toái Không Đao vẫn bám sát.

Lưng bóng đen đập vào cột. Cột gãy. Toái Không Đao lao tới vun vút.

Bóng đen mượn lực chuyển hướng. Bụi bốc lên. Toái Không Đao xé màn bụi lao ra.

Bóng đen chợt dừng lại. Phát chuông. Toái Không Dao lóe sáng.

Tiếng hô kinh hoàng vang lên!

Một cánh tay từ trên không rơi xuống, chạm đất nảy lên, lăn mấy vòng mới thấy máu phun ra.

Nhát đao quả thật bá đạo, thâm liệt!

Khiêm Tam Phân đỡ thân thể Chúc Yên Hồng ngã tới, không kịp nghĩ ngợi, tả thủ chop lấy đầu vai nàng, hữu thủ rút một lưỡi chủy thủ sắc lẹm kê lên gương mặt óng ả. Mặt y kinh hoảng, ngậy người nhìn Diệp Phong cùng Toái Không Dao.

Gã không ngoái lại, ánh mắt chăm chăm nhìn bóng đen ôm cổ tay loạng choạng, lật tay chỉ đao vào Khiêm Tam Phân: “Tốt nhất Khiêm huynh đừng vọng động, một khi thanh đao này tuốt ra, tại hạ cũng không không chế được sát ý của nó.”

Ban nãy trong hậu hoa viên, gã bị người thần bí tấn công tới tấp, sau cùng mới miễn cưỡng giữ được thể cân bằng, quả là cảm giác khó chịu nhất từ khi xuất đạo, hiện giờ gã xuất đao với khí thế trào dâng, ngạo khí lan tràn, lòng tin trở lại mười phần, lẫm liệt như thiên thần.

Bóng đen chậm rãi đứng dậy, nén cơn đau từ cổ tay rờn rờn máu, lẩm nhẩm: “Hay cho Diệp Phong, hay cho Toái Không Dao!”

Diệp Phong liếc nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa của đối phương, lạnh nhạt thốt: “Trung Chỉ Hành Vân Sinh!”

Bóng đen tỏ vẻ oán độc: “Nhát đao này, Hành Vân Sinh thề chết không quên.”

Diệp Phong cười nhạt, sau gáy như thể mọc thêm một con mắt, quát vang: “Khiêm huynh tưởng rằng không chế Lôi phu nhân sẽ khiến tại hạ chịu khuất phục?”

Kế hoạch ban đầu của Khiêm Tam Phân để Hành Vân Sinh nhân lúc Diệp Phong bất phòng mà đột nhiên xuất thủ, buộc gã luống cuống, còn bản thân y giả bộ tiến lên giúp gã cự địch, nhân cơ hội ám toán.

Đầu gối võ công của gã bá đạo đến vậy, đáng sợ nhất là gã như đã liệu trước sẽ bị ám toán, nhân cơ hội xuất kỳ bất ý dùng một chiêu đánh trọng thương một trong năm ngón tay của tướng quân, Trung Chỉ Hành Vân Sinh.

Trong sát na điện quang hỏa thạch, từ đầu đến cuối, Toái Không Dao chỉ xuất ra một đao...

Một đao cắt đứt cổ tay!

Một đao này khiến kế hoạch của Khiêm Tam Phân thất bại, ngược lại đẩy lên nỗi sợ hãi vô biên với Toái Không Dao, nếu không nắm Chúc Yên Hồng trong tay, chắc y đã cầm đầu bỏ chạy.

Y không còn khinh thị gã thanh niên bất quá hơn hai mươi tuổi kia, chủy thủ kề sát mặt Chúc Yên Hồng nhưng không dám vọng động, không thốt nổi lời đáp, chỉ mong viện binh của phủ Tướng quân đến ngay.

Diệp Phong than thầm, tuy gã liệu trước có phục binh của phủ Tướng quân ẩn nấp cạnh đó, địch nhân không muốn gã phát hiện ra, tất sẽ phái cao thủ, nhưng không ngờ lại là Trung Chỉ Hành Vân Sinh trong nhóm Tướng Quân Ngũ Chỉ, uy vọng tại phủ Tướng quân gần ngang với Thủy Tri Hàn và Quỷ Thất Kinh.

Nhát kiếm của Hành Vân Sinh cả về sức mạnh, góc độ, biến hóa đều tuyệt hảo, lại nhân lúc pháo hoa nổ tung, Chúc Yên Hồng đến gần gã mới ra tay, cộng thêm Khiêm Tam Phân lôi kéo chú ý, tạo thành đòn tấn sát. Cũng may gã vốn hoài nghi Khiêm Tam Phân, luôn lưu ý động tĩnh chung quanh, nhân lúc đối phương sơ ý xuất chiêu đả thương, nhưng Chúc Yên Hồng cũng lọt vào tay gian nhân.

Gã chậm rãi quay lại đối diện Khiêm Tam Phân, cười bảo: “Không hiểu Khiêm huynh là nhân vật nào trong phủ Tướng quân, chắc cũng là nhân vật có tên có họ, hà tất ẩn tàng thân phận, hành sự kín đáo như vậy?”

Khiêm Tam Phân cơ hồ không để tâm đến lời trào phúng: “Tại hạ không phải là đại nhân vật gì, Diệp huynh cả nghĩ rồi.”

Mắt Diệp Phong lóe tinh quang, lập tức hiểu ra: “Hóa ra là Vô Danh Chỉ Vô Danh, chẳng trách bắt phạm như vậy, lại mượn tay Thần Gian bang đến Ngũ Kiếm sơn trang gây mưa gây gió. Nếu tại hạ không giết huynh, há chẳng hổ thẹn với mấy trăm huynh đệ Thần Gian bang chiến tử sao!” Nghĩ đến Lão Đại cùng hơn trăm Thần Gian bang chúng khó lòng thoát khỏi kiếp nạn, sát cơ hiện rõ trong mắt gã.

Khiếm Tam Phân lạnh buốt cõi lòng, Diệp Phong chỉ dựa vào một câu nói mà đoán ra thân phận của y, đao khí bức thẳng tới, áp lực kinh hồn khiến y nghệt thở.

Hành Vân Sinh điểm huyết cầm máu, lạnh lùng nói với Vô Danh hóa thân thành Khiếm Tam Phân: “Chỉ cần Diệp Phong động đây, lập tức giết nữ tử đó.”

Diệp Phong cười lớn: “Lôi phu nhân có quan hệ gì với tại hạ? Hôm nay tại hạ quyết giết hai vị, có bao giờ các hạ nghe nói Diệp Phong lỏng tay với địch nhân chưa?”

Vô Danh dần bình tĩnh: “Nếu Lôi Nộ biết phu nhân tâm ái chết vì Diệp huynh, không hiểu còn nhận huynh làm huynh đệ nữa không?” Y có ý nhấn mạnh ngữ khí vào hai chữ “huynh đệ”, hồng lay động tâm tư Diệp Phong, buộc gã phải cố kỵ.

Gã lạnh lùng thốt: “Lôi Nộ còn chưa biết sống chết thế nào, sao tại hạ lại không lấy nhị vị ra tế đao?”

Vô Danh cười hăng hắc: “Tại hạ không giết Chúc cô nương, chỉ vạch một đao lên mặt, sau này nhị vị đối diện sẽ có cảm giác gì?” Lúc ở hậu hoa viên tối nay, y nhận ra Diệp Phong có thái độ khác thường với Chúc Yên Hồng, giờ cố ý đổi “Lôi phu nhân” thành “Chúc cô nương”, quả thật là kẻ công tâm tinh tế.

Trong lòng Diệp Phong do dự, Vô Danh kéo dài thời gian, đương nhiên chờ phục binh của Thủy Tri Hàn phục kích Lôi Nộ thành công xong sẽ đến hợp công, gã có đủ khả năng cứu được Chúc Yên Hồng an lành dưới chủ thủ của Vô Danh chăng?

Gã biết rằng không thể!

Chúc Yên Hồng không nói gì, gương mặt nàng không hề tỏ vẻ sợ hãi, chỉ lặng lẽ tựa vào ngực Vô Danh, coi như không có lưỡi chủ thủ kề lên mặt.

Từ khi được gả cho Lôi Nộ, lòng nàng luôn lặng tựa lòng giếng, Lôi Nộ dốc sức phát triển dã tâm, dù dịu dàng với nàng nhưng nàng biết y chỉ coi mình là một nữ nhân, một món trang sức.

Với Lôi Nộ, vẻ đẹp của nàng khiến y hân thưởng, vẻ nhu nhược của nàng khiến y thương tiếc, khí chất của nàng khiến y khao khát, gia thế của nàng khiến y kiêu ngạo.

Có lẽ, tất cả chỉ như thế mà thôi.

Có lúc, nàng hy vọng mình là võ giả, cầm thanh kiếm đi khắp chân trời.

Như thế có khiến nàng thấy sinh mệnh thú vị hơn chăng?

Nàng không biết, bởi, nàng không phải là võ giả, vĩnh viễn không phải.

Cũng may còn có đứa con trai Tiểu Lôi, nàng mới trút được tâm sự chưa từng nói với ai, an lòng chiều chồng dạy con. Nhưng hiện giờ con trai không ở bên mình, chồng có lẽ gặp phải tai họa, còn nàng....

Nàng nhớ đến lời Lôi Nộ: “Ta không muốn nàng sa vào tay địch nhân.”

Là thế này đây, so với bị vũ nhục, chết có đáng gì?

Một người không sợ chết thì còn sợ gì?

Hà huống nàng có thể chết trước... mặt gã!

Nam nhân mỗi lần mỉm cười, ánh mắt liền biết nói; nam nhân không ngại rạp xuống đất thổi lửa; nam nhân tìm được ngôi sao mọc đầu tiên trên bầu trời; nam nhân hào khí xung thiên nhưng khiến nàng có cảm giác gã giống một cậu bé đáng thương...

Nếu nàng không chết, tất gã sẽ chết!

Tuy chỉ gặp mặt mấy ngày, nàng tưởng rằng gã đã làm cho nàng rất nhiều việc.

Nên - nàng không muốn, nàng - không - muốn - gã - chết - vì - mình!

Tay nàng ngằm nắm chắc thanh Cầu Tư kiếm, Vô Danh dồn hết chú ý vào Diệp Phong, căn bản không ngờ nữ tử nhu nhược như nàng lại có một thanh kiếm...

Ban này nàng do dự nhất kiếm này nên đâm vào ngực mình hay vào Vô Danh bề ngoài tầm thường nhưng thật ra giáo hoạt đa đoan.

Hành Vân Sinh bị Diệp Phong che mắt thị tuyến, không nhận ra tình huống của Chúc Yên Hồng, còn Diệp Phong nhìn rất rõ động tác của nàng.

Ánh mắt gã nhảy múa trong làn đao quang, hơi thở của gã gấp rút hẳn trong bóng kiếm, cơ nhục gã đột nhiên căng ra trong lúc nhìn tới, trái tim gã co lại trong khoảnh khắc này...

Gã cũng không biết vì sao lại quan tâm đến nàng, đến một người khác, đến vợ của huynh đệ mình, như thế?

Nàng mang lại cho gã những chấn động chưa từng có - từ nụ cười yêu kiều, từ ánh mắt nghiêm trang, từ vẻ đẹp dịu dàng, từ phong tư tuyệt đại...

Còn nhớ lần đầu thấy nàng, ánh mắt nàng như mũi tên sắc nhọn mang niềm vui dào dạt, mang nỗi sầu thương dằng dặc đến cho gã.

Quen nhau mới mấy ngày, gã có cảm giác biết nàng từ lâu lắm, nên — gã không muốn — gã - không - muốn - nàng - chết - trước - mặt - mình!

Lúc gã thấy trên mặt nàng xuất hiện nét quả cảm, vẻ đẹp thê lương nhưng quyết đoán, giữa gã và nàng đột nhiên tương thông với nhau, trong đau đớn mà u buồn.

Toái Không Đao lại toái không xuất ra!

3. Âm chi nhiếp hồn tại vu bố

Trong năm ngón tay của con người, ngón cái mạnh hơn cả, ngón trỏ linh động, ngón giữa dài nhất, ngón út xảo diệu.

Còn ngón vô danh? Ngón này không thật cần thiết nhưng bất kể làm việc, ngón vô danh đều không thể thiếu.

Vô Danh Chỉ như một cái bóng, có thể người ta không chú ý đến nó nhưng buộc phải thừa nhận rằng nó tồn tại, là điều kiện quan trọng phối hợp với các ngón khác.

Vô Danh cũng là một cái bóng.

Kể ẩn mình vô hình vô tích như Vô Danh, tất nhiên khả năng quan sát phải hơn người. Nhiều lúc y chỉ là một cái bóng mờ đứng ngoài đám đông, lạnh lùng quan sát mục tiêu, nắm chắc tính cách, hành động, sở thích, thói quen...

Sau đó phân tích nhưng tin tức thu thập được, phán đoán nhược điểm của đối thủ rồi tung đòn trí mệnh vào thời khắc thích hợp.

Gặp phải ảnh tử sát thủ như y, gần như người ta không cảm thấy bị uy hiếp, có cần thận đến đâu cũng sẽ vô tình lộ ra sơ hở, mà một người hề có sơ hở và chỉ cần sơ hở này lọt vào mắt Vô Danh, thứ đón đợi người đó là - tử lộ!

Bất kể thành công hay thất bại, hành động xong, chiếc bóng đều cao bay xa chạy, mất tăm mất tích.

Phủ Tướng quân đã nghiên cứu Diệp Phong rất kỹ, nhận định gã tuy độc hành giang hồ, lang thang vô định, lúc đối địch luôn xuất thủ vô tình, nhưng nhược điểm lớn nhất của gã cũng là một chữ “tình.”

Vì thế Thủy Tri Hàn mới vạch ra kế hoạch trì hoãn tấn công Ngũ Kiếm sơn trang, để cho gã nảy sinh tình cảm với các chiến hữu, không thể đành lòng dứt áo.

Vô Danh cũng nhận định nhược điểm của gã không phải Thẩm Thiên Thiên, mà là Chúc Yên Hồng, hiện giờ nàng đang trong vòng khống chế của ngọn chủy thủ, gã dựa vào đâu thoát khỏi cảnh phải chịu phép?

Nhưng gã không may mắn tỏ ra “ném chuột sợ vỡ đồ”, đối diện hai đại cao thủ Vô Danh và Hành Vân Sinh, không sợ Chúc Yên Hồng bị chảy máu vào mà vẫn thản nhiên cười nói như không.

Vô Danh bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình.

Thân là ảnh tử sát thủ, lần hành động này, y phải thu liễm tính cách thật của mình. Tránh để người khác hoài nghi, đồng thời muốn thuận lợi xâm nhập vào nội bộ Ngũ Kiếm sơn trang, y phải đóng vai trò một Khiếm Tam Phân trí kế vô song, am tường thế cuộc.

Vai diễn này không tệ nhưng nếu y chú ý đến người khác tất sẽ bị chú ý lại.

Một chiếc bóng mà để người khác chú ý, có phải là một thất bại chẳng?

Đến giờ, y vẫn không hiểu Diệp Phong bằng cách nào tìm được sơ hở của mình?

Y đột nhiên hối hận, hối hận đã coi nhẹ Diệp Phong.

Hơn nữa, lúc đao quang buốt nhói mắt bất kỳ ai của Toái Không Đao đột nhiên xuất hiện trước mặt, có ai không hối hận?

Trong lòng Vô Danh đầy phần hận.

Lần đầu tiên thấy Chúc Yên Hồng, y đã bị tuyệt thế phong tư lay động. Khi đó y không dám bộc lộ, chỉ hy vọng lập đại công, sẽ có ngày buộc được nữ tử ôn nhu như nước này thần phục.

Nhưng đêm nay, y thấy ánh mắt nàng nhìn Diệp Phong, liền hiểu rằng với nàng, chỉ những người như gã mới khiến nàng để mắt tới, thậm chí lay động tấm lòng.

Hiện tại, dù nắm giữ nàng trong lòng, y vẫn có cảm giác ở rất xa, rất xa.

Nếu không đoạt được nàng, có nên hủy diệt luôn?

Y không ngờ Diệp Phong thật sự dám xuất đao.

Y cho rằng nắm được con tin buộc gã phải quan tâm như Chúc Yên Hồng là đủ kéo dài thời gian đợi Thủy Tri Hàn tới...

Nhưng Diệp Phong vẫn là Diệp Phong!

Thế lao của Toái Không Đao cực nhanh, tay phải Diệp Phong nhấc lên, đao quang sáng chói khoanh khắc vệt tối bổ vào vai trái Vô Danh. Đao thế hàm chứa phong vị trắng sỡ sông Dịch một đi không trở lại.

Vô Danh thoáng do dự, chỉ cần y hơi dụng lực, Chúc Yên Hồng đương nhiên ngọc nát hương tan, tất sẽ tạo thành đả kích cực lớn với Diệp Phong, thậm chí đánh tan đầu chí của gã.

Nhưng y có nắm chắc chống nổi nhất đao cắt đứt ân oán ngàn đời này? Dù tránh được, nếu Diệp Phong không chết, phải chăng về sau, y cả đời phải đề phòng địch nhân đáng sợ như gã tập kích?

Cùng lúc, Chúc Yên Hồng đột nhiên nghiêng người, một mũi tiểu kiếm lấp lánh hàn quang kinh nhân đâm vào tiểu phúc y...

Vô Danh hét lớn, cơn giận che mờ tất cả, tả chưởng đẩy nàng vào mũi đao của Diệp Phong, chảy máu trên tay phải vạch xuống mặt nàng, dù mất mạng dưới tay Diệp Phong, y cũng quyết không để gã được sống yên lòng...

Chúc Yên Hồng đâm hụt, thân thể loạng loạng ngã về phía Diệp Phong, trơ mắt nhìn mũi chảy máu lạnh lẽo đâm vào mặt, trong lòng chợt loáng qua một ý niệm chưa từng có - nếu nàng chết trước mặt gã, liệu gã sẽ nhớ nàng lâu hơn chẳng?

Diệp Phong rung động, nhất đao này hàm chứa phần hận của gã, nếu Vô Danh ngạnh tiếp, gã hoàn toàn tin rằng sẽ khiến đối phương nuốt hận.

Không ngờ Vô Danh cứng cỏi đến vậy, bất chấp Toái Không Đao uy hiếp cũng quyết giết Chúc Yên Hồng. Nhất đao của gã sẽ chẻ Vô Danh làm đôi nhưng chảy máu của y cũng sẽ cắm vào thân thể Chúc Yên Hồng.

Diệp Phong thâm thở dài, Toái Không Dao chém xuống nửa đường liền đổi hướng đâm vào chủ thủy của Vô Danh.

Vô Danh có cảm giác từ ngọn chủ thủy truyền lên một cỗ lực đạo nhu hòa, đòn đâm đột nhiên sa vào đầm lầy, không xuất ra nổi nửa phần sức mạnh. Đoạn một cỗ kinh lực hùng hồn từ Toái Không Dao xô tới, chủ thủy vừa chạm vào má trái Chúc Yên Hồng liền bị hất bay.

Chúc Yên Hồng hô lên đau đớn, mặt tóe ánh máu.

Toái Không Dao tuy lập tức biến chiêu nhưng vẫn chậm một chút, Chúc Yên Hồng vẫn bị Vô Danh thương tổn.

“Lui!” Y quát lên, phi thân lùi lại, Hành Vân Sinh cũng đồng thời rút theo.

Biến hóa thần kỳ của Toái Không Dao, trong một sát na hóa cương mãnh thành âm nhu khiến cả hai kinh hoàng, tan hết đầu chí.

Diệp Phong hét lên, ôm tấm thân Chúc Yên Hồng vào lòng, má trái của nàng bị chủ thủy của Vô Danh vạch một vết ba tấc, may mà mũi dao ăn không sâu, chưa chạm đến gân cốt nhưng kinh lực hàm chứa trên thân dao chấn nát mạch máu trên mặt, huyết nhục tan nát...

Chúc Yên Hồng cảm giác đầu óc choáng váng, thần trí vẫn tỉnh táo, khoảnh khắc này nàng chỉ thấy trong mắt gã niềm ưu thương bàng bạc, bất giác lòng như dao cắt, quên cả cơn đau trên mặt, chỉ muốn đưa tay giúp gã khép mắt lại, ngủ một giấc thật say, quên hết những đau buồn... Gã, vẫn chỉ là một đứa trẻ!

Nàng mỉm cười, máu tràn ra theo nụ cười, mang vẻ đẹp thê lương, bàn tay đưa sát gương mặt tuần tú của gã nhưng vô lực đặt xuống: “Diệp công tử uy phong lẫm, người xấu bị công tử đuổi đi hết rồi.”

Khóe môi Diệp Phong khẽ động, định nói nhưng không thành tiếng, chỉ nhìn lên vầng trăng lơ lửng nơi chân trời, giúp nàng điểm mấy huyết đạo cầm máu. Lúc chạm tay vào gương mặt mềm mại, lòng gã run lên, hạ quyết tâm không để ai tổn thương đến nàng nữa.

Tận lúc đó, cơn đau trên mặt mới có phản ứng, Chúc Yên Hồng mím môi, cổ không kêu lên.

Diệp Phong cởi áo khoác, xé một miếng băng bó cho nàng, đoạn xé tấm áo thành dây buộc nàng lên lưng.

Chúc Yên Hồng mơ hồ, huyết dịch thấm vào mắt trái, nàng nhìn vật gì cũng chỉ thấy một màu đỏ nhạt. Trong tấm màn đỏ đó, động tác của gã thiếu đi một phần tiêu sái thường ngày.

Nàng thậm chí không nghĩ đến việc gã đang làm gì, mặc gã buộc mình lên tấm lưng rộng. Trong đầu nàng luẩn quẩn câu hỏi vì sao mình tín nhiệm gã đến thế, hơn bất kỳ ai trên đời, hơn cả chồng nàng.

Diệp Phong thở phào một hơi dài, trầm giọng: “Chúng ta xông ra.”

Chúc Yên Hồng không nói gì, hiểu rằng mình đã đồng ý từ trong lòng, lời gã nói đầy tin tưởng, nàng không hề hoài nghi rằng chỉ cần gã nói ra, tất gã sẽ làm được.

Gã rảo bước đi về phía hậu viện, vừa đi vừa giải thích: “Mục tiêu của phủ Tướng quân là tại hạ, huynh đệ Thần Kiếm mình đã trúng mai phục, nếu tại hạ đến đó bây giờ tất sẽ sa vào bẫy của chúng. Mong phu nhân tin tưởng, trước hết thoát thân đã, rồi tại hạ sẽ tìm cách cứu Lôi đại ca.”

Gã còn cần phải giải thích? Chúc Yên Hồng ngậy người suy tư, Thẩm Thiên Thiên sẽ thế nào?

Diệp Phong bước ra cửa sau sơn trang, tiếp tục nói: “Địch nhân tất đã bố trí trọng binh đợi tại hạ ở ngoài sơn trang, nhưng chúng không ngờ rằng tại hạ lại bỏ Ngũ Kiếm mình. Hiện tại đi theo cửa sau là cơ hội thoát khỏi trùng vây duy nhất của chúng ta.”

Nếu không có nàng, chẳng phải gã thoát thân càng dễ sao? Chúc Yên Hồng ngẫm nghĩ, mình có nên để gã thoát đi một mình? Nhưng nàng không đành lòng rũ bỏ cảm giác yên lành lúc nằm trên lưng gã, tựa như lúc thơ bé nằm trong lòng phụ thân làm nũng...

Diệp Phong không thấy nàng trả lời: “Phu nhân đừng lo, Lôi đại ca cát nhân thiên tướng, tất sẽ hóa hiểm thành lành.”

Lôi Nộ, chồng nàng! Chúc Yên Hồng chợt tỉnh lại, vùng vẫy: “Để tiện thiếp xuống.”

Diệp Phong không dừng lại: “Đợi tại hạ an trí phu nhân tại nơi an toàn, sẽ quay lại thám thính tin tức của Lôi đại ca.”

Nàng dâu còn là tiểu cô nương nữa! Chúc Yên Hồng trầm nghĩ, nàng là một người vợ, người mẹ.

“Để tiện thiếp xuống.” Nàng thốt lên, bình thản nhưng kiên quyết.

Lòng Diệp Phong thất lại, sau cùng cũng dừng bước. Đó là một vùng thoáng đãng, tứ bề trừ tiếng trùng kêu, hoàn toàn không còn âm thanh gì khác: “Hiện giờ nơi nào cũng có địch nhân, nhưng tại hạ chắc chắn đưa phu nhân thoát đi được.”

Gã có thể sao? Công nàng trên lưng, gã làm sao ung dung giết địch, phá vây thoát đi như trước? Đột nhiên nàng hận mình hà cớ không biết võ công, không thể cùng gã sánh vai kháng địch, mà chỉ là một gánh nặng.

Nàng lắc đầu, giọng vô cùng bình tĩnh, kiên cường: “Diệp công tử, xin hãy để thiếp xuống.”

Diệp Phong chợt rung động toàn thân, nhưng không động đậy. Chúc Yên Hồng toan giãy giụa, chợt kinh hãi nhận ra trong làn gió đêm vọng lại tiếng của chính mình.

“Hãy để thiếp xuống...hãy để thiếp xuống...hãy để thiếp xuống...”

Đó không phải giọng nàng, mà là hồi âm thê thiết, trống rỗng vang lên giữa khoảng không trầm tịch.

Thân thể Chúc Yên Hồng run lên, tiếng vọng đó sắc nhọn, rin rít, như ngàn vạn con trùng nhỏ xíu đang cắn xé một thi thể khô quắt, lại như một lưỡi cưa đang chậm chạp nghiêng lên khúc gỗ mục...

Tiếng vọng như từng mũi châm mảnh mai đâm vào tim, quấy lộn, gào hét trong đó...

Chúc Yên Hồng chợt cảm giác toàn thân lạnh ngắt, một nỗi sợ hãi vô hình dâng lên trong lòng, cơ hồ buột miệng hét lớn mới dẹp bớt được áp lực đột ngột xuất hiện này.

Diệp Phong nắm chặt tay nàng, Chúc Yên Hồng dần bình tâm, làn hơi ấm khiến toàn thân nàng lỏng ra từ tay gã truyền lên.

Đoạn giọng gã vang lên sảng sảng trong màn đêm tối tăm: “Lịch Khinh Sinh, muốn báo thù cho con cứ việc ra đây, cần gì phải giả thần giả quỷ như thế?”

4. Hiệp chi hào tình tại vu khí

Pháo hoa vừa nổ tung, đại loạn lập tức xảy ra.

Lôi Nộ cùng Lão Đại dẫn một trăm người ra nghênh tiếp môn hạ Thần Gian bang, nhưng toán môn hạ đó lại dùng đao kiếm chào đón.

Biến cố xảy ra trong khoảnh khắc, chỉ vừa gặp mặt, Thần Kiếm minh rời khỏi sơn trang nghênh đón đã bị chém gục mấy chục người, đối phương phóng tay chém giết những chiến hữu từng kề vai sát cánh, hạ thủ quyết không dung tình.

Lão Đại kinh hãi: “Các người điên rồi hả?”

Đáp lại y là hai thanh cương đao bổ xuống đầu và ba thanh trường kiếm đâm vào ngực.

Sau cùng, Lôi Nộ cũng nổi giận, cùng bảy hộ pháp, Thẩm Thiên Thiên và Thủy nhi kết thành một vòng tròn, vừa đấu vừa lùi khỏi vòng chiến, sưng sốt nhìn Thần Gian bang tàn sát lẫn nhau.

Năm mươi môn hạ Thần Gian bang mới về tuy ít hơn về nhân số nhưng ai cũng võ nghệ cao cường, tấn công dồn dập khiến đối phương không kịp trở tay, nhân mã của Lão Đại bị đánh xiểng niềng. Trong lúc kinh hoàng, không phân biệt được đâu địch nhân ở đâu, cứ thấy người là giết, nhiều huynh đệ Thần Kiếm minh bị người cùng phe đả thương, nhất thời tình cảnh thê thảm vô cùng, máu chảy thành sông, dưới vầng trăng tròn là địa ngục Tu La.

Lão Đại toàn thân nhuộm máu, dẫn mấy thân tín mở đường máu chạy đến trước mặt Lôi Nộ: “Con bà nó chứ, chúng ta trúng mai phục rồi, mau rút!”

Lôi Nộ theo ý thức lách sang bên, tránh khỏi Lão Đại, trong lúc này y có cảm giác chúng bạn đều rời xa, ai biết được Lão Đại có đột nhiên tặng y một đao không.

Đến tận giờ, y vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, bao năm nay gã ăn trên ngồi trốc, hiếm khi đối địch với ai, tai họa đột ngột ập xuống khiến y có phần luống cuống.

Đám môn hạ Thần Gian bang mới đến chủ yếu công kích nhân mã của Lão Đại, áp lực lên bọn Lôi Nộ không lớn, càng khiến y nghi hoặc.

Lão Đại thấy Lôi Nộ ngây ra rồi tránh né mình, biết y nghi ngờ nhưng không kịp giải thích, chặn mấy món binh khí công tới trước mặt, tung cước đá bay một môn hạ Thần Gian bang. Chợt một lưỡi đại đao bổ tới, ngẩng lên nhìn, chính thị lâu chủ Tán Vạn Kim của đồ lâu lớn nhất Giang Nam Khoái Hoạt lâu.

Bọn y đi nghênh tiếp những môn hạ ngấm vào thành Tô Châu từ trước, hiện giờ có cả tinh binh của Khoái Hoạt lâu, không cần nói ai cũng biết Khiếm Tam Phân có vấn đề.

Lão Đại lớn tiếng chửi rủa: “Con bà nó chứ, Khiếm Tam Phân người cút ra đây cho ta, Thủy Tri Hàn mau cút ra đây.”

Một tràng cười vang lên từ phía sau lưng: “Lão Đại đã gọi, Thủy mỗ phải vâng lệnh. Khiếm quân sư của quý bang là Vô Danh Chỉ Vô Danh của phủ Tướng quân, ai vì chủ này, Lão Đại bắt tất trách y.”

Lôi Nộ ngoái lại, thấy một trung niên tay không binh khí thông thả bước tới. Người này mặc áo xanh, gương mặt anh tuấn, đôi mày kiếm rậm rì, dưới cằm phát phơ ba chòm râu đang đứng thông tay, dáng vẻ cực kỳ tiên phong đạo cốt.

Tư thế này, dáng vẻ này, trừ đại tổng quản phủ Tướng quân Thủy Tri Hàn danh động thiên hạ, còn ai được nữa?

Sau lưng Thủy Tri Hàn có hơn mười người, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn cũng có mặt, những người khác đều là cao thủ của phủ Tướng quân, trấn giữa mọi nơi có địa hình nhô cao quanh đó, vây thành nửa vòng tròn, cắt đứt đường rút lui của Thần Kiếm minh.

Lôi Nộ rít lên: “Thủy Tri Hàn!”

“Dừng tay lại.” Thủy Tri Hàn thông thả xua tay: “Từ ngày Lôi huynh nhận được Tướng Quân Lệnh, tự nhiên đoán được kết quả này, sao còn ra vẻ kinh hãi như thế?”

Thủy Tri Hàn xuất hiện, tạo thành uy hiếp nặng nề, nhất thời tất cả đều dừng tay, lặng lẽ quan sát.

Nhất thời chiến cục chia thành bốn phía. Một là nhóm Thần Gian bang chúng đột nhập vào thành Tô Châu và nhân mã Khoái Hoạt lâu do Tán Vạn Kim cùng Tán Phục Lai chỉ huy, chặn trước mặt Thần Kiếm minh. Một là Lôi Nộ cùng Thất Đại Hộ Pháp kết thành vòng tròn, bảo vệ Thẩm Thiên Thiên và Thủy nhi bên trong, một phía khác là cao thủ phủ Tướng quân do Thủy Tri Hàn dẫn đầu chặn đường rút. Lão Đại vội phân phó hơn năm mươi môn hạ còn lại băng bó, điểm huyết cầm máu cho nhau.

Lão Đại nhận ra các huynh đệ tuy dũng mãnh nhưng đều tỏ vẻ sợ hãi, biết ngay uy danh của Thủy Tri Hàn khiến lòng quân đại loạn, thêm vào đó, trận đột kích vừa rồi khiến Thần Gian bang tổn thương nghiêm trọng, bèn quát vang: “Con bà nó chứ, Thủy Tri Hàn người đứng là mặt dày, đi dùng âm mưu quỷ kế kiêu này, có bản lĩnh cứ việc...”

Thủy Tri Hàn cười vang: “Dùng binh phải dùng mưu, binh pháp có dạy, lúc nghênh địch cần bất ngờ, thần tốc. Theo lời Lão Đại, hình như Tôn Vũ, Gia Cát Võ Hầu đều là những kẻ không biết xấu mặt?”

Y buông lời ung dung, ngữ ý đầy tự tin, khiến kẻ khác không biện bác được.

Dáng sợ hơn là tiếng cười của y không lớn nhưng ồm ồm bên tai mỗi người, nửa câu sau của Lão Đại bị y cắt đứt, chúng nhân tuy thấy Lão Đại mở miệng nhưng không nghe được gì...

Thủy Tri Hàn là một trong Lục Đại Tôn Sư của thiên hạ, không tính đến uy danh vang lừng, chỉ riêng phương diện nội lực đủ khiến tất thấy mắt hết đầu chí.

Lôi Nộ nhận ra mười mấy người sau lưng Thủy Tri Hàn ai nấy đều là cao thủ, mắt ẩn tinh quang, khí định thần nhàn, hiểu rằng thực lực của phủ Tướng quân hơn xa bên mình, ngoài ra vòng ngoài còn quan binh trùng trùng vây khốn. Y biết mình khó thoát kiếp nạn, bèn cố lên gân: “Ngũ Kiếm liên minh xưa nay chỉ có hảo hán chiến tử, Thủy tổng quản có gan mời ra đấu một trận Lôi mỗ.”

Thủy Tri Hàn vừa thể hiện nội công tinh thâm cực độ mà Lôi Nộ vẫn đường hoàng khiêu chiến, khí thế quyết tử, thà chết không khuất phục khiến chúng nhân thầm bội phục.

Thủy Tri Hàn mỉm cười: “Tại hạ vốn định thành toàn cho Lôi huynh, nhưng huynh còn một trận chưa đấu với Điểm Giang Sơn, tại hạ cũng phải nghĩ đến thuộc hạ...” Y tuy nói năng lễ số nhưng hàm ý không coi Lôi Nộ ra gì, chưa xứng là địch thủ của y, hơn nữa trong trận chiến giữa Lôi Nộ và Điểm Giang Sơn, y cũng cho rằng thủ hạ tất thắng.

Bất ngờ là Lôi Nộ không nổi giận, y biết mình đang hãm thân trong trùng vây, không thể thoát thân được, bèn rũ bỏ lòng cầu toàn, chỉ mong giết được nhiều địch nhân một chút, chậm rãi cởi binh khí thành danh Ngũ Kiếm từ trên hông xuống, nhìn Điểm Giang Sơn đứng sau lưng Thủy Tri Hàn chăm chăm: “Điểm huynh, mời.”

Thực Chỉ Điểm Giang Sơn định xin Thủy Tri Hàn cho ra ứng chiến nhưng y xua tay ngăn lại, bước khỏi đám đông cười ha hả: “Lôi huynh đừng vội, nếu huynh bắt cần chiến tử, Thần Kiếm minh sẽ tan hết tâm chí, chỉ e không ai thoát thân được.”

Lôi Nộ biết y không nói ngoa nhưng không hề lay động: “Tổng quản muốn thế nào?”

Thủy Tri Hàn không đáp, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Thảm Thiên Thiên: “Nể mặt Lạc Hoa cung chủ, Thủy mỗ thật không muốn coi con gái cố nhân là kẻ địch, Thảm đại tiểu thư có tự nguyện lưu lại?”

Thảm Thiên Thiên tuy lớn mật cũng bị trận đồ sát ban nãy khiến cho tâm thần run rẩy, hiện giờ tim vẫn đập như trống trận, nhưng nàng không chịu lép, nhìn thẳng vào ánh mắt Thủy Tri Hàn, nói cứng: “Đến nước này, bản tiểu thư liệu với người, dù gì mẫu thân cũng không tha cho người.”

Thủy Tri Hàn mỉm cười: “Thảm tiểu thư là thiên kim chi thể, Thủy mỗ vạn lần không dám đắc tội, chỉ muốn mời tiểu thư ở lại mấy ngày, cho phải đạo với cố nhân.”

Thảm Thiên Thiên cãi: “Nếu ta không muốn thì sao?”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Thảm tiểu thư quen tính cứng đầu nhưng hiện giờ còn muốn tự quyết định nữa sao?”

Lão Đại tận mắt thấy huynh đệ tử thương vô số, không nén được nữa, vung cương đao lên: “Chậm đã, con bà nó chứ, tên khốn Khiếm Tam Phân cút ra đây cho ta.”

Thủy Tri Hàn đáp: “Hiện giờ Vô Danh đang đối phó Toái Không Đao Diệp Phong, chi bằng Thủy mỗ mời Lão Đại đi gặp y trước?”

Thảm Thiên Thiên cảm cầu: “Loại tiểu nhân đó đối phó Diệp đại ca thế nào được...”

Thủy Tri Hàn điềm nhiên: “Một Vô Danh không đủ, nhưng thêm một Trung Chỉ Hành Vân Sinh, Thảm tiểu thư nói xem Diệp Phong có mấy phần thắng lợi?”

Thảm Thiên Thiên mắng: “Bất quá chỉ là hai ngón tay của phủ Tướng quân.”

Thủy Tri Hàn mắt lóe thần quang: “Còn thêm cả Lịch lão quỷ muốn báo thù cho con ẩn tàng cạnh đó, Toái Không Đao còn cơ hội ư?”

Chúng nhân rúng động, Thảm Thiên Thiên hoa dung thắm đậm.

Lịch Khinh Sinh võ công quỷ dị nhất trong Lục Đại Tôn Sư lại tự thân xuất thủ đối phó Diệp Phong, cộng thêm Vô Danh và Hành Vân Sinh, quả thật gã không có mấy may cơ hội.

Lão Đại cười vang: “Mấy năm nay, phủ Tướng quân dốc sức đối phó Toái Không Đao cũng không khiến gã thương tổn nửa sợi tóc, Thủy Tri Hàn người có dám đánh cược với ta không? Con bà nó chứ, ta cá Diệp

Phong tuyệt không chết, ngược lại các người nên chuẩn bị tinh thần mỗi tối đi ngủ phải xem xét có thấy Toái Không Dao kẻ vào cổ không.”

Lời vừa buông khiến sỹ khí Thần Gian bang tăng cao, nếu Diệp Phong dễ đối phó, phủ Tướng quân đâu cần mời Lịch Khinh Sinh.

Thủy Tri Hàn cười ha hả, đưa mắt nhìn quanh: “Lão Đại đúng là Lão Đại, chết đến nơi vẫn còn hào khí như thế. Chi bằng Thủy mổ đánh cá xem các hạ tiếp được mổ mấy chương? Nếu tiếp được ba chương, bọn mổ lập tức quay về kinh sư.”

Hàn Tẩm Chương của y thiên hạ vang danh, ai dám chắc ngành tiếp nổi ba chương? Y nói như đinh đóng cột, đương nhiên mười phần tin tưởng đánh bại Lão Đại trong ba chiêu.

Hà hưởng ban này y hiển lộ nội lực tinh thâm vô cùng, thử hỏi có ai trong trường tu vi đạt mức đó? Tuy buông ra khẩu khí cuồng ngạo nhưng không ai cho rằng y nói ngoa.

Lão Đại đứng ngạo nghễ, ngửa mặt cười vang, vung tay quăng cương đao đi, bàn tay to như quạt nan vỗ mạnh: “Con bà nó chứ, ba chương thì ba chương.”

Ngọn cương đao cắm vào ngọn đại thụ sâu tới hai thước, nửa thân đao lộ ra ngoài rung lên bần bật.

Lão Đại quay đầu nói lớn với mấy chục bang chúng còn lại: “Các vị huynh đệ nghe đây, nếu ta bất hạnh chiến tử, các vị giữ được mạng là hay nhất, bằng không cứ liều mạng với chúng, giết không nổi địch nhân cũng phải cắn chúng một miếng, ai làm mất uy phong của Lão Đại ta, con bà nó chứ, ở dưới địa phủ ta cũng tóm cổ trừng trị.”

Mấy chục người dâng tràn bầu máu nóng, tiếng vang lời chấn động toàn trường, hào tình phơi phới.

Lão Đại cười ha hả, nhìn Thủy Tri Hàn chằm chằm, vỗ ngực nói từng chữ: “Họ Thủy kia, đến đây.”

5. Quyền chi quán thông tại vu kinh

Hai mắt Thủy Tri Hàn sáng rực, xạ ra mục quang khiến người nhìn thấy lạnh sống lưng, không thấy thân hình y lay động, đã đến trước mặt Lão Đại, giơ chương bổ xuống: “Chương đầu tiên.”

Vừa rồi Lão Đại buông lời hùng hồn, nâng sỹ khí lên cực điểm, Thủy Tri Hàn dù kinh luân đầy bụng cũng không tìm ra cách nào lấn át được hào tình quên sinh tử, khí thế dâng tràn.

Y lập tức quyết định tốc chiến tốc quyết, không cho đối thủ cơ hội phản ứng, trong vòng ba chiêu chấn nhiếp tất cả.

Một chương này vô cùng đơn giản, chẳng hề vẽ lên quỹ tích hoa hòe hoa sói, trông bề ngoài tựa một chiêu nhẹ nhàng, tuy bao trùm mọi chỗ yếu hại trước ngực Lão Đại song cơ hồ không hàm chứa kinh lực. Nhưng bảo y nương tay thì không giống lắm.

Hơn nữa, đại tổng quản phủ Tướng quân danh động thiên hạ xuất thủ, tuy không có vẻ uy hiếp nhưng ai dám khinh thường?

Hà hưởng thân ảnh y như làn khói nhẹ cấp tốc lao tới, càng khiến một chương này thần kỳ hơn.

Lão Đại không dám chậm trễ, quát vang lưng, râu tóc dựng lên tung ra một quyền.

Quyền chương va nhau không hề phát ra âm thanh, Thủy Tri Hàn quay lại chỗ cũ, lạnh lùng nhìn Lão Đại.

Lão Đại cảm thấy chương lực của y nhẹ bằng, chạm vào như không hề có lực cản, một quyền mười thành công lực của y tựa đá chìm đáy bể, biến mất vô tung vô tích, nhất thời lồng ngực trống rỗng, vô cùng khó chịu.

Đang lúc y ngạc nhiên, một cổ hàn khí quái dị bất ngờ đập ngược lại, theo kinh mạch tràn lên tâm tạng.

Y quát vang, dù thể chất tráng kiện cũng buộc phải lui lại ba bước, lồng ngực như bị thiết trụ đập trúng, cổ họng ngọt lịm, một ngụm máu dâng lên khiến mặt y đỏ lựng, hai mắt đỏ ngầu, hòa cùng gương mặt gồ ghề, tình trạng vô cùng đáng sợ.

Y nghiêng rằng nuốt ngụm máu xuống, nhìn tay Thủy Tri Hàn chăm chăm, từng chữ tuôn ra khó nhọc từ cuống họng: “Còn - hai - chưởng!”

Thủy Tri Hàn vỗ tay cười: “Hay cho Lão Đại! Mỗ dành cho bang chủ thời gian mười hơi thở nghỉ ngơi, chiêu thứ hai không dễ đón đỡ đâu.”

Trong tình huống giao chiến sinh tử này, thời gian một hơi thở cũng quý giá nói gì đến mười hơi, Thủy Tri Hàn buông lời khơi khơi, dù đượm phong phạm cuồng ngạo của đại hành gia nhưng cũng bộc lộ lòng tin cực độ.

Bọn Lôi Nộ dù đang đối địch với Thủy Tri Hàn cũng buộc phải bội phục, khí độ của bậc cao thủ hiếm có trong thiên hạ này mấy ai sánh kịp.

Lão Đại hít sâu một hơi, điều tức một lúc, đưa tả chưởng hữu quyền bảo vệ ngực: “Mời.”

Mặt Thủy Tri Hàn phủ sương lạnh, hữu chưởng vẽ nửa vòng từ tiểu phúc đến ngực, y phục toan thân không gió mà lay động, chúng nhân lùi xa tám bước vẫn cảm nhận được một dòng khí lạnh chảy trên không trung, biết đại tổng quản phủ Tướng quân sẽ toàn lực xuất thủ!

Lão Đại biết một chưởng này tất nhiên uy lực vô cùng, một chưởng trước đã khiến y thụ nội thương, tuy có thời gian mười hơi thở điều tức nhưng không trấn áp hết được cơn đau trong ngực. Nhận ra thân sắc lo lắng xen lẫn chờ đợi của các huynh đệ, y gắng gượng cười vang: “Thủy tổng quản cứ việc xuất thủ, con bà nó chứ, thiên hạ lại có chưởng lực tà môn thế này.”

Thủy Tri Hàn hành động, một chưởng uy lăng thiên hạ bổ vào Lão Đại, nhanh hơn chưởng đầu tiên nhiều, đẩy lên cát bụi mù mịt, ngay cả cây cối ngoài mấy trượng cũng di động theo thân thể y, uy lực kinh nhân, khó lòng đón đỡ.

Lão Đại tỏ vẻ ngưng trọng, tả chưởng mềm oặt che trước ngực, hữu quyền kéo theo tiếng sấm sét nghênh đón Thủy Tri Hàn.

Chúng nhân đều khản trương, thậm chí không dám thở mạnh.

“Bùng”, cát bụi bay lên mù trời, trùm kín thân hình hai người, chúng nhân đứng ngoài đều không nhìn rõ.

Thủy Tri Hàn quay lại chỗ cũ, Lão Đại vẫn đứng yên, râu tóc dựng lên, hai mắt trợn tròn, cực kỳ uy vũ.

Thần Gian bang chúng không hiểu, thấy Lão Đại lại đánh lui Thủy Tri Hàn liền lớn tiếng hoan hô, cả Thảm Thiên Thiên cùng Thủy nhi cũng vỗ tay cổ vũ.

Lôi Nộ nhân lực cao minh, lòng bất giác rung động.

Một chưởng này của Thủy Tri Hàn không chỉ uy mãnh, trong sát na chưởng lực tiếp xúc với Lão Đại liền sinh ra một cỗ hấp lực, giữ cứng thân thể y lại, không cho y thoái lui hóa giải chưởng lực, lực đạo không hề bị tiết ra ngoài mà hoàn toàn do Lão Đại gánh chịu.

Đó, là loại võ công đáng sợ nào?

“Phụt”, Lão Đại không nén nổi khí huyết sôi trào trong ngực, há miệng phun ra. Một chưởng này triệt để đánh bại y, kinh mạch toàn thân bị chấn đứt, dù hiện giờ lập tức liệu thương cũng chỉ giữ được tính mạng, võ công tất nhiên bị phế hết.

Y dựa vào ý chí ngoan cường đứng vững, há miệng phun máu: “Còn một...”

Chữ “chưởng” không còn đủ lực thốt ra, y lại há miệng phun máu, nhuộm đỏ y phục.

Thủy Tri Hàn thở dài, giơ ngón tay cái lên: “Hảo hán tử! Nếu bang chủ nhận thua, Thủy mỗ sẽ để bang chủ rời khỏi đây.”

Lão Đại tỏ ra kiên nhẫn, nghiêng chặt răng nhìn các huynh đệ, lại nhìn Thủy Tri Hàn rồi lắc đầu. Hàm ý rất rõ ràng: y không muốn sống trộm một mình.

Thủy Tri Hàn nhìn y, mắt ánh lên tia thương cảm: “Nếu mỗ tha cho các huynh đệ thủ hạ của bang chủ, bang chủ có yên lòng nhắm mắt?”

Lão Đại không đáp, gật đầu.

Thủy Tri Hàn trầm khí xuống Đan Điền, quát lên vang vọng: “Được.”

Lão Đại chấn động, trợn tròn hai mắt, huyết dịch từ ngũ quan phun trào, y bị tiếng quát của Thủy Tri Hàn dẫn phát nội thương, lập tức vong mạng, thi thể từ từ gục xuống.

Yên lặng!

Gió đêm từ từ thổi lại, trong lòng mỗi người đều lạnh băng.

Không ai ngờ Thủy Tri Hàn lợi hại tới mức đó, chỉ dùng hai chiêu đã lấy mạng Lão Đại ban này còn uy phong凛冽.

Thủy Tri Hàn thở dài một hơi, quay sang dặn tả hữu: “Nhường đường cho các vị huynh đệ Thần Gian bang rút lui, còn về Thần Gian bang chủ...” Y lật tay chỉ vào Lão Đại, khê thốt: “... an táng tử tể.”

Vòng vây giãn ra, Thần Gian bang chúng dù muốn liều mạng nhưng thấy thần công của Thủy Tri Hàn, đều biết chỉ tổ chết uống. Hơn nữa Lão Đại đã chết, nội bộ lại xào xáo, quần long vô thủ, mấy chục người đều lòng lạnh tro tàn, lặng lẽ rút lui.

Lão Đại trợn trừng mắt, thi thể mất đi sinh mạng vẫn quan sát chiến trường tàn khốc.

Thủy Tri Hàn nhìn Lôi Nộ: “Thủy mỗ không phải kẻ hiếu sát, nếu Lão Đại không chết, nơi này tất sẽ thành một vùng đồ sát, Lôi huynh hiểu cho nỗi khổ của mỗ.”

Chứng kiến võ công tuyệt thế của y, Lôi Nộ lạnh buốt cõi lòng, vạn lần không ngờ y lại hòa hoãn với mình như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Thủy Tri Hàn than: “Tướng quân chỉ muốn nhắm vào Toái Không Dao Diệp Phong, nếu Lôi huynh đầu hàng, Thủy mỗ đảm bảo huynh sẽ bình an.”

Lôi Nộ vốn cho rằng mình tất mất mạng, nào ngờ còn cơ hội xoay chuyển, ý chí sau cùng cũng sụp đổ, nhưng nếu trước mặt ngàn này thủ hạ, y lên tiếng đầu hàng ắt sau này đừng mong ngẩng đầu lên nhìn ai. Y trù trừ, khóe môi mấp máy không thành tiếng.

Phương Thanh Bình quát to: “Bọn ta quyết ý chiến tử, Thủy tổng quản không cần nhiều lời.” Y và Quan Ly Tinh thân thiết hơn cả, mấy hôm nay lại gần gũi Lão Đại, giờ đau lòng vì hảo hữu thăm tử, huyết tính được cái chết của Lão Đại đốt lên.

Thủy Tri Hàn điềm đạm: “Người lên tiếng của Ngũ Kiếm sơn trang hình như nên là Lôi minh chủ?”

Phương Thanh Bình nổi giận: “Ngũ Kiếm sơn trang chỉ có hảo hán chiến tử, quyết không có loại hèn nhát đầu hàng.”

Thủy Tri Hàn không để ý đến y, quay sang hỏi Lôi Nộ: “Lôi huynh định thế nào?”

Trong lòng Lôi Nộ mâu thuẫn cùng cực, miễn cưỡng thốt ra một câu: “Làm sao tại hạ tin được Thủy tổng quản có thể dung nạp tại hạ?” Hiển nhiên y đã lay động.

Thủy Tri Hàn thở dài: “Ngay cả Thần Gian bang tại hạ còn bỏ qua được, nói gì đến những người có tài như Lôi huynh, chỉ cần huynh giữ lòng trung với tướng quân, Thủy mỗ bảo đảm tiền đồ của huynh rộng mở.”

Phương Thanh Bình mắt rướm lệ, lạc giọng hét lên: “Lôi đại ca!”

Lôi Nộ chậm rãi nhìn quanh, trong số Thất Đại Hộ Pháp có người tỏ vẻ phần hận, nắm chắc binh khí sẵn sàng liều mạng, có người khiếp sợ, tỏ ra chờ đợi.

Thẩm Thiên Thiên thấy Lão Đại thăm tử, mặt nhuốm đầy lệ, hô lên: “Chúng ta liều thôi.”

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Thẩm tiểu thư biết rõ Thủy mỗ không động đến mình, nhưng có muốn thấy ngàn này nam nhân mất mạng chăng?”

Thẩm Thiên Thiên tắc tị, nàng biết mình không thể để người khác cùng mất mạng, đành lau khô nước mắt, tay cầm sẵn ám khí độc môn Phi Diệp Lưu Hoa của Lạc Hoa cung, đưa mắt nhìn Lôi Nộ, chỉ cần y hạ lệnh là toàn lực xuất thủ.

Lôi Nộ nhìn xuống đất, lời lẽ chậm rãi bật khỏi cổ họng: “Các vị huynh đệ theo Lôi mỗ bao nhiêu năm, cùng vào sinh ra tử mới sáng lập được Ngũ Kiếm liên minh, Lôi Nộ ta được oai phong như ngày nay, toàn nhờ các vị giúp đỡ.” Y ngẩng nhìn Phương Thanh Bình: “Phương huynh là túi khôn của Ngũ Kiếm liên minh, xưa nay tại hạ vẫn dựa vào huynh nhiều, nếu không có Phương huynh, có thể nói không có Lôi Nộ này.”

Phương Thanh Bình nghe gã nói vậy, nhớ lại những năm tháng đã qua, cảm xúc lẫn lộn: “Tiểu đệ vốn là một kiếm khách thôn dã, cả ngày chỉ biết tọa khí luyện kiếm, không có chí lớn, cũng nhờ Lôi đại ca chỉ dạy người ta sống trên đời nên lập nên sự nghiệp, mới quyết tâm gia nhập Ngũ Kiếm liên minh. Nếu không có Lôi đại ca chỉ dẫn, Phương Thanh Bình này cũng không có được ngày hôm nay.”

Lôi Nộ thở dài: “Nếu Lôi mỗ đầu hàng tướng quân, nhất định huynh đệ sẽ hết sức coi thường mỗ.”

Phương Thanh Bình ưỡn ngực: “Nếu đại ca đầu hàng, tiểu đệ tất nhiên vô cùng đau lòng, tiểu đệ ôm lòng quyết tử, hy vọng bầu nhiệt huyết sẽ trả lại cho đại ca hùng chí năm xưa.”

Mắt Lôi Nộ lóe sáng thần tình phức tạp, nhìn Thủy Tri Hàn cơ hồ định lên tiếng.

Thủy Tri Hàn không đợi y phát ngôn, nghiêm mặt nói: “Lôi huynh bắt tất đầu hàng, phủ Tướng quân chỉ cần đầu Diệp Phong, sau này Giang Nam Ngũ Kiếm sơn trang chỉ là minh hữu, không phải thủ hạ của mỗ, Lôi huynh tất biết nên làm gì.”

Phương Thanh Bình quát lớn: “Toái Không Dao vì Ngũ Kiếm sơn trang mà không tiếc mạo hiểm thân mình, đại ca mà bán đứng Diệp Phong nhất định sẽ bị người trong thiên hạ cười chê.”

Thủy Tri Hàn chấp tay nhìn lên đóa mây đen thong thả bay tới trên không, thần nhiên nói: “Hiện tại có khi Diệp Phong đã chết dưới tay Lịch Khinh Sinh, vì thế Thủy mỗ cần Lôi huynh quyết định một câu, đừng để mỗ cho rằng huynh gió chiều nào che chiều ấy.”

Diệp Phong! Lại là Diệp Phong!

Trong lòng Lôi Nộ dấy lên cảm giác vừa đổ kị vừa bội phục, nếu không có Diệp Phong, có lẽ hiện giờ y vẫn phong phong quang quang là đại hào một phương, hoặc có khả năng không có giá trị cho Thủy Tri Hàn lợi dụng, sẽ mất mạng ở đây.

Thủy Tri Hàn lại cười lạnh, chêm một câu: “Sự thật hiện giờ Lôi huynh không có nhiều lựa chọn.”

Về mặt Lôi Nộ thoáng hiện một tia thống khổ, lời Thủy Tri Hàn hàm chứa cả ân lẫn uy nhưng là thật tình. Nếu Diệp Phong thoát khỏi phục kích của Lịch Khinh Sinh, sau này y là một con cờ đối phó với Toái Không Dao, nhưng nếu Diệp Phong mất mạng, trong mắt Thủy Tri Hàn, y chẳng còn giá trị gì nữa, giết cũng không đáng tiếc.

Tính toán quan hệ lợi hại, đầu hàng phủ Tướng quân tất Thủy Tri Hàn sẽ nghi ngờ, sau này tới đa y cũng chỉ là môn khách, không thể được Minh tướng quân tín nhiệm trọng dụng, lại bị người giang hồ thóa mạ...

Quyết định này, y đưa ra vô cùng khó khăn.

Trầm tư hồi lâu, y bước lên, nắm chặt tay Phương Thanh Bình thở dài: “Phương huynh chắc trách Lôi mỗ không quyết đoán.”

Phương Thanh Bình nghiêm nghị: “Đệ tin Lôi đại ca sẽ đưa ra quyết định không khiến đệ thất vọng.”

Thủy Tri Hàn cười lạnh, đợi Lôi Nộ đưa ra quyết định.

Ánh mắt Lôi Nộ quét qua bàn tay: “Lôi Nộ ta được như ngày nay toàn nhờ chư vị ban cho. Sự tình đến nước này, mỗ không thể đem lại gì cho các vị, đành rũ bỏ thanh danh cả đời, mong các vị thoát được kiếp nạn...”

Phương Thanh Bình kinh hãi, định lên tiếng, chợt thấy từ tay Lôi Nộ truyền lên một cỗ cương kinh giữ chặt Mạch môn y, toàn thân liền mềm nhũn, tiểu phúc đau nhói, Nộ Kiếm xuyên qua bụng y.

Y trợn trừng mắt, chậm chậm gục xuống, bên tai còn vang vọng tiếng Lôi Nộ thốt ra đầy thê lương: “Từ giờ Lôi Nộ là người của Tổng quân, giết thủ hạ đối nghịch để biểu hiện rõ tấm lòng.”

“Choang, choang.” Binh khí của sáu hộ pháp còn lại đồng loạt rơi xuống.

Thủy Tri Hàn cười ha hả: “Lôi huynh quyết định nhanh gọn, Thủy mỗ nhất định không phụ kỳ vọng của huynh.”

Thẩm Thiên Thiên gầm lên giận dữ, định ném ám khí ra, sườn chợt tê cứng, bị Lưu Ảnh Kiếm Triệu Hành Viễn đứng cạnh điểm trúng huyết đạo, ngã gục xuống đất. Thủy nhi hô vang, cũng bị Truy Phong Kiếm Đỗ Ninh không chế.

Ánh mắt lạnh lùng của Thủy Tri Hàn quét tới: “Thẩm tiểu thư không cần kinh hoảng, tình lang Diệp Phong của tiểu thư sẽ đến cứu.” Đoạn bật cười ha ha, vô cùng đắc ý.

Trời đột nhiên u ám, một đám mây đen che kín trên đầu, mưa rào sắp trút xuống.

Kinh biến lại xảy ra, một người từ trong toán môn hạ Khoái Hoạt lâu lao vút tới chụp lấy Thẩm Thiên Thiên, hai chân điểm xuống đất, búng mình lên không, xoay người liên tục, quay phắt lại phía Tán Vạn Kim...

Thủy Tri Hàn quát vang, phi thân lên bổ ra một chưởng.

Người đó quay nửa vòng trên không, ngạnh tiếp Hàn Tầm Chưởng, nhưng lại dùng chữ “Tá”, nhân lúc Thủy Tri Hàn tiếp tục phát lực, thân hình đổi hướng, lẫn mất vào trời đêm như cánh chim khổng lồ, tuy mang thêm Thẩm Thiên Thiên mà vẫn cực kỳ linh động.

Tất cả xảy ra quá đột nhiên, Thủy Tri Hàn chỉ kịp xuất ra sáu thành kinh lực, bị chấn rơi xuống đất, hô lên kinh ngạc: “Long Đằng Không!”

Người đó vẫn lao đi, tiếng nói vang lên bình thản: “Nếu không phải Thủy tổng quân đắc ý, Long mỗ vị tất thành công...” Đoạn chuyển hướng mấy lần, lẫn mất vào rừng cây.

Chúng, nhân, yên, lặng.

Hành Vân Sinh toàn thân đầy máu, tay phải ôm cổ tay trái, loạng choạng lao tới: “Bẩm báo tổng quân, thuộc hạ vô năng, không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Thủy Tri Hàn nhìn thấy cổ tay hấn bị đứt, tỏ vẻ kinh ngạc: “Vô Danh đâu?”

Hành Vân Sinh đáp: “Diệp Phong mang theo Lôi phu nhân chạy về hướng tây, Vô Danh bám theo. Theo thời gian gã bỏ chạy, hiện giờ chắc đã chạm mặt Lịch thành chủ.”

Lịch Khinh Sinh cư trú tại Giang Tây Uống Tử thành nên Hành Vân Sinh dùng danh hiệu thành chủ gọi hấn.

Thủy Tri Hàn im lặng hồi lâu, gạt đầu ra hiệu cho Trung Chỉ lui đi nghỉ ngơi, đoạn chấp tay nhìn trời, chìm trong suy tư.

“Ầm.” Tiếng sấm vang lên, mưa rào trút xuống.

Nhân mã phủ Tướng quân đưa mắt nhìn nhau, không dám nói câu nào, sợ chọc giận Thủy Tri Hàn.

Chỉ có Lôi Nộ buồn bã, ôm chặt thi thể Phương Thanh Bình đã lạnh băng.

6. Dao chi phong thần tại vu quang

Thanh âm đó khiến Chúc Yên Hồng lo lắng, đầu vầng mắt hoa, kinh sợ, thậm chí cả tuyệt vọng!

Thanh âm điên cuồng như hàm răng chuột gặm nhấm tim nàng, rin rít như tiếng mài dao vào đá, nhẹ nhàng như một phiến lá khô đậu xuống bãi cỏ, miên man như tiếng nước suối róc rách chảy vào lòng giếng.

Nàng phát giác tim mình đập cực nhanh, lập tức nhận ra tiếng tim đập không thể giấu được gã.

Hơn nữa, lúc đám mây đen phủ kín tầng không, bóng tối phủ lên vạn vật, tiếng sấm vang lừng, sét lóe nhập nhằng - nàng đã đỏ mặt, đã nhướn mày, đã nhắm mắt, đã nắm chặt tay...

Trong đêm tối cong vút như cánh cung, nàng chỉ cảm giác được nhịp tim chính mình...

Diệp Phong mím chặt môi, giữ vững tốc độ ung dung cất bước trong mưa gió.

Tim gã cũng đập thật nhanh.

Bởi, Lịch Khinh Sinh võ công quý dị nhất trong Lục Đại Tôn Sư của tà đạo trong thiên hạ sẵn sàng xuất hiện trước mặt gã bất cứ lúc nào.

Tiếng sét vang lên, trời đột nhiên tối om như hũ nút, mặt đất cơ hồ bị nuốt vào trong bụng một con quái vật.

Gã chợt dừng bước, cảm giác có người tới gần.

Nhưng trong hoàn cảnh này, gã nắm chắc mấy phần đánh lui Lịch Khinh Sinh?

Bóng tối, bóng tối từ thời tuyên cổ.

Không khí như được phủ lên một lớp vải bố đen ngòm.

Gió lạnh chất chứa niềm phẫn nộ, rít lên vù vù bên tai.

Mưa quất xuống ràn rạt, như những hạt băng đập vào mặt.

Tiếng sấm ầm ỉ, tựa dấu ấn hình trái xoan từ vòm không giáng xuống, ấn mạnh vào lòng người...

Chớp rạch ngang khiến đất trời sáng rực một màu trắng nhàn nhạt.

Chúc Yên Hồng hô lên kinh hãi, trước một gốc đại thụ cách đó tám thước có một bóng người cao lớn màu xanh xám, âm trầm.

Ánh chớp vụt tắt, không trung lại tối tăm, giờ bàn tay không thấy ngón, bóng người ban nãy như ác mộng chợt dấy lên trong óc nàng, không thể gạt sạch.

Nàng bắt giác ôm chặt đầu vai Diệp Phong, chợt hiểu như thế sẽ ảnh hưởng tới gã lúc xuất chiêu, đành thả lỏng thân thể căng cứng, mở mắt nhìn vào bóng tối tìm kiếm, chờ đợi...

Trong khoảnh khắc đó, nàng biết nhịp tim mình tụ tập hết vào đêm đen đáng sợ, cũng tụ tập lên mình Diệp Phong.

Nàng nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề từ bóng tối truyền lại, ngửi thấy hơi hám của gã lan khắp không trung, cảm giác được mái tóc dài phất lên trong gió, biết rõ thân thể gã đang bảo vệ mình.

Nhưng, nàng không biết gã có địch nổi bóng đen cao lớn như mãnh thú từ thời viễn cổ hồng hoang hiện về chăng?

Tim nàng sắp nổ tung, nàng biết cả gã và bóng đen đang đợi, đợi tia chớp tiếp theo lóe sáng, đợi thân hình đối phương xuất hiện trước thị tuyến, rồi găm lên, đao kiếm va nhau!

Có lẽ những gì chờ đợi chỉ là một đĩa đèn sáng, một tia lửa.

Có lẽ, tia sáng rực rỡ đó sẽ quyết định thắng bại sinh tử.

Tia chớp thứ hai lóe sáng.

Bóng đen không còn dưới gốc cổ thụ.

Hắn ở đâu?

Diệp Phong chợt quay phắt lại...

Chúc Yên Hồng lập tức nhìn thấy - tia sáng chói.

Tia sáng kinh hoàng.

Tia sáng đỏ lòm.

Đạo hồng quang yêu dị như quỷ hỏa khôn lường từ tay phải chiếu rọi, đập vào mắt như đao thương đâm tới khiến đối thủ kinh hồn.

Tiếng gió, tiếng mưa, tiếng sấm, tiếng sét đều biến mất trong sát na đó, chỉ nghe được tiếng rít chói lói của loài quỷ mị, một đôi ma trảo khổng lồ trải rộng trên không, mười ngón tay động đậy, móng tay dài ngoằng lấp lánh hàn quang màu lam nhạt...

Chúc Yên Hồng suýt nữa hô lên, nhưng phát hiện ra mình không nghe được tiếng kêu, định đưa tay lên che miệng mới biết, toàn thân nàng không còn mảy may sức lực.

Bên tai chỉ còn tiếng gào thê lương, trước mắt chỉ thấy bóng trảo rợp trời...

Thu Thần Khốc, Chiêu Hồn Đại Pháp, Phong Lôi Thiên Động - - đó là tam đại ma công của Lịch Khinh Sinh.

Sau cùng hẳn cũng ra tay, còn Diệp Phong, gã làm gì?

Gã lùi lại.

Vừa lùi vừa chống đỡ.

Tay phải gã đặt lên cán Toái Không Dao nhưng không có ý bạt đao.

Bước chân gã loạng choạng, tả chưởng theo ý thức chặn đôi ma trảo lại.

Lúc đó, gã phảng phất như đã bị Thu Thần Khốc cùng Chiêu Hồn Đại Pháp mê hoặc, ánh mắt đờ đẫn, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ lòm của Lịch Khinh Sinh, miễn cưỡng chống lại trảo công Phong Lôi Thiên Động.

Gã còn chống thêm được mấy chiêu?

“Choang.” Ngón giữa tay phải của Lịch Khinh Sinh búng mạnh, móng tay dài cả nửa thước đột nhiên bay ra, đập vào tay trái Diệp Phong.

Gã hét lên thê thảm, trung môn trống hoác, trảo trái của Lịch Khinh Sinh liền bổ tới, nếu trúng mục tiêu, gã khó lòng thoát khỏi cảnh bị móc tan lồng ngực.

Chúc Yên Hồng khản trương, dốc toàn lực thò tay vào ngực áo nắm chắc Cầu Tư kiếm.

Khoảnh khắc này, nàng chỉ biết nếu gã chết, nàng sẽ đâm luôn Cầu Tư kiếm vào ngực mình. Thật ra nàng cũng không hiểu mình chết vì không muốn chịu nhục, hay vì không muốn sống nữa khi gã không còn trên đời...

Đột nhiên, một đạo đao quang lẳng lẽ vạch ngang màn đêm.

Toái - - Không - - Đao!

Đạo đao quang chiếu sáng cả vòm không, nhanh hơn sấm sét, sáng hơn chớp lóe.

Tựa như đóa hoa nở lần đầu. Tựa như viên ngọc vỡ tan lần đầu.

Đó là dải ngân quang sáng rực, vòng cung ưu nhã, hào tình ngọc đá cùng ra tro hòa cùng khí thể tiến công một đi không trở lại...

Chúc Yên Hồng nghe thấy tiếng gào như hổ báo gặp phải đàn sói vây công, vang xa dần rồi tắt hẳn.

Đao quang thu lại, không trung vẫn u ám.

Diệp Phong lại tiếp tục cất bước vào giữa màn đêm, bộ pháp kiên quyết mà trầm ổn, gã không hề có ý thoái lui.

Chúc Yên Hồng khẽ thở phào, trút ngụm khí u uất chất chứa trong ngực ra, dịu giọng hỏi: “Công tử không sao chứ?”

Gã mỉm cười, uốn ngực ra vẻ khoa trương: “Phu nhân yên tâm, địch nhân bị tại hạ đẩy lùi rồi.”

Nhìn theo quang hoa thoát ắt thoát hiện trên Toái Không Đạo, nàng phát hiện tay trái gã có vết máu, bị nước mưa dính vào, men xuống tay áo như một con rắn nhỏ màu đỏ chói.

[1] Thơ Âu Dương Tu đời Tống, tạm dịch:

Mang rượu đến gặp mỹ nhân định kể công,

mới biết mặt hoa trang điểm nhạt màu.

Lúc tỉnh rượu không thấy người đâu nữa,

ngàn cánh hoa theo nước trôi, theo gió bay xa

6. Cẩm Triền Đạo

nhĩ biên tương xúc.

Khuyến lộ bàng,

lập mã mạc trì trù,

kiều tu chỉ khùng nhân thâm mục.[1]

1. Nhất bộ nhất tùng dong

“Công tử thụ thương?”

“Phu nhân đừng lo, nếu tại hạ không cố ý lộ sơ hở dẫn dụ Lịch Khinh Sinh ra tay chủ quan, làm sao đánh lui được hắn?”

“Hóa ra công tử cố ý, ban nãy khiến tiện thiếp sợ muốn chết.”

“Lịch Khinh Sinh quá tin vào mấy tà thuật mê hoặc tai mắt người khác Thu Thần Khốc cùng Chiêu Hồn Đại Pháp, nếu dựa vào võ công chân thật, tại hạ quyết không thắng được dễ dàng như thế.”

“Hi hi, ban nãy công tử giả bộ giống quá, tiện thiếp cũng tưởng công tử bị mê hoặc.”

“Ha ha, nhất đao đó đủ khiến Lịch lão quỷ không thể động thủ trong vòng năm ngày, lần này hắn được giáo huấn đến nơi đến chốn.”

“Hiện tại không còn địch nhân khác nữa ư?”

“Thủy Tri Hàn không ngờ tại hạ đi ngược hướng, chắc không còn mai phục nữa.”

“VẬY...”

“Sao cơ?”

“Tiện thiếp... tự đi được.”

“Phu nhân đừng trách, chúng ta chưa thật sự thoát hiểm, địch nhân lúc nào cũng có thể đuổi tới.”

“Tiện thiếp... biết rồi.”

Mưa vẫn trút xuống.

Mưa đầu thu luôn lạnh lùng.

Y phục cả hai đều ướt sũng, Diệp Phong không ảnh hưởng gì nhưng Chúc Yên Hồng không chịu nổi, bắt giắc run lên.

Diệp Phong lập tức nảy sinh cảm ứng, bèn vận công lên lưng, trợ giúp nàng trục hàn khí.

Áo nàng ướt nhẹp, dính sát người, nằm trên lưng Diệp Phong vốn đã hổ thẹn, chợt cảm nhận được hơi nóng truyền lên, hòa cùng mùi vị nam tử đậm đặc khiến trái tim nàng đại loạn, nhất thời vừa muốn giãy giụa, vừa muốn giữ chặt chút hơi ấm, bất giác mặt đỏ lựng.

Diệp Phong tỏ vẻ không phát giác, tiếp tục cất bước.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đến nơi an toàn.”

“Nơi nào mới an toàn?”

“Không Long sơn, Vong Tâm phong.”

“Đao Vương?!”

“Đúng vậy.”

“Không phải Đao Vương muốn giết công tử ư?”

“Tiền bối chỉ muốn xem đao của tị hạ.”

“Nhưng...”

“Dù tiền bối giết tị hạ, tị hạ cũng dám chắc người sẽ bảo vệ phu nhân...”

“.....”

“Sao phu nhân không hỏi tị hạ nguyên nhân?”

“Đó là việc của nam nhân các vị.”

“Ha ha, phu nhân tin Đao Vương vậy sao?”

“Không, tiện thiếp tin công tử.”

“!” Diệp Phong run lên, nhất thời lồng ngực y xáo động, cảm giác chua xót, ngọt ngào hòa nhau.

Chúc Yên Hồng cố nghĩ ra mấy lời nhưng lại không biết nên nói gì.

Nhớ lại những ngày quen Diệp Phong, từ giây phút đầu, niềm chân thành bộc lộ ra ngoài cùng lòng tin vững chãi của gã khiến nàng có hảo cảm, toàn tâm toàn ý tín nhiệm gã.

Từ khi thổi lửa trong nhà bếp, một cảm giác vi diệu khôn tả dần lan tỏa giữa hai người, vừa nhún nhường khách sáo vừa hiểu nhau qua mỗi nụ cười, cự ly tuy xa cách, lại như gần trong tấc gang.

Chưa ai mang lại cho nàng cảm thụ đó, dù Lô Nộ cũng vậy, lúc y vui mừng hôn hờ, hay lúc thủ thủ bên gối, nàng vẫn cảm giác y ở cách mình rất, rất xa.

Nhưng lúc thấy máu chảy từ vết thương của gã, cổ tay thò khăng khiu khỏi tà áo, như một bài thơ mong manh, một bức tranh trừu tượng, bút ý đậm đà ẩn hiện đôi phần mạch lạc. Không hiểu sao, lòng nàng run rẩy.

Dù gã hào sảng, thần thái phơi phới, có lúc nàng cảm thấy gã chỉ là một cậu bé - một cậu bé lòng đầy sầu khổ nhưng vẫn quật cường.

Mỗi lần thấy được vẻ yếu ớt của gã ẩn sau vỏ ngoài kiên cường, cũng như đột nhiên nhìn thấy vết sẹo trên chiếc cổ đeo đầy châu ngọc, nàng lại thương tiếc, đau lòng, muốn ôm gã vào lòng, vỗ về gã chìm vào giấc nồng.

Nàng cả kinh nhận ra càng đi, trong lòng càng thư thả, hân hoan.

Lòng nàng khê thở than, dấy lên một nỗi buồn mênh mang, tựa như biết mình sa chân vào một trường phồn hoa lấp lánh, âu sầu vì giấc mộng ảo hy vọng vĩnh viễn không trôi qua nhưng buộc phải tỉnh lại...

Nếu có con đường đi một lần, bước lên sẽ chìm trong mộng, liệu có ai muốn rút chân ra?

Nếu có một ngọn nến đốt lên sẽ thấp cả vô vàn tình cảm, có ai muốn thổi tắt?

Mưa tạnh dần, phơi phơi rơi xuống vạt cỏ trong rừng sâu, lúc rào rào, lúc tí tách.

Lúc đó trong lòng Diệp Phong bình hòa, thông thả cất bước.

Gã muốn con đường này vĩnh viễn không đi hết, nếu cứ công nàng từ từ đi trên con đường vô tận, mặc cho quanh mình cỏ cây ngút ngàn, mặc cho xe ngựa cuộn cuộn, cứ từng bước vượt mọi vinh nhục phúc họa này, chẳng phải càng ung dung ư?

Chẳng phải càng thoải mái ư?

2. Nhất bôi nhất khoái ý

Không Long sơn nằm cách phía tây nam thành Tô Châu sáu mươi dặm, sát bên bờ Thái Hồ.

Rời khỏi thành Tô Châu, Diệp Phong chuyển hướng sang phía bắc. Chúc Yên Hồng nhắc nhở gã đi sai đường, gã chỉ cười không đáp.

Sắp vào một tiểu trấn, gã đặt nàng xuống: “Hôm nay chúng ta nghỉ ở khách sạn nửa ngày, mai lại tiếp tục lên đường.”

Chúc Yên Hồng lặng lẽ gật đầu, tuy kỳ quái trước hành động của gã nhưng không hỏi thêm. Y phục nàng ướn nhẹp, vốn cực kỳ bất tiện, hà huống cả đêm không ngủ, nàng cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Lúc đó mới chớm lê minh, nhưng nhiều cửa hiệu trong tiểu trấn mở cửa rất sớm, cả hai thuê một gian thượng phòng trong khách sạn.

Sắp xếp đầu vào đó xong xuôi, Diệp Phong nói: “Phu nhân đừng vội, tại hạ vào thành Tô Châu hỏi han tin tức của Lôi đại ca, một thời thần sau sẽ quay lại.”

Chúc Yên Hồng định hỏi gã phải chăng đang lo lắng cho Thẩm Thiên Thiên nhưng không rõ vì nàng lo lắng cho Lôi Nộ chưa rõ sống chết hay vì nguyên nhân gì nên lại thôi, chỉ ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng gã mỉm cười, cất bước đi khỏi.

Gã đi rồi.

Nàng trần trọc trên giường, không sao nhắm mắt được.

Vết thương trên mặt còn đau rát, tựa một con trùng chân đầy gai nhọn bò qua.

Nàng bước xuống giường, cầm gương lên soi, vết sẹo xấu xí đập vào mắt, miệng mới đóng vảy còn vương những sợi tơ máu đỏ sẫm, trông như xúc tu côn trùng, hiển lộ dấu tích da thịt bị xé rách, khác nào ai đó đang nở nụ cười nanh ác, tà dị...

Nàng kêu lên kinh hãi, đưa tay che vết thương, toàn thân run lên bần bật.

Vết đao xấu xí đập tan trời thu lãng mạn, dập tắt ánh sao trong đêm, lộ ra ánh trăng điêu tàn.

Lúc điểm huyết trị thương cho nàng, tay gã có run rẩy không, thấy dáng vẻ nàng thế này, gã có chán ghét chẳng?

Nàng thở dài, buông bàn tay che mặt xuống, nàng xấu hay đẹp chẳng liên can gì đến gã.

Nàng nhớ đến chồng sống chết mờ mịt, nhớ đến đứa con trai bập bẹ học nói, nhớ đến cha mẹ tóc bạc như mây, nhớ đến thời hoa niên vô tư.

Từ bé đến lớn, từ lúc còn là thiếu nữ đến khi thành vợ người ta, lúc nào cũng có người chiều chuộng, bảo vệ nàng, nhưng không hiểu sao, nàng chưa bao giờ vui vẻ...

Dù có gia thế thư hương môn đệ, cha là danh sĩ đại nho, chồng là cao thủ danh chấn thiên hạ, con trai tính nghịch khả ái, vẫn không thể khiến nàng vui vẻ, cuộc sống với nàng vẫn thiếu đi hào tình để tiêu ngạo, cũng như trước mặt ê hề mỹ vị nhưng vẫn thiếu một chén mỹ tửu làm ấm lòng.

Diệp Phong ư?

Gã không thể khiến nàng vui vẻ nhưng gã có thể đưa nàng bước chân đến địa hạt đó, đến một thế giới mới mẻ cảm ứng nội tâm xáo động.

Lúc nhìn thấy gã, nàng biết nam tử hiên ngang đó là viên đá đầu tiên ném vào mặt hồ trong tim nàng, chìm ngấm ngay, cũng không dấy sóng ào ạt nhưng không hiểu sao nàng lại nguyện ý dùng viên đá ấy lay động lòng giếng đã lặng lẽ suốt hơn hai mươi năm.

Nàng nghĩ người ngấm ngấm, mình nhất định là một nữ nhân tự tư, coi thường vinh hoa phú quý, không vâng vâng nhân tình thế thái, lúc nào cũng đi tìm một tiếng chuông sớm trống chiều, có phải để được triệt ngộ?

Xưa nay chưa có ai nói với nàng, nàng cũng chưa từng thổ lộ với ai tâm sự này.

Trong mắt nam nhân, trong mắt chồng, nàng là người tri túc, nàng hạnh phúc, nhưng bản thân nàng rõ hơn ai hết, mình không hề tri túc, cũng không mấy may hạnh phúc.

Có lẽ cuộc đời là hành trình đi tìm niềm vui, khoảnh khắc phong yên hòa hợp, chẳng qua chỉ có tia lửa mỏng manh lóe lên.

Một con nhện từ trên trần nhà thả mình xuống, điệu võ dương uy dừng lại lưng chừng không, chột nó như thể gặp phải nguy hiểm, vội vàng bò theo sợi tơ quay lại lưới.

Tâm tình Chúc Yên Hồng càng nặng nề, cuộc sống của nàng có khác gì con nhện, một khi rời khỏi lưới liền phiêu diêu trong mưa gió, chỉ gặp một chút khó khăn đã vội thoái lui.

“Mang rượu lại đây.” Nàng kinh hãi nhận ra câu nói thoát khỏi miệng mình.

Xưa nay nàng vẫn là thực nữ nhưng đang lúc tương lai mờ mịt, chồng chưa biết sống chết thế nào, một mình tâm sự trùng trùng ở trong tử điểm, nàng cũng muốn say một lần, uống thứ nước hại người đó vào ruột, mượn cơn say giải khai khúc mắc trong lòng.

Cửa phòng bật mở, một người cười hỉ hả bưng chén vào: “Cạn chén lòng người muốn hát ca! Sáng sớm thế này, phu nhân lại muốn uống rượu vui vẻ, tại hạ sao dám không tuân theo.”

Người đó mặc trang phục tiểu nhị khách sạn, gương mặt trẻ khác, còn ai khác Vô Danh Chỉ Vô Danh của phủ Tướng quân, từng hóa danh thành Khiêm Tam Phán.

Chúc Yên Hồng cả kinh, tâm sự trùng trùng tan biến hết, lùi lại mấy bước: “Người...”

Vô Danh cười dâm dục: “Dọc đường phu nhân và Diệp Phong gần gũi, lang tình thiếp ý phong lưu vô cùng. Tiếc rằng Diệp Phong là tên gốc không hiểu phong tình, để mặc phu nhân một mình cho lửa tình thiêu đốt, tại hạ đến giúp phu nhân thư giãn gân cốt...” Đoạn cười ha hả đầy đắc ý.

Mặt Chúc Yên Hồng phủ sương lạnh: “Người cầm mồi.”

Vô Danh định nhảy bổ tới: “Ha ha, phu nhân cũng biết có những việc không cần dùng miệng...”

Chúc Yên Hồng hoảng sợ, cố gắng tránh né, nhất định Vô Danh bám theo nàng và Diệp Phong đến đây, thấy gã đi khỏi mới dám ra mặt: “Người là tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, còn chồng ta...”

Vô Danh cười vang: “Lôi Nộ cùng Lão Đại đã bị trọng binh cùng Thủy tổng quản vây ráp, Thần Kiếm minh toàn quân tan nát, hiện giờ phu nhân là danh hoa vô chủ...”

Chúc Yên Hồng thất lòng, rút Cầu Tư kiếm ra, lạnh lùng nói: “Người bước thêm một bước, ta sẽ chết ở đây.”

Vô Danh thấy nàng chính khí lẫm liệt, cũng không dám ơ hờ bước tới, y tận mắt nhìn Diệp Phong rời khỏi, đoán rằng gã vào thành Tô Châu nghe ngóng tin tức, trời vẫn còn sớm, muốn bắt lấy mỹ nhân khiến y mê mẩn này cũng không cần gấp quá, bèn đảo mắt: “Phu nhân không muốn gặp lại Diệp Phong?”

Bị y nói trúng tâm sự, Cầu Tư kiếm trong tay Chúc Yên Hồng hơi run, nhất thời lòng nàng chìm trong mâu thuẫn, vốn nàng quyết tâm lấy cái chết giữ gìn danh tiết, nhưng kỳ thật vẫn mong Diệp Phong kịp quay về giải cứu.

Vô Danh than: “Đáng tiếc, người trên giang hồ đều biết Diệp Phong là huynh đệ của Lôi Nộ, hơn nữa hoa dung của phu nhân đã thương tổn, e rằng Diệp Phong cũng chỉ muốn cùng phu nhân vui vầy uyên ương, vị tất dám coi thường miệng lưỡi người đời, chỉ bằng phu nhân cùng tại hạ...”

“Người cầm mõm.” Chúc Yên Hồng quát lớn, tay nàng và Diệp Phong thanh thanh bạch bạch nhưng câu nào của Vô Danh cũng vang vọng trong lòng, bèn nghiêng rằng vận lực vào tay, định tự vẫn. Nhưng nàng vốn yếu ớt, giờ một lòng muốn tìm cái chết song bàn tay vẫn hơi run.

Vô Danh nói liền thoảng này giờ chỉ đợi mỗi cơ hội thoảng qua này, chén rượu trong tay bay vút ra, đập vào chuôi Cầu Tư kiếm. Tay Chúc Yên Hồng mềm nhũn, Cầu Tư kiếm vọt bay đi, bên tai còn vang tiếng cười của Vô Danh: “Phu nhân đừng vội, chốc nữa tại hạ sẽ khiến phu nhân muốn chết không xong...”

Vô Danh sợ chén rượu đập vào cây kiếm sẽ khiến nàng bị thương nên dùng một cổ kinh lực xảo diệu, chén rượu va chạm mạnh nhưng không hề tổn hại, ngược lại kéo theo Cầu Tư kiếm quay lại...

Y phi thân tới, chụp vào cây kiếm...

Bất chợt hai cánh tay nhanh nhẹn thò ra, một bắt lấy chén rượu, một cầm vào vỏ Cầu Tư kiếm...

Kiếm quang lóe sáng, Vô Danh đứng sững tại chỗ.

Một người cười hì hì xuất hiện trước mặt Chúc Yên Hồng, tay trái nâng chén rượu lên miệng, làm động tác uống thật khoa trương, tay phải lau Cầu Tư kiếm lên mình Vô Danh, đoạn đưa cho Chúc Yên Hồng: “Đã để phu nhân hoảng sợ...”

Diệp Phong!

Người vừa xuất hiện thần xuất quỷ một này, trừ Diệp Phong còn ai nữa?

Chúc Yên Hồng không còn cố giữ vẻ nghiêm nghị nữa, nước mắt trào ra, nhảy bổ vào lòng gã, ôm chặt bờ vai rộng, mặc cho nước mắt thấm ướt vạt áo gã...

Vô Danh đứng bất động, cổ họng xuất hiện một vết đỏ lan rộng dần, máu phun ra ào ào, y gắng gượng chỉ vào Diệp Phong nhưng không thốt nổi nửa chữ.

Diệp Phong vỗ nhẹ lên vai Chúc Yên Hồng, ánh mắt quét qua yết hầu Vô Danh, điềm nhiên nói: “Ta biết người bám theo từ lâu nên mới cố ý quay lại thành Tô Châu để dẫn dụ người ra mặt, nhưng không ngờ đường đường Vô Danh Chỉ dưới trướng tướng quân lại hóa trang thành hỏa kế của tử điểm, suýt nữa để người đắc thủ.”

“Người... đánh... lén!” Ba chữ khó nhọc bật ra khỏi họng Vô Danh.

Mắt Diệp Phong ngưng thị vào y, lạnh nhạt đáp: “Diệp Phong ta khi đối phó với tướng quân chưa từng nề hà thủ đoạn, Khiêm huynh giờ mới biết thì muộn quá rồi.”

Vô Danh tỏ vẻ hoảng sợ, tận bây giờ y mới hiểu rõ chỗ lợi lại của Toái Không Dao.

Diệp Phong gọi y là “Khiêm huynh” quả thật trào phúng cực độ.

Diệp Phong đẩy thân thể mềm mại của Chúc Yên Hồng ra, trong lòng có cảm giác lạ lùng. Gã trấn định tâm ma, cúi người đẩy khoa trương, đưa một tay ra phía cửa: “Chúng ta phải lên đường, giờ không còn ai bám theo, mời phu nhân đi trước.”

Hai người đi lướt qua thân thể Vô Danh, không buồn quay đầu lại.

Cổ họng y rung lên òng ọc, chợt ngã ngửa xuống đất, không còn đứng dậy nổi nữa.

3. Nhất khúc nhất ôn nhu

Vô Danh đã chết, hai người không còn lo lắng gì nữa, thông thả hướng về Không Long sơn ở phía tây nam thành Tô Châu.

Tô Châu ở tận Giang Nam, có Viên Lâm nổi danh thiên hạ nên người qua lại rất đông, đường xá dày đặc, dù Thủy Tri Hàn cũng không đoán được phương hướng của hai người, hà huống Diệp Phong đến Không Long sơn càng là chuyện bất ngờ, có ai nghĩ gã chủ động tìm tới Dao Vương?

Hoàng hôn. Sau cùng, cả hai cũng đến được Không Long sơn.

Không Long sơn tọa lạc cạnh Thái Hồ. Từ cổ, Thái Hồ vẫn là vựa cá cung cấp cho Giang Nam, bách tính ở đây không phải lo lắng đến miếng ăn cái mặc, lúc nào cũng hiền hòa, cảnh tượng đượm phong vị an cư lạc nghiệp, khiến du khách không mấy may liên tưởng đến cảnh binh đao họa loạn.

Hai người biết rằng truy binh không còn, tuy vẫn lo lắng cho an nguy của những người khác nhưng qua một đêm chiến đấu, họ càng trân quý giây phút thông dong hiện giờ, dọc đường cứ đi rồi ngừng, hết sức tiêu dao tự tại, cơ hồ quên cả trường mưa máu gió tanh mấy ngày vừa rồi.

Diệp Phong từ nhỏ lớn lên ở Tái ngoại, trước giờ đến Giang Nam đều cưỡi ngựa xem hoa, lần này được nghe Chúc Yên Hồng dịu dàng hướng dẫn phong cảnh, bàn luận về phong vật nên tăng tiến không ít kiến thức. Gã vốn tính tình khoáng đạt, bèn mở lòng đón nhận, hào tình dâng tràn, kể lại những phong tục tập quán ở Tái ngoại khiến Chúc Yên Hồng quên cả đau buồn, vô tình cự ly giữa hai người được thu hẹp lại.

Muốn lên núi phải qua một tiểu cốc vô danh, trong lòng cốc rừng rậm miên man, cỏ xanh hút tầm mắt, những mỏm núi dựng đứng cùng suối trong róc rách.

Gió mát đưa hơi nước Thái Hồ tới, vàng tịch dương đỏ rực sắp lặn xuống đỉnh núi xa xa, cả khu rừng như bốc cháy trong tiếng chim hót líu lo. Đi mỗi bước là hai người cách xa hiện thực tàn khốc, giả trá thêm một bước.

Thoáng chốc, cả hai cùng thả lòng, thật sự muốn ẩn cư cả đời trong rừng núi, không hỏi đến chuyện đời phức tạp, mặc cho năm tháng trôi đi.

Chúc Yên Hồng nghe tiếng bước của Diệp Phong chậm dần, tiết tấu dậm gót trên đá vụn trải dọc con đường núi như nhịp phách, buột miệng khẽ hát:

“Vạn khuynh Thái Hồ thượng,

triều mộ tẩm hàn quang.

Ngô vương khứ hậu,

đài tạ thiên cổ tảo bi lương...”[2]

Diệp Phong mỉm cười không nói, thưởng thức lời ca.

Chúc Yên Hồng hát tiếp:

“Thùy tín bồng sơn tiên tử,

thiên dữ kinh luân tài khí,

đăng gian yểm danh cương...”[3]

Mấy câu hát khiến Diệp Phong đầy tâm sự, thêm vào đó Chúc Yên Hồng lời ngọt ca hay, tâm kết của gã muốn giải mà khó lòng giải được, toan thỏa thích cười vang lại cất trong lòng.

“Liễm dục hạ tiêu hán,

nhã ý tại thương lãng...”[4]

Diệp Phong vỗ tay nhẹ nhẹ, tự đáy lòng muốn hát cùng nàng.

“Vân thu lý, yên tịch tĩnh, vũ vi lương.

Nguy đình hảo cảnh,

giai thụ tu trúc nhiễu hồi đường...”[5]

Gã trộm liếc thấy gò má nàng ửng hồng, thông thả cất tiếng hát giữa **** chiều muộn bàng bạc, vẻ kiêu diễm lộ rõ.

“Bất dụng di chu chúc tửu,

tự hữu thanh sơn lục thủy,

yểm ánh tự Tiêu Tương...”[6]

Ánh mắt gã chạm vào vết thương trên má nàng, hận mình không kịp thời bảo vệ an toàn cho nàng. Lúc này người ngọc yêu kiều cất bước, khe khẽ ngâm nga bên cạnh, lòng gã bất giác dấy lên vô vàn thương xót, cảm xúc đan nhau, vừa buồn bã vừa thư thái.

Chúc Yên Hồng cơ hồ không biết đến tâm tình gã, đưa mắt nhìn đỉnh núi đẹp đẽ ngoài xa, khẽ hát nốt câu cuối cùng:

“Mạc vấn bình sinh ý,

biệt hữu hảo tư lượng!”[7]

Khúc hát lặng đi, dư vị dài mãi không tan, vang vọng trong cốc vắng, gieo xuống lòng người.

Mạc vấn bình sinh ý,

biệt hữu hảo tư lượng.

Chúc Yên Hồng than thầm, thương cho thân mình, bất giác lại âu sầu, mỗi ngày nàng đều nhìn trời cao, chẳng phải cảm hoài nỗi lòng không ai hiểu ư? Dù hiện thời đang ở cạnh gã, đắm trong niềm vui cũng chỉ là đóa hoa đàm chợt hiện, ngày sau lại phân ly, khoảnh khắc gặp gỡ để chuốc lấy nỗi buồn dằng dặc, có cách nào lưu giữ lại niềm vui...

Diệp Phong cũng đang rối bời, gã cả đời lang bạt chân trời, được tương tự với danh môn khuê tú như nàng trong thoáng chốc cũng đủ an ủi cả đời. Tâm tư hữu tình vô tình, lúc nồng lúc nhạt nhưng không đành buông bỏ khiến lòng gã hòa cùng câu hát:

“Bất dụng di chu chúc tử,

tự hữu thanh sơn lục thủy,

yểm ánh tự Tiêu Tương...”

Nhất thời cả hai cùng im lặng, chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng giẫm lên mặt đường, thỉnh thoảng lại lén liếc đối phương, chợt kinh hãi nhận ra ánh mắt người kia cũng đang nhìn mình, vội lảng đi, trong lòng cuộn cuộn sóng...

Chúc Yên Hồng không nén được, lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng: “Yên Hồng thấy nơi đây phong cảnh tươi đẹp, mới quên hết mọi sự cất lên lời ca, đã khiến Diệp công tử cười chê.”

Diệp Phong bình thần cười: “Phu nhân hát hay lắm, tại hạ chưa từng nghe qua bài từ này, không khỏi kinh ngạc mà buông tiếng thở dài.”

Chúc Yên Hồng che miệng mỉm cười: “Khúc hát này là Thủy Điệu Ca Đầu của Doãn Thù đời Tống, Diệp công tử không nên tự khiêm nhượng, ca thủ giang hồ như công tử ai chẳng văn võ song toàn, mới khiến người ta kinh thán.”

Diệp Phong đáp: “Lúc nhỏ tại hạ từng làm thư đồng, nên cũng biết một vài từ khúc.”

Chúc Yên Hồng lấy làm lạ: “Diệp công tử cũng từng làm thư đồng, thật không ai ngờ.”

Diệp Phong thở dài, cúi đầu không nói.

Chúc Yên Hồng thầm đau đớn, Diệp Phong một lòng đối địch với tướng quân, chưa biết chừng còn mang huyết hải thâm cừu. Mấy hôm nay thân thiết với gã hơn, quan sát phong cách hành sự, nghe tâm sự của gã, nàng hiểu lúc thiếu niên, gã từng chịu nhiều khổ ải, bằng không đã chẳng lớn lên ở nơi hoang dã, lại đến làm thư đồng nhà giàu...

Lòng nàng dấy lên niềm thương xót, thấy tóc mai của gã bị gió núi thổi tung bay, toan đưa tay vuốt hộ nhưng lại không dám, tim đập như trống trận, chợt có cảm giác, phải chăng đã yêu gã? Dù biết mình không thể sáng đôi cùng gã, nhưng đi cùng đoạn đường này, nàng không cưỡng lại được.

Nàng là vợ người khác, biết rõ không nên động tình nhưng vẫn háo hức như thiếu nữ phòng khuê hướng về tình lang. Nếu sau này chia tay, e rằng nàng không quên nỗi gã, hơn hai mươi năm nay, chưa bao giờ nàng sa vào tâm cảnh phấp phồng như hiện giờ, quả thật cả đời không thể quên.

Trong đầu suy nghĩ vẫn vơ, chợt mặt nàng đỏ lựng, lòng vừa hổ thẹn vừa hoan hỷ, mãi không yên lặng lại. Diệp Phong chợt dừng bước, nàng không hề đắn đo bước tới, chợt bị gã giữ lại, nhất thời trong lòng đại loạn, không biết nên ứng xử thế nào...

Giọng nói lạnh tanh của gã cắt lên bên tai: “Ra đây mau.”

Bãi cỏ ven rừng vang lên tiếng ào ào, một người chui ra, chính thị cậu công tử bảo bối Tán Phục Lai của lâu chủ Khoái Hoạt lâu Tán Vạn Kim.

Trên mình Tán Phục Lai phủ đầy cành lá gãy, vô cùng khó coi, chắc y đứng trên sườn núi, phát hiện Diệp Phong từ xa, vội vàng chui vào trốn, không ngờ vẫn bị gã phát hiện.

Lúc đó Chúc Yên Hồng mới phát hiện mình hiểu lầm, khẽ cúi đầu, gương mặt nóng bừng lên, cũng may trời đêm tối tăm nên không ai nhìn thấy.

Tán Phục Lai cúi người hành lễ, tuy cố ra vẻ tự nhiên nhưng trong lòng kinh hãi, làm gì còn mấy may về tiêu sái thường ngày, lắp bắp: “Tán Phục Lai kiến ra mắt Diệp đại hiệp, Lôi phu nhân.”

Diệp Phong lạnh lùng: “Người đến đây làm gì?”

Tán Phục Lai đảo mắt lia lịa: “Vãn bối phụng mệnh Thủy tổng quản đến bái kiến Đao Vương.” Y tự xưng vãn bối với Diệp Phong, vốn tuổi tác không chênh lệch với mình bao nhiêu.

Diệp Phong liếc sang phía Chúc Yên Hồng: “Lôi minh chủ đâu?”

Cùng lúc, nàng cũng lên tiếng hỏi: “Thẩm cô nương đâu?”

Hai người ngẩng ra nhìn nhau, đều bật cười.

Tán Phục Lai đương nhiên hiểu được thủ đoạn của Diệp Phong, thấy gã và Chúc Yên Hồng mỉm cười, bầu không khí thoải mái hẳn, liền hòa theo: “Lão Đại chiến tử đương trường, Thẩm cô nương cùng Lôi minh chủ cùng bị Thủy tổng quản bắt, chắc hiện giờ vẫn ở trong thành Tô Châu.” Y đáp lấp lửng, hy vọng Diệp Phong lệnh cho mình dẫn đường đi cứu Lôi Nộ và Thẩm Thiên Thiên, ít nhất cũng được gã coi là con tin trao đổi người, dù gì vẫn hơn bị Toái Không Đao chẻ đôi người.

Diệp Phong nhận ra ngữ ý của y không thành thực, gã cũng đã liệu trước kết quả đó, liền quát lớn: “Tán huynh không cần lấp lửng, chắc tại hạ phải chém mấy đao huynh mới chịu nói thật?”

Tán Phục Lai kinh hoàng, hai chân nhũn ra, cơ hồ quỳ sụp xuống, lòng vẫn cố bám víu vào một ý niệm cầu mong may mắn, run rẩy đáp: “Thẩm cô nương bị bắt là thật, Lôi minh chủ đã gặp nạn...”

Chúc Yên Hồng hô lên kinh hãi, Diệp Phong định đưa tay đỡ, thấy nàng dù rung động nhưng vẫn đứng vững, chỉ là toàn thân run bần bật.

Gã do dự, Tán Phục Lai đến gặp Đao Vương theo lệnh Thủy Tri Hàn, vô tình phát hiện hành tung của gã, cũng không có gì đáng lo, hà huống thấy nàng đau lòng như vậy, gã cũng không muốn giết chóc, liền lạnh lùng quát lớn: “Cút ngay.”

Tán Phục Lai không ngờ thoát thân dễ dàng như vậy, cũng dám ra hoài nghi, lên tiếng thăm dò: “Đao Vương nghe theo ước định của Thủy tổng quản, xuống núi tìm Diệp đại hiệp, nếu đại hiệp định lên Vong Tâm phong, chỉ e...”

Diệp Phong tự nhủ, Thủy Tri Hàn biết gã đến đây, gửi Chúc Yên Hồng cho Đao Vương cũng chưa chắc an toàn, thậm chí toán kế hoạch tiếp theo nên thuận miệng đáp: “Tại hạ tự có chủ trương, nếu giờ Tán huynh còn không đi, không ngại tại hạ đối ý ư?”

Một giọng nói uy nghiêm từ trên đỉnh vọng xuống: “Diệp Phong đã đến rồi, lão phu quyết không để gã ra đi. Phiến Tán công tử báo lại cho Thủy tổng quản mười ngày sau đến nhặt xác gã.”

Thần quang trong mắt Diệp Phong lóe sáng: “Đao Vương vẫn bình an?”

Giọng nói cười ha ha, tiếng cười vọng khắp sơn cốc: “Đến đây, đến đây nào, lần này để lão phu thử xem Toái Không Đao!”

Diệp Phong chỉnh lại y phục, không để ý đến Tán Phục Lai nữa, đưa Chúc Yên Hồng lên núi. Dọc đường gã cũng cười lớn, tiếng cười chấn động sơn cốc, hồi âm vọng mãi không tan.

4. Nhất kích nhất tiết tấu

Đỉnh Không Long sơn rộng chừng trăm trượng, cây cối cao vút rung rinh đón gió, che kín dòng suối đang chảy róc rách. Nhìn ra xa, Thái Hồ dập dềnh sóng trải rộng trước mắt, thoát ẩn thoát hiện trong sương khói.

Diệp Phong cùng Chúc Yên Hồng đặt chân lên đỉnh núi, trước mắt chợt tối sầm, tia tịch dương cuối cùng tắt dưới mặt hồ, vầng trăng từ từ nhô lên, ánh sáng in xuống mặt nước, soi rõ non xanh nước biếc,

Trên núi không có tự miếu, chỉ dựng một túp lều cỏ đơn giản, trước lều không có bóng người, duy có tiếng chim mỗi một bay về tổ, tiếng suối chảy róc rách, mùi cỏ thơm nức phả vào mặt.

Đỉnh núi yên lặng như một động phủ đào nguyên mới được khai phá, khiến người ta nghi hoặc.

Diệp Phong nhìn quanh, chợt rúng động.

Cạnh mép núi là một người đeo trường đao, mái tóc tung bay, ngồi tựa lưng vào đỉnh núi, chăm chú nhìn buổi chiều muộn mênh mang. Tuy người đó nhỏ thó nhưng đứng sừng sững như đã ở đó trăm ngàn năm, chính thị Dao Vương Tàn Không.

Dao Vương tựa hồ có cảm ứng, quay lại nhìn thẳng vào mục quang của gã, bật cười vang, hào tình hiển nhiên như trời xanh vén hết mây mù: “Diệp tiểu đệ đã đến.”

Gã dùng ánh mắt ra hiệu cho Chúc Yên Hồng đứng lại, rảo bước đi đến chỗ Dao Vương, gật đầu nói: “Văn bối đến rồi.”

Gió núi thổi mạnh, cơ hồ khiến gã không đứng vững, mái tóc bạc của Dao Vương lật phất trong gió, tiêu sái cực độ.

Gã thanh thản đến sóng vai với lão, lập tức kinh ngạc, hóa ra cạnh vách đá sừng sững có một sợi xích sắt căng ngang, lẫn khuất vào mây mù, không hiểu dẫn đến nơi nào.

Mục quang Dao Vương hướng theo sợi xích: “Tiểu đệ có biết nó dẫn đến đâu chăng?”

Diệp Phong cung kính đáp: “Văn bối không biết.”

Mắt Dao Vương lạnh lại, quát lớn: “Trong mắt lão phu chỉ có đao tốt và đao tồi, không có tiền bối hay văn bối.”

Diệp Phong mỉm cười: “Trong mắt văn bối cũng chỉ có con người khí tiết trên Vong Tâm phong, không hề có tiền bối.”

Dao Vương ngậy người rồi cười ha hả: “Hay lắm, hay lắm. Bất quá nơi này tuy tên Vong Tâm phong, nhưng không phải là chốn vong tâm.”

Diệp Phong thắc mắc: “Đâu mới là nơi vong tâm?”

Dao Vương nhìn sang nơi sợi dây xích sắt dẫn tới: “Ở đó.”

Diệp Phong tỉnh ngộ, sợi dây xích hiển nhiên thông đến một nơi hiểm yếu, nghe ngữ khí của Tàn Không, chắc đó là chỗ Dao Vương luyện đao ngộ đạo. Bất giác gã tỏ ra khao khát: “Tần huynh sai rồi, có chỗ nào không thể vong tâm?”

Dao Vương lại ngăn người, gã tiểu tử kém lão gần bốn mươi tuổi lại gọi một tiếng Tần huynh không theo thứ bậc nào, trong lòng không thoải mái lắm nhưng ban nãy chính lão phủ định thứ bậc, giờ không tiện quở trách. Hơn nữa lời Diệp Phong còn hàm ý, lão liền bật cười.

Đến giờ Diệp Phong vẫn không dám chắc Dao Vương là địch hay bạn, nhưng cảm nhận được từ đáy lòng tính tình thẳng thắn, khao khát theo đuổi võ đạo của lão, gã nẩy lòng tôn kính: “Dao Vương có ý mời tiểu tử lên núi, không hiểu có chỉ giáo gì?”

Dao Vương hỏi ngược: “Tiểu đệ có biết hà cố lão phu muốn xem cây đao của tiểu đệ chăng?”

Diệp Phong ngẫm nghĩ: “Theo ngữ ý của Đạo Vương tại Khoái Hoạt lâu hôm đó, hình như vì nhận lời người khác mới tìm tới tiểu tử.”

Tần Không khẽ gật đầu: “Đó cũng là một nguyên nhân, nhưng không phải nguyên nhân quan trọng nhất.”

Diệp Phong thoáng có cảm ứng: “Mong Đạo Vương nói rõ.”

Đạo Vương không đáp mà hỏi ngược: “Từ cổ đạo đã là vua của các loại binh khí, nhưng giang hồ hiện tại xuất hiện vô vàn binh khí kỳ dị, người dùng đao tuy nhiều nhưng cao thủ chân chính có mấy ai?”

Diệp Phong gật đầu: “Có lẽ đao là binh khí phổ biến nhất trên giang hồ, các phái hệ nhiều khiến người ta tham học nhiều môn, không thể chuyên nhất nên khó lòng thành tài.”

Đạo Vương hơi run lên: “Lão phu chưa từng nghĩ tới điểm này, đao pháp của Diệp huynh đệ học từ cao nhân nào?”

Diệp Phong thâm tán thưởng, trên giang hồ, dò hỏi lai lịch sư môn của kẻ khác là điều đại kỵ, hà huống lại hỏi Toái Không Đạo không ai hiểu rõ, Đạo Vương hỏi vậy đương nhiên có tấm lòng si mê đao, không hề cho đó là cấm kỵ mà chỉ là một câu hỏi bình thường, nên không hề để tâm.

Gã mỉm cười điềm đạm, nhìn về vùng mây sâu thẳm: “Tiểu tử đến từ Tái ngoại, đại mạc, vách núi, thảo nguyên, dương quang đều là sư phụ.”

Đạo Vương vỗ tay cười vang: “Hay cho Toái Không Đạo, còn trẻ đã coi trời đất làm thầy, không uống được lão phu coi trọng.”

Diệp Phong cười khổ: “Không giấu gì Đạo Vương, từ nhỏ tại hạ đã mang huyết hải thâm cừu, muốn luyện thành tuyệt kỹ, mà không có ai để bái sư. Sau này gặp được cao nhân truyền thụ nội công, mới quyết chí báo thù.” Gã nhớ lại chuyện xưa, thờ dài thườn thượt: “Vị cao nhân đó không cho phép tiểu đệ gọi là sư phụ, càng không cho nhắc đến tên, mong Đạo Vương bỏ quá.”

Đạo Vương lấy làm lạ: “Hôm nọ ở Khoái Hoạt lâu, lão phu thấy tiểu đệ dùng nội kinh phá tan mặt bàn, cương nhu đủ cả, nội lực quả thật độc đáo, có được sư phụ như vậy tất phải luyện thành tuyệt nghệ hạng nhất. Lão phu càng tò mò không biết cao nhân nào thấy được đồ nhi có tư chất đến thế vẫn không động tâm...”

Trong mắt Diệp Phong lóe lên thần sắc vô cùng tôn kính: “Vị cao nhân đó nói nếu tiểu tử học võ công của người, chuyên chí luyện thành tuyệt nghệ ắt sẽ hoài phí tư chất, vì thế chỉ truyền thụ nội công cơ sở, để tiểu tử học theo trời đất, tự sáng tạo tuyệt kỹ.”

Đạo Vương ngẩn ra một chút, chợt vỗ đùi, hai mắt ánh lên thần sắc phức tạp: “Hay, hay, hay lắm!”

Lão thốt liền ba tiếng hay lắm, tựa hồ trong lòng có vạn lời nhưng không nói ra được.

Diệp Phong thờ dài, biết lão đã đoán ra vị cao nhân đó là ai, bất giác trong lòng đượm tình tương tri tương đắc.

Đó là bí mật lớn nhất của gã, bao năm nay gã khổ sở vì không thể thổ lộ cho ai về người được gã tôn kính đó. Khoảnh khắc này, ba chữ “hay” của Đạo Vương xóa sạch những dồn nén nhiều năm, nhất thời lòng gã hỗn độn, cơ hồ muốn hét vang với vách đá dựng đứng cho thỏa chí.

Đạo Vương như thể thấu hiểu, vỗ nhẹ lên vai gã. Diệp Phong thần nhiên tiếp nhận.

Gió núi mạnh dần, hai người đứng sát mép đá, tà áo phất phơ theo gió, trong lòng lại đang bùng bùng.

Diệp Phong phát hiện bản thân tâm ý tương thông với Đạo Vương, liền mỉm cười nói: “Xem ra Đạo Vương không cần xem cây đao của tiểu tử nữa.”

Tần Không lắc đầu: “Lão phu muốn xem đao của huynh đệ không hẳn vì món nợ nhân tình của Minh tướng quân mà còn mục đích khác. Huynh đệ có muốn nghe rõ duyên cớ chăng?”

Diệp Phong không đáp, ngẩng lên nhìn lão với vẻ chờ đợi.

Đạo Vương ngẫm ngợi hồi lâu, trầm giọng kể: “Trong các danh môn về đạo trong võ lâm, Ngũ Hổ môn nhân tài điêu linh, phái Điểm Thương nảy sinh nội loạn, phái Chung Nam chỉ biết giữ mình, Thần Đạo hội cũng thế, những bang phái nhỏ khác càng không ra gì, thỉnh thoảng xuất hiện cao thủ nhưng cũng chỉ như đóa hoa đàm sớm nở tối tàn. Lão phu một lòng muốn phát dương quang đại đạo nghệ, chứng kiến cảnh đó, sao không xót xa.”

Diệp Phong trầm thờ dài, biết Tần Không coi đạo là vật quan trọng nhất đời, mắt thấy đạo đạo sa sút đến mức ấy, mới dậm ra lòng lạnh tro tàn.

Đạo Vương nhìn ra xa: “Trong mấy vị đại gia trên giang hồ, Lưu Chuyển Thần Công của Minh tướng quân, Bể Khẩu Thiên Công của Vô Ngữ Đại Sư, Hàn Tẩm Chưởng của Thủy Tri Hàn, Phong Lôi Thiên Động của Lịch Khinh Sinh, Trích Tâm Lâm Nguyệt của Quỷ Thất Kinh đều là công phu về quyền chưởng, coi như không tính. Hoàn Mộng bút của Long Phán Quan, Lượng Thiên xích của Trùng Đại Sư, Cửu Tiêu kích của Hạ Thiên Lôi, Phi Nhứ hoàn của Phong Niệm Chung đều là binh khí kỳ môn. Bắc Tuyết Tuyết Phân Phi là kỳ tài trời sinh, không dùng binh khí kỳ môn nhưng đó lại là cây kiếm tên Quy Tâm...”

Trong số mấy người được đề cập, Hạ Thiên Lôi là bang chủ giang hồ đệ nhất đại bang Liệt Không bang, Trùng Đại Sư là bạch đạo sát thủ chuyên giết tham quan, Vô Ngữ Đại Sư đường đường Hoa Sơn chưởng môn, cũng là nhân vật nổi danh một trời trong bạch, cộng thêm nữ hiệp Phong Băng của Điểm Thiên nhai xưa nay đối kháng lại Minh tướng quân, hợp xưng Hạ Trùng Ngữ Băng - ngang ngửa với Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư.

Quỷ Thất Kinh độc lai độc vãng, được coi là sát thủ mạnh nhất trong vòng trăm năm qua, cũng thần phục Minh tướng quân.

Diệp Phong nghe thấy hầu hết những nhân vật danh động giang hồ, Đạo Vương cố ý đề cập đến Quy Tâm kiếm của Bắc Tuyết Tuyết Phân Phi sau cùng nhưng lời lẽ cực kỳ tôn sùng, liền biết lão đoán ra người đã thông kinh mạch, vô tư truyền công cho gã chính là Bắc Tuyết.

Nhớ đến người đáng kính trọng nhất đời, lòng gã sôi sục, buông tiếng cười vang, chấn động Không Long sơn, nửa tuần hương sau mới ngừng.

Trước hào tình xung thiên của gã, Đạo Vương cũng lộ vẻ hân thưởng.

Gã lại cúi người thi lễ: “Tiểu tử nhất thời không khống chế được tình cảm, mong tiền bối kể tiếp.”

Đạo Vương cười nụ, bình thần nói: “Trong mấy môn phái nổi danh võ lâm, Phi Diệp Lưu Hoa của Hải Nam Lạc Hoa cung thuộc về ám khí, tuyệt kỹ thành danh của Vô Song thành đích thị Bồ Thiên Châm. Như Tứ Đại Gia Tộc bí ẩn hơn cả, Túy Hoan Chưởng của Điểm Tình các, Chiết Hoa Thủ của Phiến Tiên lâu, Triền Tư Tác của Ôn Nhu hương cùng Phích Lịch Công của Anh Hùng trủng, có môn nào thành danh nhờ đạo. Thành ra khắp giang hồ rộng lớn, luận về anh hùng dùng đạo chỉ có lão phu và huynh đệ.”

Diệp Phong mỉm cười khiêm cung: “Được Đạo Vương coi trọng như vậy, Diệp Phong không còn gì hối hận.”

Đạo Vương thấy thái độ của gã bình thản, lại cười vang: “Nên hiện giờ lão phu mới muốn xem qua cây đạo của huynh đệ. Mặc cho tướng quân có mời lão phu xuất sơn hay không, việc này sớm muộn gì cũng xảy ra.”

Hào khí dâng tràn khắp lòng Diệp Phong: “Tiểu tử đến Vong Tâm phong để cho Đạo Vương xem đạo, hà huống tiểu tử cũng muốn xem qua một lần Bất Lão Nhận.”

Thanh đạo thành danh mấy chục năm của Đạo Vương chính là Bất Lão.

Đạo Vương cười lớn: “Hay, tiểu tử được lắm, đạo của lão phu không đến nỗi cô độc.”

Diệp Phong mỉm cười, chấp tay hành lễ.

Đạo Vương tắt nụ cười, nghiêm mặt thờ dài: “Chỉ tiếc rằng lần gặp này sớm mất mấy năm.”

Diệp Phong hỏi: “Thêm mấy năm nữa thì sao?”

Đạo Vương không đáp, cười điềm nhiên, từ từ, vô cùng từ từ cỡi đạo trên hông xuống.

Lão cỡi đạo, không phải bạt đạo.

Chỉ thấy Dao Vương nhẹ nhàng cầm bao đựng đao trên tay, tay trái giờ ngang bất động, tay phải từ từ gỡ từng lớp vải bọc.

Lớp vải đã cũ, mỗi khe hở giữa các tầng động không ít cát bụi, xem ra đã nhiều năm chưa được mở ra.

Con người Diệp Phong chợt rút lại.

Trong tiếng gió núi ào ào, mỗi động tác của Dao Vương đều mang tiết tấu kỳ dị, như gõ nhịp phách, ngâm nga khe khẽ, cất lên lời ca điệu múa...

Mấy động tác của Dao Vương tuy chỉ bình bình thường thường, nhưng với Diệp Phong lại trang trọng như khi phong vương bái tướng, tỷ mỷ như khi bóc kén rút tơ, tinh tế như lúc thưởng thức tiếng tơ tiếng trúc, tiêu sái như lúc vẩy mực vung bút.

Đó không chỉ là động tác cưỡi đao, mà là một loại thành kính đem sinh mệnh phụng hiến cho cao đường điện vũ.

Vải cởi hết, đao hiện ra.

Lưỡi đao cổ kính, thô mộc nhảy vào tay Dao Vương như có sinh mệnh. Lão cầm đao lùi lại ba bước, mục quang nhìn Diệp Phong chằm chằm, hít sâu một hơi: “Tiểu huynh đệ có biết trên đời chỉ nên có một Dao Vương?”

Gã chậm chậm gật đầu.

Trong khoảnh khắc này, thân hình gầy gò của Dao Vương đột nhiên cao lớn hẳn, như thể Bát Lão Nhận nhập ma lực vào lão. Dáng vẻ lão nghiêm trang, mắt tròn trĩnh, râu tóc dựng đứng, tà áo bay lật phất, toàn thân vang lên tiếng các đốt xương va nhau lách cách.

Bát Lão Nhận trên tay lão phảng phất nặng cả ngàn cân, từ hông cất lên từng tắc, đợi khi giờ ngang ngực, lão mới ngẩng nhìn Diệp Phong, mục quang như điện bàn xạ tới, nhấn mạnh từng chữ: “Bạt, đao, ra, đi!”

5. Nhất đao nhất hư không

Dao Vương đáng sợ nhất khi nào?

Đương nhiên khi một cây đao nằm trong tay lão.

Bất kể thanh đao đó là một miếng sắt tầm thường, rỉ sét cả ngàn năm, thậm chí không đánh gãy nổi một thanh kiếm gỗ.

Chỉ cần được Dao Vương nắm vào, nó sẽ biến thành thiên cổ thần khí!

Hà hưởng hiện tại lão cầm trong tay Bát Lão Nhận uy chấn giang hồ mấy chục năm.

Đao quang chiếu sáng buổi chiều muộn âm trầm, nháy mắt cả thiên địa được phân chia, tầng không cũng nín thở.

Lúc nào Diệp Phong đáng sợ nhất.

Lúc Toái Không Đao rời vỏ.

Nếu Toái Không Đao đặc dị không rời vỏ, căn bản không thể đoán trước được đao lộ, đao ý, đao khí, đao thế.

Không ai biết Toái Không Đao sẽ từ góc độ nào đột nhiên tấn công tới, tung ra đòn trí mệnh ở đâu!

Toái Không Đao chưa rời vỏ có thể chống nổi Bát Lão Nhận ngưng thế đã lâu, toàn lực xuất thủ?

Hai đao khách nổi danh nhất giang hồ tương ngộ trên đỉnh Không Long sơn, ai sẽ thắng?

Khoảnh khắc này, mắt Chúc Yên Hồng hóa thành những mảnh vỡ chậm chậm di động, trong bóng tối, Diệp Phong và Dao Vương như hai chiếc bóng phiêu hốt. Nàng mở lớn mắt cũng chỉ thấy bóng người bị đao quang chiếu sáng, chuyển động mỗi lúc một nhanh.

Nàng nghĩ nếu không phải vì mình, Diệp Phong có chủ động tìm tới Dao Vương chăng?

Đoạn nàng lại lo lắng, vô tình nước mắt mơ hồ thị tuyến, thứ cuối cùng còn đọng lại trong trí nhớ là dáng vẻ gã cười sảng khoái, ánh mắt thoảng đảng, cầm đao đứng trước Phong Lâm các...

Lúc đao quang sáng chói của Bất Lão Nhận phát vào mặt, gã không lùi lại, tay phải đặt lên cán Toái Không Đao, nửa thân trên cấp tốc di động, như thể có một sợi dây vô hình buộc gã vào vách đá, kéo đi kéo lại, tránh thoát Bất Lão Nhận trong đường tơ kẽ tóc.

“Hay!” Đao Vương xuất ra một chiêu vô hiệu liền lui về vị trí cũ, khen ngợi: “Lão phu xưng hùng giang hồ bốn mươi năm, tiểu huynh đệ là người đầu tiên không tuốt đao mà phá được một chiêu của lão phu.”

Diệp Phong nhướng mày: “Chiêu đầu của Đao Vương ba phần thực, bảy phần hư, nếu tiểu tử bạt đao đón đỡ, chỉ sợ sẽ phải đương đầu với vô số chiêu thức tiếp theo, đành liều mạng tránh né, đâu xứng với lời khen của Đao Vương.”

Đao Vương thản nhiên: “Diệp tiểu huynh không biết đấy thôi, hai mươi năm nay, lão phu khổ tâm sáng tạo ra bảy chiêu đao, chiêu vừa rồi có tên Hữu Gian, là chiêu khởi đầu. Tiểu huynh có thể nhận ra đao ý, ung dung tránh thoát, xứng đáng nhận được lời khen của lão phu.”

Diệp Phong bật cười: “Vô nhận nhập hữu gian, xem ra tiểu tử phải tùy cơ ứng biến mới phá được chiêu này.”[8]

Đao Vương cười vang: “Hay cho Toái Không Đao, hay cho câu ‘vô nhận nhập hữu gian’! Bảy chiêu này của lão phu có tên Vong Tâm Thất Thức, là tinh hoa đao nghệ cả đời, chỉ cần tiểu huynh đệ tiếp được, lão phu lập tức nhận thua.”

Diệp Phong cũng cười lớn: “Có thể đấu bảy chiêu với Đao Vương, chính là điều tiểu tử mong chờ bấy lâu.”

Đao Vương quát lớn, hai tay chậm chậm giơ đao lên trời như đang cầm một vật nặng cả ngàn cân, cước bộ lại nhẹ tênh như đang bước trên mặt tuyết hoặc trên đám bèo. Bất kỳ ai đối diện cũng có cảm giác lão sắp bùng mình lên, lảng không xuất chiêu.

Mắt Diệp Phong lộ vẻ ngưng trọng, hơi lùi nửa bước, tay phải vẫn nắm chặt cán Toái Không Đao, nhưng không có ý bạt đao, chỉ thuần về thủ thế.

Cũng không thấy Đao Vương hành động bằng cách nào, chỉ dận một bước đã tới trước mặt Diệp Phong, Bất Lão Nhận vạch một vòng cung trên không trung, bổ xuống đầu gã như chớp.

Gã lại lùi nửa bước, tay phải khẽ nhấc, Toái Không Đao kéo theo cả vỏ trầm xuống, điểm vào chân phải Đao Vương đang tiến tới.

Tần Không nghi hoặc, nếu để vỏ đao điểm trúng, tất nhiên sẽ bị phể một chân, nhưng Bất Lão Nhận ắt chế Diệp Phong thành hai mảnh. Chiêu này của gã có dụng ý gì?

Thoảng nghĩ ngợi, chợt đao quang lóe lên, sau rút Toái Không Đao cũng rời vỏ ngênh đón Bất Lão Nhận, vỏ đao vẫn đâm vào chân lão...

Đao Vương lấy chân phải làm điểm phát lực, thân thể quay tít như con trốt, chân phải vừa hay tránh thoát vỏ Toái Không Đao, nhưng nhát đao cũng mất đi độ chuẩn xác, lướt chéo qua bên tai Diệp Phong.

Tần Không lại lùi về vị trí cũ, vẻ mặt vui mừng xen lẫn kinh ngạc, gật gù: “Xưa nay lão phu chưa từng nghĩ rằng dùng phương pháp đó cũng phá được chiêu Đầu Thiên.”

Diệp Phong cảm giác rõ kinh phong từ nhát đao mãnh liệt của Đao Vương lướt qua mày, mấy sợi tóc bị giật đứt khiến gã đau nhói: “Một chiêu này của Đao Vương quá bá đạo, nếu không dùng kỳ chiêu phá giải tất sẽ dẫn đến đổ máu.”

Trước mắt Tần Không hiện lên vầng trăng tròn nơi chân trời, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Tiểu huynh đệ có biết lần đầu chúng ta chạm mặt tại Khoái Hoạt lâu, lão phu nắm chắc mấy thành thắng được Toái Không Đao chăng?”

Diệp Phong nhíu mày: “Mong Đao Vương chỉ dạy.”

Đạo Vương thở dài: “Một đạo của tiểu huynh đệ chẻ đôi ông đồ xúc sắc, lão phu đứng ngoài nên nhìn rõ ràng. Lực đạo nhất đạo đó xuất phát từ tâm, cương nhu chặt chẽ, thật lòng lão phu không có nửa phần chắc chắn.”

Diệp Phong cúi đầu im lặng, đợi nghe lão nói tiếp.

Đạo Vương quay đầu lại nhìn gã, rít lên: “Nhưng hiện tại lão phu nắm chắc chín phần sẽ giết được tiểu huynh đệ, vì sao?”

Diệp Phong không đổi sắc, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đạo Vương trách tiểu tử không xuất toàn lực?”

Đạo Vương lắc đầu: “Đối đầu với Vong Tâm Thất Thức, có ai dám không dùng toàn lực. Chẳng qua người dùng đao chú trọng nhất đến đao ý, mà hiện tại cây đao của tiểu huynh đệ không hề có sát ý, trong lúc quyết sinh tử, thật chỉ còn đường chết.”

Diệp Phong than: “Tiểu tử biết Đạo Vương thương yêu mình, không thể kích phát sát ý trong lòng.”

Đạo Vương lại quát vang: “Tiểu huynh đệ sai rồi, nếu tiểu huynh đệ cố ý nương tay, lão phu cũng không thể xuất được đao ý đến tận cùng, lúc đó chúng ta cùng vong mạng.”

Diệp Phong rung động toàn thân, đao pháp của gã không có thầy mà thành tài, đi theo đường lối tự nhiên thiên đạo, được Đạo Vương điểm hóa, liền hiểu được chỗ vi diệu trong đó.

Lời Đạo Vương nói hữu lý, Diệp Phong còn giữ ý thoái lui, lão tuy không muốn lưu tình nhưng trong tình huống đó trong lòng tất không đành, đao thế sẽ giảm đi. Nếu đối phó với kẻ tầm thường đương nhiên không thành vấn đề nhưng Diệp Phong là cao thủ đồng cấp, Bất Lão Nhận có đánh trúng gã, đao thế cũng không thể phong tỏa được chiêu phản kích sau đó, khả năng lớn nhất là lưỡng bại câu thương.

Gặp được đối thủ ngang ngửa, chỉ khi song phương dốc toàn lực, mới dần dần hóa giải được đao ý của đối phương.

Diệp Phong nghĩ thông đạo lý, lập tức giải được tâm ma, Toái Không Đao trên tay phải chỉ vào Tàn Không: “Đạo Vương yên tâm, còn năm đao nữa, Diệp Phong sẽ dốc toàn lực.”

Đạo Vương cười ha hả, Bất Lão Nhận chém ra mạnh mẽ.

Nhát đao này khác hẳn hai đao trước, đao thế khinh linh phiêu dật, thân di chuyển theo đao, đường đi của chiêu thức bất tận như nước chảy, một đao hóa thành trăm ngàn đao, từ các góc độ bất đồng chém tới.

Đạo Vương liên tục xuất đao bức bách, đao ý của Bất Lão Nhận hợp thành một thể kín mít, trong không khí dường như đột nhiên xuất hiện một vùng xoáy, tâm xoáy là nơi đao khí mãnh liệt nhất, đang hướng vào Diệp Phong.

Trong khoảnh khắc này, bên tai gã toàn tiếng rít sắc nhọn của Bất Lão Nhận, trước mắt phủ đầy đao quang lạnh buốt, cơ hồ không nhìn rõ vật gì.

Nhát đao tưởng chừng khinh linh lại cương mãnh đến vậy.

Gã được xưng tụng “đao ý hành không, đao khí hoành không, đao phong lược không, đao quang toái không“, loại đao pháp tưởng chừng nhẹ nhàng mà hồn hậu này chính là sở trường, hiện giờ bị Đạo Vương áp dụng tấn công, nhất thời cũng không biết cách hóa giải.

Gã quát vang, Toái Không Đao đập nhanh tới, dựa vào trực giác siêu nhiên, lấy chứng chọi cứng, lấy phức tạp hóa giải đơn giản, lấy vung về đầu với xảo diệu, sau năm lần biến hóa cũng va vào lưỡi Bất Lão Nhận.

“Choang”, qua ba chiêu giao thủ, Bất Lão Nhận và Toái Không Đao lần đầu tiên va nhau.

Diệp Phong lùi liền ba bước mới hóa giải được một đao hàm chứa bốn mươi năm công lực của Đạo Vương, khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực, biết công lực mình kém hơn, nếu là đối thủ khác còn có thể dùng biết hóa chiêu số bổ sung, nhưng đụng phải đao thuật đại sư như Tàn Không, quyết không thể áp dụng.

Đạo Vương đứng nguyên tại chỗ, khóe miệng mỉm cười: “Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc mà tiểu huynh đệ nhìn ra được chỗ cương mãnh nhất của chiêu Hư Không này, ngành tiếp hóa giải, quả thật không hổ danh Toái Không.”

Diệp Phong có cảm giác tay phải cứng đờ, nếu Đào Vương tiếp tục tấn công ắt gã lập tức hạ phong, biết lão cố ý cho mình thời gian điều tức, liền cười nhắc: “Không dám giấu Đào Vương, chiêu Hư Không này suýt nữa đánh tan xương cốt vẫn bối.”

Đào Vương cười thoải mái, cơ hồ nhìn thấu tâm tư gã: “Huynh đệ không cần tự coi rẻ, ba đao này lão phu đã dùng toàn lực, muốn tấn công nữa cũng hữu tâm vô lực.”

Diệp Phong rúng động, không đáp mà ôm đao thi lễ.

Đào Vương nhìn lên vòm trời đầy sao, bất ngờ lên tiếng: “Huynh đệ có biết mỹ lệ là gì không?”

Diệp Phong ngạc nhiên, không nắm được tâm ý của lão.

Đến lúc này, gã hoàn toàn hạ phong.

6. Nhất sinh nhất tâm hoan

Giọng Chúc Yên Hồng từ bên cạnh vang lên: “Mỹ lệ bất quá là một thứ biểu hiện ra bên ngoài, giai nhân thiên cổ hay hoa sen lúc tà dương, sau cũng cũng hư vô phiêu diêu, sát na ghi tạc trong lòng mới là mỹ lệ vĩnh hằng chân chính.”

Ánh mắt Đào Vương loáng qua một tia ử rừ: “Mỹ lệ không có thật, cũng không có tiêu chuẩn, tất cả đều xuất phát từ cảm giác trong tâm. Hồng nhan tục thế, trong mắt nhà Phật chỉ là một túi da hôi hám, còn giác ngộ của nhà Phật chỉ là hão huyền với người phàm.”

Chúc Yên Hồng nói: “Theo lão nhân gia nói, tất cả đều là sai lầm, đều là trống rỗng, trên đời không có cái gì là mỹ lệ ư?”

Đào Vương cười ha hả: “Mỹ lệ trong lòng mỗi người khác nhau, như lão phu cả đời theo đuổi cảnh giới cao nhất của đạo đạo, mỗi sát na thấy được ánh hàn quang lấp lánh, đao mang xé toạc hư không, những cảm ngộ trong lòng, người ngoài không thể nào hiểu được.”

Chúc Yên Hồng lấy làm lạ: “Mỹ lệ trong lòng lão nhân gia đơn giản vậy sao?”

Đào Vương lắng nghe nàng nói, mắt lại nhìn Diệp Phong chăm chú: “Vì sao phải phức tạp? Xuân đến đông qua, hoa tàn hoa nở, chỉ có một lần rực rỡ nhất, lúc ươm nụ tươi đẹp vô vàn, nở bung rồi sẽ tàn úa, khi ấy mới nhận ra tất cả đều là không.”

Diệp Phong rúng động: “Ý của Đào Vương là đời người không có gì hoàn mỹ vô khuyết, những gì theo đuổi chẳng qua là hình thức cân bằng hoàn mỹ xa vời giữa cực thịnh rồi suy tàn?”

Đào Vương mỉm cười gật đầu, Chúc Yên Hồng chìm trong suy tư.

Nếu có người khác ở đó, thấy ba người cười nói vui vẻ, ắt không bao giờ liên tưởng tới tình huống quyết chiến lẫm lẫm, sinh tử trong một đường tơ ban này.

Diệp Phong giác ngộ, đao pháp của gã thuần túy đi theo tự nhiên, nhưng thiếu lý luận chỉ điểm, hiện giờ Đào Vương đang dẫn gã bước đầu tiên vào đạo đạo.

Đào Vương đột nhiên di động.

Chân lão bước theo bộ pháp kỳ dị, lão đảo xuyên qua bãi cỏ, Chúc Yên Hồng nhìn mà hoa mắt.

Thân pháp Đào Vương lại biến đổi, đột ngột đứng lại vững vàng như bàn thạch, đao bảo vệ ngực, mục quang sáng rực chót vào Diệp Phong: “Huynh đệ tấn công lão phu một chiêu thử xem.”

Diệp Phong ngây người, thân thể Đào Vương trông có vẻ phát phơ, thật ra đã hợp nhất với Không Long sơn, gã đang đối diện không phải với một người, mà phẳng phát với một ngọn núi lớn, muốn tấn công cũng không được.

Đào Vương ngạo nghễ: “Chiêu này có tên Vô Cữu, hóa bản thân thành vô, hóa vô thành không, cùng tồn tại với thiên địa. Không phải lão phu khoát lác, nếu quyết tâm phòng thủ, thiên hạ có không quá năm người đủ khả năng đến gần.”

Diệp Phong chấn động toàn thân, thử đưa bản thân thoát lui khỏi trận chiến, cơ hồ quên cả bản thân tồn tại.

Một loại cảm giác kỳ diệu truyền lại, hai chân gã đứng trên mặt cỏ non ướt mềm, hơi lạnh dịu dịu từ lòng chân lan dần lên, mặt đất phẳng phất có sinh mệnh, thân thể gã chợt được bổ sung sức mạnh vô cùng vô tận.

Dưới áp lực của Bất Lão Nhận tác động, Toái Không Dao từ từ đưa chéo lên, phát ra tiếng vù vù trong không trung, bổ vào khoảng trống cách Dao Vương hai thước.

Dao Vương sững sốt, nhất đao như thiên mã hành không của Diệp Phong không lộ ra mảy may chiến ý, thoảng trông có vẻ vô dụng nhưng buộc lão không thể triển khai đao thế, phải đưa đao lên đón đỡ.

Toái Không Dao đột nhiên ngóc lên, đâm vào yết hầu lão, động tác tự nhiên liền lạc.

Một đao này kích phát Vô Cữu biến hóa vô cùng, Dao Vương quát lớn, tiến thêm một bước, đao quang bổ mạnh xuống, uy thế sẽ trúng Diệp Phong trước khi gã chạm vào lão.

Diệp Phong lùi bước, tâm thần trở lại bình thường.

Đối chiến mấy chiêu, lần đầu tiên gã nắm thế chủ động, chiêu Vô Cữu biến hóa thần diệu của Dao Vương dĩ nhiên bị hóa giải.

Dao Vương cười vang, đao quang truy theo đà lui của gã: “Thống khoái, thống khoái. Diệp tiểu đệ thiên tư cao tuyệt, bình sinh lão phu mới gặp được. Thử xem chiêu Ngưng Biến này thế nào.”

Một đao này của Tần Không cổ quái vô cùng, Bất Lão Nhận công đến trước mặt Diệp Phong chợt hơi chậm lại nhưng không thu chiêu, đao lực lập lòe không phát ra, đao thế muốn ngưng mà không ngưng, linh động cực độ, đượm ý vị siêu thoát không nhiễm bụi trần tục, thông dong giữa chốn trời cao biển rộng.

Diệp Phong có cảm giác quanh gã vây phủ một tầng đao vũ, bản thân tựa hồ lá thuyền nổi chìm từng cơn sóng dữ giữa một biển đao, lại như đang nằm giữa phong nhãn của long quyển phong, tuy gió bão chưa tác động đến thân thể nhưng nhất cử nhất động đều bị khống chế, dù tạm thời an toàn song không thể duy trì được lâu...

Thân ảnh Dao Vương thấp thoáng chung quanh, thỉnh thoảng mới xuất đao nhưng khe đưa tới lại ngừng, không phải hư chiêu hay dùng kinh đạo tấn công, đao ý vây chặt gã. Lão quát vang: “Hư thực đan nhau, động tĩnh hài hòa, đứt nối giao thoa, tấn công hợp nhất với tiềm phục, chính là tinh yếu của chiêu Ngưng Biến này, tiểu tử hiểu rõ chưa?”

Diệp Phong tỉnh ngộ, được Dao Vương trực tiếp chỉ điểm, gã lập tức nắm vững điểm cốt lõi của Ngưng Biến. Có điều hiểu là một việc, còn hóa giải lại là việc khác, đành giữ vững tinh thần, chặt vật chống chọi.

Bất Lão Nhận từ bốn phương tám hướng ập tới, gã đứng giữa trung tâm đao khí, thấy chiêu chiết chiêu, thân thể như đóng đinh xuống đất.

Đao thế của Dao Vương tựa những cơn sóng ào ào vỗ bờ, đợt này tan đợt khác lại tràn tới, vô cùng vô tận.

Hà hướng mỗi chiêu của lão đều không phải tấn công thật sự, tiêu hao công lực không đáng kể, Diệp Phong phải dốc toàn lực nên hao hụt nhanh hơn.

Gã ngưng thần phá chiêu, đầu óc cực kỳ sáng suốt.

Đúng như Dao Vương nói, Ngưng Biến gồm nhiều hư chiêu, chỉ cần gã tìm rõ điểm nối hư thực, nhân lúc hư chiêu xuất xong, thực chiêu chưa kịp phát mà đưa mũi đao vào tấ phá giải được.

Mấy lần gã tìm được khoảnh khắc Dao Vương lơ tay nhưng nắm được chiêu nào là chiêu dụ địch của lão nên không dám thử.

Động tác của Dao Vương cực nhanh, kẻ hở chỉ xảy ra trong một sát na, chỗ nào mới là nơi hư thực giao nhau?

Đạo Vương càng rung động, lão ẩn cư trên Vong Tâm phong hơn hai mươi năm, chuyên trí vào đạo đạo, Vong Tâm Thất Thức là võ học đại thành của cả đời, tuy chỉ gồm bảy chiêu nhưng biến hóa vô cùng, không kém hơn bất cứ môn đạo pháp nào trong thiên hạ.

Hiện tại lão đã sử dụng đến đệ ngũ thức Ngưng Biển nhưng Diệp Phong phòng thủ cực chặt, dấu đôi phần hạ phong song không có vẻ gì sẽ thất bại, nếu chỉ luận về đạo pháp, song phương đang ngang ngửa.

Trong lòng lão dâng lên hùng chí, cười vang một tràng, vận hết bốn mươi năm công lực, hư chiêu của Ngưng Biển tập kết quanh mình Diệp Phong toàn diện xuất ra. Phảng phất gã là một hạt đỗ đang đứng giữa cối xay.

Gã nhận ra kinh lực quanh mình đột ngột tăng lên, mọi hư chiêu của Đạo Vương đều hóa thực, áp lực cơ hồ khiến gã thổ huyết.

Sau rốt gã cũng dừng bước.

Một bước này như long hành hổ bộ, khí khái hào hùng bột phát, lách vào đúng khoảnh khắc song phương ngừng lại trước khi phát động, thoáng ẩn chứa khí thế thôn tính sơn hà.

Đạo Vương mất hiện thân quang, một bước này vừa khớp với biến hóa động tĩnh trong chiêu Ngưng Biển, buộc lão phải lùi lại nửa bước, giữ vững cự ly công kích tốt nhất với Toái Không Đạo.

Diệp Phong tìm ra được sát na hư thực của Đạo Vương giao nhau, Toái Không Đạo xé không gian xuất ra.

Gã biết chỉ cần chạm được vào đạo của Đạo Vương, dấu công lực không bằng đối phương nhưng một sát na va chạm đó cũng đủ thoát được vòng vây của Ngưng Biển.

Dưới tình huống bị Đạo Vương cùng Bất Lão Nhận dồn ép, tiềm năng của gã được kích phát.

Khí thế một đạo này lao vút lên không, một đi không trở lại, là cực điểm võ công của gã. Dù là Đạo Vương, nếu không phải do giao chiến đã lâu, tinh, thần, khí đều đạt đỉnh, e rằng không chống nổi nhất đạo ngọc đá cùng ra tro này.

Đạo ý hành không, đạo khí hoành không, đạo phong lược không, đạo quang toái không!

Toái Không Đạo chém xuống, không chỉ phân thắng bại, thậm chí phân cả sinh tử.

Nhất đạo này...

Không ngờ lại đánh vào khoảng không!

Kinh lực dâng tràn của Đạo Vương tan biến trong sát na, thủ thế ban này đều là hư chiêu.

Một chiêu toàn lực của Diệp Phong đánh hụt, gã không trụ nổi, tiến lên nửa bước, thậm chí kêu hồng bét. Lúc đó thân thể gã bị Đạo Vương lôi kéo, không giữ được cân bằng, hoàn toàn mất lực hoàn thủ.

Bất Lão Nhận như một đạo phù chú từ thời viễn cổ hồng hoang trên trời giáng xuống thiên linh gã.

Chúc Yên Hồng vốn đã hoảng sợ, lập tức hét lên, đưa hai tay bịt mắt, tựa hồ chỉ cần nàng không nhìn thấy là tất cả sẽ không xảy ra.

Hồi lâu sau.

Nàng nghe thấy tiếng Đạo Vương thở dài đầy mỏi mệt: “Đây là chiêu thứ sáu Tầm Hoan trong Vong Tâm Thất Thức.”

Nàng chậm chậm bỏ tay ra, liệu có phải sẽ thấy cảnh Diệp Phong đầu lìa khỏi cổ?

Nàng nén lòng, mở bừng mắt...

Đập vào mắt là cảnh tượng cả đời không quên.

Cảnh tượng khắc sâu vào óc nàng, dẹt thành một tấm lưới hoang mang, tựa hồ phồn hoa tàn hết, hóa thành khói mây. Tất cả chẳng qua chỉ là một bức tranh được dàn xếp lóe lên trong thoáng chốc.

Nàng há hốc miệng, không thốt lên lời.

-
- [1] Tạm dịch: Nghe chim cưu hót lên mấy tiếng lạnh lốt bên tai; Khuyên người mau dừng ngựa; chỉ e có kẻ lén trông
- [2] Tạm dịch: Mặt Thái Hồ nghiêng nghiêng, sớm chiều ngập giữa ánh sáng lạnh. Ngõ vương đi rồi, dấu xưa nằm đơn côi, lạnh lẽo
- [3] Tạm dịch: Ai tin rằng tiên tử non Bồng, tài mạo rạng ngời lại không muốn giam thân trong vòng cương tỏa...
- [4] Tạm dịch: Khép cánh dưới trời rộng, trải lòng theo sóng mênh mang
- [5] Tạm dịch: Cuối thu lặng lẽ, mưa lành lạnh. Đình cao đẹp đẽ, bóng trúc vắt qua nhà
- [6] Tạm dịch: Đâu cần giong thuyền nâng chén, nơi này cũng có non xanh nước biếc, khác nào dòng Tương
- [7] Tạm dịch: Dừng hỏi đến chuyện đời, tự mình cảm nhận thì hơn
- [8] Không dùng đao lại qua được chiêu Hữu Gian

7. Thủy Long Ngâm

quả quan canh tại tòng cao xứ.

Bình sinh tự thủ,

cố ứng hựu hĩ,

công danh lương khổ.[1]

1. Nhất ngữ kỳ đột ập biệt cự nhật phiến lung

Đao Vương đứng sừng sững, hơi khuỵu chân xuống, hai tay nắm đao bỏ mạnh...

Gương mặt lão như trải qua sương gió ngàn năm, được trăng sao chiếu rọi thành màu trắng xanh cổ kính, những sợi gân xanh lộ rõ nơi cổ tay, khác nào pho tượng đá thiên thần uy vũ hùng tráng đứng cạnh vách núi.

Bất Lão Nhận trên tay lão lao vút tới đầu Diệp Phong.

Cách đầu gã đúng một sát na, Bất Lão Nhận dừng phắt lại, cây trâm vàng búi tóc của gã bị đao khí hùng hậu chẻ làm đôi, đao thế theo sát giữ nó lại trên đầu. Mớ tóc bị đao khí chưa được hóa giải hoàn toàn hắt tung, trải ra dưới ánh sao, hắt vào đao quang sầm sét.

Đáng sợ hơn, Đao Vương tuy bất động nhưng áp lực kinh nhân giáng xuống, cơ hồ ép Diệp Phong lún sâu xuống đất.

Sắc mặt gã xám xịt, đầu đau như toác ra, chưa bao giờ gã đến gần tử thần thế này.

Đao Vương tuy kịp thời thu đao, song đao ý đánh trúng gã, nếu không nhờ cây trâm vàng hóa giải quá nửa, chỉ e gã không bao giờ được thấy ánh sao mênh mông nữa.

“Tiểu tử... bại rồi.” Gã lẩm nhẩm, nỗi đau thất bại khiến gã vạn phần thống khổ, Toái Không Đao chưa từng bại từ khi xuất đạo, hiện tại đã bại, bại thê thảm.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, đầu tiên gã thất thủ trong tay người thần bí ở hậu hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang, dĩ nhiên trong lòng còn lưu lại bóng đen ám ảnh. Thất bại trong tay Đao Vương khiến lòng tin kiên định của gã tan trong khoảnh khắc, không thể hồi phục lại.

Đao Vương hít sâu, thu đao bất động.

Mất đi áp lực của Bất Lão Nhận, cây trâm vàng trên đầu gã đỉnh đang rơi xuống đất.

Gã ngậy người nhìn dáng vẻ hùng vĩ của Tần Không, đầu óc trống rỗng.

Đại kế báo thù là gì, tiểu ngạo giang hồ là gì, giục ngựa tung hoành là chi, tráng chí ngút ngàn là chi? Tất cả chỉ là những phút bông bột của đời người, chỉ cần nhất đao ban này hạ xuống nửa phân nữa, chỉ cần nhất đao không giữ lại một phần kinh lực....

Tuyệt diệu thay một chiêu “Tầm Hoan”!

Có lẽ, đời người chỉ là một quá trình tìm vui không có kết quả, khao khát thế nào cũng không tìm thấy được.

Yên lặng hồi lâu, Dao Vương khẽ hỏi: “Sao phải như thế?”

Diệp Phong hoang mang ngẩng lên, gương mặt Dao Vương rầu rĩ, không hề có nửa phần vui mừng, mục quang như mũi trường tiễn xuyên thấu lòng gã nhìn gã chằm chằm. Bất giác gã rùng động.

Những gian truân bi khổ cùng lý tưởng hào tình thừa thiếu niên cùng quay về, gã không phải là Toái Không Dao Diệp Phong, chẳng qua chỉ là một thiếu niên khổ sở thân hoài huyết cừu, dùng đao thương trút đi tiếng thở dài, dùng cuồng ngạo hủy diệt cuồng nhiệt.

Mắt gã hiện rõ thần sắc thống khổ, hét vang lên: “Vì sao lại nhu nhược thế ư? Ta mặc kệ cái gì là nhu nhược, cái gì là danh lợi. Ta không muốn làm kẻ phải hành động theo sắc mặt người khác, ta không muốn thấy thân nhân chết trước mặt mà mình vô năng, ta không muốn suốt ngày phai trốn chui trốn nhủi tại hoang mạc như một con chó, ta không muốn vừa phải dùng dao khắc hai chữ ‘báo thù’ lên đùi vừa mắng mình vô dụng. Ta muốn trở thành kẻ dùng đao thay cho lời nói, ta muốn một thế giới có công đạo, ta phải buộc những kẻ hủy gia diệt tộc chúng ta trả giá đắt...”

Hai chân gã mềm nhũn, quỵ xuống đất, trong lúc gã gần như suy sụp vì cuồng loạn, những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên đầu nhỏ xuống, thấm vào lòng đất xám xịt.

Hai mươi năm nay gã khổ tu vô công, trải qua vô vàn gian nan người thường không thể tưởng tượng nổi, chỉ có hai chữ ‘báo thù’ giúp gã giữ được niềm tin.

Nhưng hiện giờ gã mới nhận ra, vô công vẫn khiến mình tự hào, khi đối diện với cao thủ chân chính lại không chịu nổi một đòn.

Vô công địch nhân chân chính, cừu nhân chân chính của gã còn lợi hại hơn thế nhiều.

Một đao của Dao Vương không chỉ đánh tan dấu chí của gã, chấn nát luôn lòng gã.

Chúc Yên Hồng không nén nổi nữa, nước mắt ứa ra...

Khoảnh khắc này, nàng cảm thụ sâu sắc nỗi đau thăm thẳm muốn trào ra của gã, tiếng cười hào sảng trước kia chỉ còn là mây khói trước mắt, niềm tin kiên định đang triệt để tiêu tan...

Nàng quên đi Lôi Nộ chưa rõ sống chết, quên đứa con trai Tiểu Lôi vẫn khiến nàng vương vấn trong lòng, quên cả Thẩm đại tiểu thư “tiểu dung thiên thiện, thân ảnh tiêm tiêm” từng khiến nàng thâm đồ kị, quên cả vết thương đỏ ửng e rằng vĩnh viễn khó lành trên mặt, quên cả suy nghĩ sau này phải đi đâu về đâu...

Nhưng nàng vẫn nhớ nụ cười xán lạn của gã trong lúc cả sảnh đường u uất, nhớ được hình ảnh gã tiêu sái phục xuống thổi lửa trong nhà bếp, nhớ được niềm quan tâm vô tận lúc gã thấy chủ thủ của Vô Danh vạch lên mặt nàng, nhớ được vết máu đỏ rực trên cổ tay gã lúc đánh lui Lịch Khinh Sinh...

Trong giây phút gã giãy giụa giữa sống và chết, nước mắt đầm đìa vì thất vọng, không còn dũng khí đối diện cõi đời, cuối cùng nàng cũng biết rằng mình quan tâm biết bao đến nam nhân đang khóc như một đứa bé kia, tim nàng đau đớn vì gã, tan nát vì gã, nhỏ máu vì gã...

Nếu có thể, nàng nguyện ý chịu nhất đao tuy không đoạt mất sinh mệnh nhưng tước hết dấu chí của gã...

Chỉ cần, chỉ cần gã vẫn giữ được nụ cười xán lạn, rực rỡ ấy, như ánh nắng trong ngày gặp gỡ.

Giữa lúc gã thừa nhận thất bại lớn nhất đời, nàng biết rằng mình đã yêu gã.

Đạo Vương ngửa mặt thở dài: “Cừu hận! Có phải không phát tiết được thì không dứt?”

Diệp Phong ngẩng phắt đầu lên, mục quang như lửa đốt khô nước mắt: “Ông không phải là ta, cừu hận của ta chỉ có máu mới rửa sạch được.”

Đạo Vương cười lạnh: “Tiểu tử cũng không phải là lão phu, bằng không đã chẳng ủ rũ quỳ dưới đất đợi chết như bây giờ.”

Ma ý trong mắt Diệp Phong đậm dần: “Sẽ có ngày ta đánh bại ông, đánh bại mọi địch nhân.”

Đạo Vương kéo gã đứng dậy, nhấn mạnh từng chữ: “Muốn đánh gục địch nhân, bản thân phải đứng dậy trước.”

Gã run lên, lời lão như đề hồ quán đỉnh[2] khiến gã tỉnh mộng.

Gã chậm chậm đứng thẳng dậy, gỡ từng ngón tay Đạo Vương nắm vào áo, mắt lóe lên ánh lửa: “Tiểu tử tự đứng dậy được, dùng chính sức mình.”

Đạo Vương cười vang, chỉ vào vách núi: “Tiểu tử xem kìa, cây cỏ ở đó dù trải qua gió giạt, dù qua bao lần tươi héo, sau cùng cũng có ngày vươn lên đường đầu với gió bão.”

Gã nhìn theo ngón tay lão, hít sâu một hơi, dần dần khôi phục vẻ bình thường.

Gã có thể nhận nhện, nhả suốt hai mươi năm, gã còn đủ khả năng khổ luyện thêm hai mươi năm nữa, đến khi chém rụng đầu địch nhân...

Đạo Vương hỏi: “Tiểu tử có biết vì sao ban nãy lão phu dốc toàn lực, bất kể tổn hao chân nguyên, buộc tiểu tử thất bại chẳng?”

Diệp Phong kinh ngạc ngẩng nhìn, Tần Không cơ hồ già đi mấy tuổi, biết rằng trận chiến này, lão thắng không hề dễ dàng.

Đạo Vương chậm chậm nói: “Lão phu muốn cho tiểu tử biết, bại một lần sẽ không còn sợ gì nữa.”

Bại một lần sẽ không còn sợ gì nữa!

Một người gặp nguy hiểm phải đi qua vách đá chon von, tãi qua tình cảnh lắc lư rình ngã xuống mà vẫn sống sót; một người giẫm lên xiềng xích đứng dậy thì còn sợ gì nữa?!

Vì thế mới có câu “nằm gai nếm mật.”

Vì thế mới có câu “chết rồi sống dậy.”

Đến giờ, Diệp Phong mới biết tấm lòng của Đạo Vương dành cho gã.

Đạo Vương hình như chìm vào suy tư: “Lúc ở tuổi của tiểu huynh đệ, lão phu cũng nào biết trời cao đất dày, cho rằng với thanh đao trong tay đủ để tung hoành giang hồ, thoải mái kết liễu ân cừ. Đến khi gặp y mới hiểu được câu ‘thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân’. Đạo võ học rộng lớn vô cùng, dù dốc sức cả đời cũng vị tất lên đến đỉnh cao nhất.”

Diệp Phong trầm giọng: “Y là ai?”

Mắt Đạo Vương lóe lên tia sáng phức tạp: “Trừ thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tôn Việt Minh tướng quân, còn ai khiến lão phu thán phục đến thế!”

Diệp Phong kinh ngạc: “Lúc trước Đạo Vương nói rằng xuất sơn vì nhận lời một người, ông ta chẳng?”

Đạo Vương đáp: “Là Thủy Tri Hàn truyền lệnh của y.”

Diệp Phong hừ lạnh: “Ông ta có thể trực tiếp tìm tiểu tử, há tất phải mời Đạo Vương xuất sơn.”

Đạo Vương thở dài: “Tiểu huynh đệ sai rồi, cả đời lão phu trọng ân cừ, nhưng chỉ nợ y một món nhân tình. Y biết nếu không có cơ hội cho lão phu báo đáp, tất lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng, buồn bực khó giải, chỉ sợ ảnh hưởng đến tu vi võ đạo.”

Diệp Phong cười lạnh: “Đạo Vương hình như không có địch ý với ông ta?”

Đạo Vương nghiêm túc: “Y là địch nhân mà lão phu cảm kích nhất trong đời.”

Diệp Phong kinh ngạc: “Địch nhân cũng khiến ta cảm kích ư?”

Đạo Vương đáp: “Con đường võ học, không có phá ắt không có lập, nếu không có đại địch như thế, lão phu cũng không sáng tạo ra được Vong Tâm Thất Thức.”

Diệp Phong có cảm ứng, định buột miệng nói ra: “Không sai, nếu không có địch nhân mạnh như ông ta, tiểu tử cũng không luyện thành võ công ngày nay.”

Đạo Vương cười lớn: “Diệp tiểu huynh muốn tiến thêm một bước về võ đạo?”

Diệp Phong vừa buông lời liền hối hận, nghe Tần Không nói nhưng không đáp, lặng lẽ gật đầu.

Đạo Vương tắt ngay nụ cười, chỉ vào Chúc Yên Hồng, hỏi gã: “Tiểu huynh đệ thích nàng ta không?”

Lòng Diệp Phong rung chuyển, nào ngờ lão lại hỏi một câu thạch phá thiên kinh như thế, bất giác nghiêng đầu nhìn nàng. Trên gương mặt kiều diễm loáng qua thần sắc hoảng loạn bất chợt, cúi đầu không nói gì, nhưng gò má còn đọng một vệt nước mắt.

Đạo Vương tựa hồ không lưu ý đến tình cảnh ngượng ngùng, kinh hoàng của hai người, lại hỏi Chúc Yên Hồng: “Chúc cô nương có thích Diệp Phong?”

Thân thể Chúc Yên Hồng hơi run lên, chợt ngẩng phắt đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết khác thường, giọng nói lãnh tĩnh phiêu tán trên không: “Khoảnh khắc Yên Hồng thấy Diệp công tử gặp nguy hiểm, tâm thần rung động, liền đột nhiên minh bạch tất cả. Lão nhân gia đã hỏi, Yên Hồng cũng trả lời thành thật, tuy biết rõ còn chồng con nhưng trong lòng Yên Hồng quả thật có bóng hình Diệp công tử...”

Đạo Vương lại cười sáng khoái, vang vọng lên tận mây xanh, phảng phất chợt hiểu rõ tình cảm chốn bụi hồng.

2. Nhị âm chấn cốc khiêu vọng thiên nhai trường lộ

Trên Không Long sơn, trước Vong Tâm phong.

Bầu không khí vi diệu vô cùng.

Diệp Phong vạn lần không ngờ Chúc Yên Hồng lại thẳng thắn thừa nhận tâm sự trước mặt Đạo Vương, lập tức gã luống cuống.

Ngược lại, Chúc Yên Hồng khẽ vuốt lại mái tóc bị gió núi thổi tung, thần thái rất thoải mái.

Đạo Vương nhìn nàng: “Cô nương thẳng thắn như vậy, không sợ bị thế nhân cười chê?”

Nàng hiên ngang đáp: “Yên Hồng là phận bồ liễu, biết rằng mình không xứng với Diệp công tử nhưng người có tai mắt, tim có cảm xúc, Yên Hồng cũng có cảm xúc, sao lại không dám thẳng thắn? Hà huống giữa Yên Hồng và Diệp công tử bằng thanh ngọc khiết, giữ đúng lễ giáo, thế nhân có tư cách gì cười nhạo? Lão nhân gia ban nãy có nói mỹ lệ trên đời không vĩnh viễn, loáng qua rồi tan, mong chờ cả trăm năm rồi cuối cùng cũng hối hận, chỉ bằng kịp thời trải lòng, không chấp mê nữa ắt sẽ vô vưu vô hối, để ý làm gì mấy tiếng cười của kẻ khác?”

Dù Đạo Vương hiểu hết lẽ đời cũng không ngờ một câu hỏi lại được nàng trả lời như vậy, bất giác ngây người. Diệp Phong cũng sững sờ nhìn nàng, như thể mới gặp nàng lần đầu.

Nàng quay người bước về phía căn lều tranh trên đỉnh núi: “Yên Hồng đã cạn lời, hiện tại phu quân chưa rõ sống chết, không tiện nói nhiều cùng nhị vị, đừng trách Yên Hồng thất lễ.”

Diệp Phong và Đạo Vương lặn lẽ nhìn nàng cất bước, cùng sững sờ hồi lâu, Đạo Vương chợt thở dài lẩm nhẩm: “Nữ tử là như thế, kỳ nữ tử là thế.”

Diệp Phong im lặng thật lâu, trong lòng gã cuộn cuộn như sóng biển, ý niệm nói nhau tràn về nhưng không thốt nổi nửa câu.

Đạo Vương hít sâu một hơi, nhìn gã chăm chăm: “Diệp tiểu huynh có biết nguồn gốc Vong Tâm Thất Thức của lão phu chăng?”

Gã vốn đang không biết nên làm thế nào, vừa hy vọng Đào Vương hỏi Chúc Yên Hồng thêm mấy câu, lại mong kịp thời lái sang chủ đề khác, nhất thời trong lòng hoang mang như trong mộng. Chợt Tần Không hỏi vậy, thuận miệng đáp: “Vong tâm tức là hàm ý gạt đi tình cảm bước vào cõi đời mới thành đạo.”

Đào Vương nói: “Tiểu huynh đệ chỉ nói đúng một nửa. Lão phu chưa đạt đến thiên đạo, thật không thể vong tâm, nhưng qua mấy chục năm tham ngộ, sau cùng cũng hiểu được đạo lý muốn thế trước hết phải vong tình, để vong tình phải di tình...”

Thần trí gã sáng hơn, lắm bả: “Chưa gieo tình, làm sao di tình?”

Đào Vương nghiêm túc: “Diệp tiểu đệ nói sai rồi, người sống trên đời không phải cây cỏ, ai có thể vô tình? Người có thất tình, hỉ nộ ai lạc cừ oán bi hoan lễ nào không phải là tình cảm? Như Diệp tiểu đệ từ bé đã lập chí báo cừ, mấy chục năm vẫn không quên, gieo tình đã sâu, người khác sánh thế nào được?”

Sau cùng, Diệp Phong cũng trở lại bình thường, bật cười: “Ý Đào Vương là muốn tiểu tử chuyển từ cừu tình thành cảm tình? Có miễn cưỡng quá không?”

Đào Vương cười vang: “Lão phu không miễn cưỡng, cả đời này lão phu gặp biết bao người, phong lưu cũng không ít, nếu không nhận ra Diệp tiểu đệ ngầm gieo mầm tình với Chúc cô nương, há chẳng sống phí ngần ấy năm? Ha ha, từ lâu nghe nói tiểu huynh đệ qua lại với đại tiểu thư Lạc Hoa cung, bây giờ chính hợp với di tình.”

Diệp Phong bị lão khiến cho dở khóc dở cười, gã và Thẩm Thiên Thiên cũng vì lời đồn trên giang hồ mà bị hiểu lầm, dù Thẩm Thiên Thiên có ý nhưng gã lại vô tâm. Bèn ho khê: “Đào Vương đừng hiểu lầm, hơn nữa Lôi phu nhân mới chỉ gặp lão phu mấy ngày, Lôi Nộ nếu thật sự bất hạnh mất mạng, ta...”

Đào Vương cắt lời: “Trong lòng tiểu huynh đệ có Chúc cô nương chẳng?” Lão luôn gọi Chúc Yên Hồng là Chúc cô nương.

Diệp Phong nhất thời tắc tị, tự hỏi kỳ thật mình không có tình cảm với Chúc Yên Hồng chẳng? Nhưng gã biết nàng đã là vợ người ta, không nói ra được những lời trái với lễ nghĩa.

Đào Vương cười lạnh: “Uổng cho đại nam nhân như tiểu huynh đệ lại không sẵn khoái bằng nữ tử.”

Diệp Phong nóng lòng, buột miệng: “Dù tiểu tử thừa nhận thích nàng thì sao, nàng đã là danh hoa có chủ, tiểu tử nên gọi nàng một tiếng tẩu tẩu mới đúng...”

Ánh mắt Đào Vương lóe lên, song chưởng vỗ vào nhau đoạn bắt chéo, phảng phất đang hạ quyết tâm: “Thế cũng được. Lễ pháp trên đời với lão phu chỉ là con số không, đừng nói Lôi Nộ chết, dù y không chết thì một bức thư từ hôn là việc gì cũng xong. Chỉ cần tiểu huynh đệ không hiềm, kẻ khác nói thế nào cũng mặc.”

Tim Diệp Phong đập thình thịch, miệng lại ập úng: “Nhưng tiểu tử mang món nợ máu, vốn không nên sa chân vào bể tình, sẽ làm người khác lỗ làng..”

Đào Vương đột nhiên quát: “Tiểu huynh đệ có cừ hận thì sao? Chúc cô nương gả cho người ta rồi thì sao? Ai nói anh hùng không nhĩ nữ tình trường? Hán tử đỉnh thiên lập địa càng phải nắm lấy mỗi khắc vui vẻ của kiếp người. Đại trượng phu lập thân ở đời, không cầu mong danh lợi, chỉ cần thống khoái trong lòng mà thôi.”

Giọng Đào Vương như ngọn gậy đánh vào đầu, huyết khí chất chứa trong lồng ngực Diệp Phong sôi trào lên, nắm quyền quát lớn: “Đúng, Diệp Phong sống trên đời không vì danh lợi, không cần hiển hách, nào sợ gì kinh thế hãi tục, nào sợ người đời khinh ghét, chỉ cần hai chữ ‘thống khoái’ mà thôi.”

Thấy gã hào dũng trở lại, khôi phục đầu chí, mắt Đào Vương tỏ vẻ an ủi, buông tiếng cười vang.

Diệp Phong giải được tâm kết, cũng có cảm ứng, cất tiếng cười theo.

Một giọng hùng hồn, một giọng khoáng đạt vang vang khắp Không Long sơn hồi lâu mới tan.

Đào Vương nén tâm tình cháy bùng như lửa xuống: “Thủy Tri Hàn võ công cực cao, phong cách hành sự sẵn sàng ẩn nhẫn, tâm tư cẩn mật, cực kỳ khó đấu. Y mà biết tiểu huynh đệ đến đây tất sẽ không uổng tay, lão phu tuy để Tấn Phục Lai bảo y sau mười ngày mới tới đây nhưng với tâm kế của y, dù không muốn

trực tiếp đối địch với lão phu nhưng cũng sẽ phá người giữ chặt đường lối lên Không Long sơn. Tiểu huynh đệ có cách thoát thân chăng?”

Diệp Phong gật đầu: “Thủy Tri Hàn tất không đoán được rằng Đào Vương chiếu cố tiểu tử thế này, lại cho rằng tiểu tử phải lo lắng cho Lôi phu nhân, tất nhiên y sẽ khinh địch. Hơn nữa Không Long sơn tuy không lớn nhưng để bao vây lại không dễ dàng, dù Thủy Tri Hàn, Lịch Khinh Sinh đích thân đến đây, tiểu tử cũng nắm chắc thoát thân được.”

Đào Vương nhận ra gã lấy lại lòng tin, vỗ nhẹ lên vai gã tán thưởng, đồng thời nháy mắt: “Tiểu huynh đệ gọi Chúc cô nương là Yên Hồng thì hơn, đừng nên gọi là Lôi phu nhân, ha ha.”

Mặt gã hơi đỏ lên: “Tiểu tử chỉ không yên tâm lắm về nàng...”

Đào Vương nói: “Tiểu huynh đệ cứ để Chúc cô nương lại đây, lão phu sẽ tự đưa nàng ta về nhà, vài ngày nữa, tiểu huynh đệ đến Gia Hưng gặp gỡ là được.”

Phụ thân Chúc Yên Hồng, Giang Nam Đại Nho Chúc Trọng Ninh, sống ở Gia Hưng.

Diệp Phong trầm quyết tâm, dù gã không động tình với nàng, nhưng nếu Lôi Nộ mất mạng, ngày sau gã sẽ bao bọc cho nàng.

Đào Vương như thể nhìn ra: “Đừng nghĩ đến nhiều việc như vậy, lão phu biết tiểu huynh đệ muốn đi cứu Thẩm Thiên Thiên, nhưng nàng ta là thiếu cung chủ Lạc Hoa cung, Thủy Tri Hàn gan lớn tày trời cũng không dám mạo phạm, tối đa chỉ giữ lại đợi tiểu huynh đệ đến sa vào bẫy.”

Diệp Phong chậm chậm gật đầu, biết trong lúc sinh tử tất phải gạt bỏ tất cả mới có hy vọng luyện thành võ công.

Đào Vương mỉm cười an ủi: “Lúc đó hai Đào Vương già trẻ chúng ta cùng hành động, tiểu huynh đệ ra mặt, lão phu ngấm ngầm, dù Thẩm cô nương ở tại Hoa Đăng các của Minh tướng quân cũng cứu được.” Được lão gọi là Đào Vương, gã lắc đầu mỉm cười.

Gã mở rộng lòng, nhưng lại nghĩ ra một việc: “Minh tướng quân biết Đào Vương bỏ qua cho tiểu tử thì sẽ hành động thế nào?”

Đào Vương cười hào sảng: “Tâm ý Minh tướng quân khó đoán, dù y biết thì sao, đấu một trận là cùng. Bất quá lão phu không phải tha cho Toái Không Đào mà tiểu huynh đệ chân chính đánh bại lão phu, ung dung thoát thân, như thế lão phu đâu có phụ lời ủy thác của y.”

Diệp Phong ngẩng nhìn, lão đang nhìn gã đầy từ ái, mục quang chứa đầy chờ mong, bất giác gã rung động.

Đào Vương hỏi: “Tiểu huynh đệ có biết vì sao lão phu mạo hiểm giữ tiểu huynh đệ ở lại mười ngày chăng?”

Diệp Phong cúi đầu trầm tư, tuy đoán được nhưng đang lúc xáo động, không thốt nổi thành lời.

Đào Vương thông thả nói tiếp: “Lão phu muốn tiểu huynh đệ trong vòng mười ngày này quên hết thâm cừu đại hận, di tình sang Chúc cô nương. Đợi khi tiểu huynh đệ ngộ thông Vong Tình Tâm Pháp, đánh bại Vong Tâm Thất Thức của lão phu là có thể hạ sơn. Được như thế, tiểu huynh đệ mặc sức tung hoành, không ai dám coi thường nữa.”

Mắt Diệp Phong nóng lên: “Đào Vương yên tâm, Diệp Phong nhất định không phụ kỳ vọng.”

Ngón tay Tần Không chỉ vào sợi dây xích thông vùng mây khói sâu thẳm: “Theo sợi dây này đi hơn mười trượng là một đỉnh núi vô danh, chung quanh đều không có lối thoát, cũng là nơi lão phu luyện công tọa đạo. Lão phu đã chuẩn bị sẵn nước uống và lương khô cho một tháng, trong vòng mười ngày này, tiểu huynh đệ và Chúc cô nương có thể đến đó, nhưng phải dụng tâm học Vong Tình Đại Pháp. Sau mười ngày vẫn không tiếp nổi Vong Tâm Thất Thức thì chỉ còn nước bỏ mạng ở đây.”

Diệp Phong nhìn sang, mê vụ tầng tầng vây phủ, mục lực của gã không thể nhìn ra huyền hư, liền biết ở đó nhất định có lưu giữ tâm pháp về võ học đạo đạo mà Đào Vương ngộ ra.

Tần Không vui vẻ bảo: “Mười ngày này, lão phu sẽ ở đây làm hộ hoa sứ giả cho tiểu huynh đệ, dù Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh đến, lão phu cũng không để chúng muốn làm gì thì làm.”

Diệp Phong nhận được ân tình, cổ họng nghẹn lại, dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói nổi nửa chữ.

Thấy dáng vẻ gã, Đào Vương cười ha hả, vỗ mạnh lên vai đoạn nói: “Hai mươi năm nay lão phu thấy đạo sa sút, luôn u uất, chưa bao giờ thống khoái như hôm nay. Tiểu tử có biết là dù bại trong tay lão phu nhưng lại khiến lão phu phải phát thấy được Toái Không Đạo ngày sau sẽ trùng chấn đạo đạo tiểu ngạo giang hồ. Thế là đủ mãn ý rồi.”

Diệp Phong rung động, có cảm giác lão nhân trước mặt có ơn tái tạo với mình, không nén được bầu máu nóng dâng tràn, quỳ xuống bái lạy.

Đào Vương lách tránh, không nhận lễ: “Đừng bái lão phu, lẽ nào muốn lão phu tự nhận khí độ của Đào Vương Tàn Không không sánh được Tuyệt Phân Phi?”

Diệp Phong ngây người, lồng ngực như được thấm nhuần một bát lớn rượu lâu năm, nhiệt huyết toàn thân sôi lên, nước mắt chứa chan.

Đào Vương ngẩng nhìn trời, tựa hồ không nhận ra tình cảm của gã. Ngực lão cũng phập phồng, nắm chặt hai tay như đang hạ quyết tâm, cười vang vọng: “Tiểu tử không phải đã gọi lão phu một tiếng Tàn huynh sao? Gọi tiếp một tiếng nữa thử xem sao, ha ha ha ha...”

3. Tam tích châu lệ hảo mộng lưu nhân an thụ

Đào Vương đứng sững cạnh vách núi, lặng lẽ nhìn theo Diệp Phong đỡ Chúc Yên Hồng bước từng bước trên sợi dây xích sắt, dần khuất bóng.

Hơi thở dài thấp thoáng ngưng lại trong ngực lão, câu nói toan buông ra lại nuốt vào, hóa thành ánh mắt chờ mong tan loãng trong trời đất đơn côi.

Diệp Phong đỡ Chúc Yên Hồng bước lên sợi dây xích mỏng manh.

Bóng đêm thâm trầm, thỉnh không bằng bạc, sợi xích vắt qua khoảng không mênh mông, hơi thu lạnh át hết khí ấm của đỉnh núi rớt lại.

Giữa màu xanh ngát u uẩn, cổ hoang bởi bởi cắt đôi không gian, tạo thành ký ức thăm sâu nhất...

Vận mệnh vô thường có phải nhất định sẽ có một lần gặp gỡ vô oán thế này?

Lòng gã không còn kiêu ngạo, không còn ngọn lửa cừu hận cháy rực hay nỗi buồn thê lương, gã mở lòng ra với không gian hoang dã.

Trong mắt gã chỉ còn phong vị say sưa ở chốn thiên đường, mê hoặc rực rỡ mà tinh tế.

Hai bàn tay, một mạnh mẽ một yếu kiều nắm chặt lấy nhau, dìu dắt nhau đi trên mây khói, cùng nghe tiếng chim riu rít bên tai, vượt qua vách đá cheo leo đang há hoác miệng cười hung hãn, vượt qua vực sâu vạn trượng hút tầm nhìn.

Gã nhắm mắt, cất từng bước vững chãi trên sợi dây lắc lư, như đang đi trên một con đường không lối về.

Nàng... khép rèm mi, nhịp tim liên tục rung lên dưới vòm không, tơ lòng khê ngân nga cùng năm tháng cháy bỏng.

Tình hoài buông tiếng thở trong mây khói, dùng dằng trong tiếng tim đập.

Gió thổi ngược hòa cùng dòng suối quanh co, tô thêm nét thanh thoát cho phong cảnh.

Con đường này, dài quá.

Nhưng sau khi bí mật trong lòng được vén lên, ai quên nổi khoảnh khắc tiếng lòng ngân nga, khoảnh khắc buông bỏ tất cả để chìm trong tình cảm.

Sợi xích chỉ dài hơn mười trượng, sau cùng cũng kết thúc.

Diệp Phong đặt Chúc Yên Hồng xuống, hai người sóng vai đứng bên vách núi, bắt giắc ngoái lại nhìn.

Màn đêm tối om, sương mù phủ kín, không thể nhìn thấy bóng Đạo Vương đứng trên Vong Tâm phong ở phía đối diện, chỉ có đêm đen tầng tầng buông kín trước mắt, gió nói thổi ào ào bên tai.

Cả hai hồi tưởng lại phút giây đi trên sợi dây xích không lớn hơn ngón tay út, tình cảm bồi bồi trong làn gió mà thấy như đang mơ. Hai trái tim đập nhanh khác nào được uống một chén mật ngọt, lại như muốn ngừng lại.

Quãng đường hơn mười trượng ngắn ngủi mà tựa đã trải qua bao năm tháng luân hồi của kiếp người.

Ngọn núi vô danh này chỉ rộng chừng hai trượng vuông, một ngôi nhà đá nhỏ bé ngập trong mây khói, thoảng nhìn ngó đang ở trong một tiểu thiên địa cách tuyệt cõi đời.

Ban này Chúc Yên Hồng tuy ở trong gian lậu cỏ trên Vong Tâm phong nhưng giữa màn đêm tĩnh lặng, nàng nghe rõ lời Diệp Phong và Đạo Vương đối thoại.

Diệp Phong thừa nhận tình cảm khiến nàng bất giác xao xuyến, biết bản thân không xứng với gã nhưng lại dùng dằng không nỡ đoạn tuyệt chút tình mới chớm, tâm sự bị làn gió đêm thơm nức thổi phiêu linh, gương mặt ửng lên như người say rượu.

Trải qua sống chết cùng gã, tâm ý cả hai tương thông, mọi giáo nghĩa lễ pháp tựa hồ không còn quan trọng nữa, u u oán oán bao năm nay đều đáng giá. Hai hàng lệ tình tràn khỏi rèm mi, chảy xuống ngược áo.

Diệp Phong nảy sinh cảm ứng, lén đưa mắt nhìn, gương mặt nàng nửa mừng nửa trách, đỏ ửng lên gần như trong suốt, được trời đêm chiếu vào càng thanh lệ hơn, hai giọt nước mắt sắp nhỏ xuống. Lòng gã thất lại, nắm chặt hai bàn tay.

Chúc Yên Hồng nhận ra tay mình vẫn nắm chặt tay gã, bất giác rung động. Lúc đó nàng mới nhớ đến sự thực mình là vợ người ta, không còn là thiếu nữ vô lo vô nghĩ nữa, hà huống mới biết tin Lôi Nộ chết, thật không nên chìm trong si mê tình ái, vội rút tay ra, run giọng nói: “Yên Hồng là vị vong nhân, thật không dám nhận tình cảm của công tử. Tâm nguyện của Yên Hồng chỉ là mong giúp công tử luyện công thành tài, báo được mối thù.”

Một cỗ hào khí xung thiên cùng nhu tình như nước dâng lên trong lồng ngực Diệp Phong. “Diệp Phong vốn chỉ là lãng tử lưu lạc thiên nhai, lòng nặng ân cừu, lúc nào cũng sầu khổ, nào biết đến mùi vị ôn nhu. Mấy ngày nay có duyên đi cùng nàng, được giai nhân đoái thương mới biết cuộc đời còn có niềm vui. Đạo Vương nói đúng lắm, đời người mỹ lệ vô thường như trăng mọc sao lặn, Diệp Phong chỉ là kẻ vô phụ, từ nhỏ đã không được ai dạy dỗ đạo lý, chỉ biết người sống trên đời có thăng có trầm, biết bao nhiêu việc không thể làm được. Duy nhất cầu mong cuộc đời yên ổn, cùng nắm tay nhau đến già, mặc lòng thống khoái, thử hỏi còn gì hối hận nữa.”

Lời lẽ của gã sang sảng như đinh đóng cột.

Lòng Chúc Yên Hồng dậy sóng trước phong thái lẫm liệt, sống chết không sờn của gã. Từ lâu nàng nhận định đời khác người nào sợi bông bay theo gió, như bèo trôi mặt nước, mặc sóng đẩy đưa, trăm năm nữa còn ai để ý đến chuyện trần tục sân si nữa, nếu được cùng gã đi trọn đời, nắm lấy những phút giây tươi đẹp thì còn mong gì hơn nữa?

Nàng yên lặng hồi lâu mới hạ quyết tâm, u oán cất tiếng: “Công tử đừng nói nữa, đợi khi công tử thần công đại thành, Yên Hồng sẽ quay về nhà thủ tiết. Sau này nếu công tử không hiềm, hay đến Gia Hưng, Yên Hồng tuy là phận bồ liễu nhưng cũng nguyện chung gối.”

Lòng ngực Diệp Phong rung động, Chúc Yên Hồng biểu lộ rõ lòng mình, sợ tổn hại đến thanh danh gã nên mới bất chấp thân phận thiên kim tiểu thư của Giang Nam Đại Nho, ngầm cho gã biết nàng không cần gã phải cưới hỏi đường hoàng, quả thật đã dành cho gã tình cảm sâu đậm. Gã cảm động, lại cầm bàn tay ngọc: “Diệp Phong dù là kẻ ngốc cũng hiểu mối thâm tình của Yên Hồng. Hà huống ban này được nghe Đạo Vương điểm hóa, lễ giáo thế tục nào đáng gì, Diệp Phong không bao giờ để những lời nhảm nhí đó trong lòng...” Lần này gã gọi thẳng tên nàng là “Yên Hồng.”

Chúc Yên Hồng khẽ thở dài tránh đi, không để gã nắm tay: “Đừng quên công tử còn mang mối thù nhà nợ máu.”

Diệp Phong cười vang: “Nếu nàng lo lắng phụ thân không chịu chấp nhận, chi bằng theo ta đến Tái ngoại, ta sẽ an trí nàng tại Lâm U cốc, báo cừu xong sẽ đến đón, chúng ta cùng sống trên đại mạc thảo nguyên, không hỏi đến những giết chóc trên giang hồ nữa.”

Lâm U cốc chính là nơi Bắc Tuyết Tuyết Phân Phi sống.

Chúc Yên Hồng cúi đầu không nói, ban nãy tình cảm xung động khiến nàng buột miệng nói ra tấm lòng dành cho gã, bây giờ nhớ đến cha mẹ tóc sương cùng đứa con trai Tiểu Lôi mới ba tuổi đang học nói ở nhà, làm sao đành lòng cùng gã đi Tái ngoại? Dù cha mẹ chấp nhận nhưng Tiểu Lôi có chịu nổi cái lạnh ở đó không?...

Những điều này không thể cho gã biết, nhất thời lòng nàng như tơ vò, tương lai mờ mịt, thôi thì buông bỏ tất cả, giúp gã luyện thành thần công, coi như tận tâm tận lực...

Diệp Phong nào biết nàng đang nghĩ tới nhiều chuyện như vậy, thấy nàng cúi đầu không nói liền cho rằng đã đồng ý. Gã cao hứng, kéo nàng đến cạnh căn nhà đá, cười nói: “Nàng thử đoán xem trong này có gì?”

Chúc Yên Hồng miễn cưỡng mỉm cười: “Có phải một tấm bồ đoàn, một bức tường chăng?”

Diệp Phong cười vang, đẩy cửa bước vào: “Nàng tưởng Dao Vương là cao tăng đắc đạo ư?”

Trong nhà bày biện cực kỳ đơn giản, chỉ có một chiếc giường cùng bàn ghế bằng đá, góc nhà có lương khô và nước uống.

Chúc Yên Hồng mỉm cười: “Cả bát cũng không có luôn.”

Hai người cũng nghĩ đến cảnh cúi xuống thổi lửa mấy hôm trước, nhất thời lòng hoa nở rộ, đồng thời mỉm cười.

Diệp Phong tinh mắt, thấy trên mặt bàn xếp ngay ngắn một cuốn sách, bèn tìm đá lửa đốt nển, cầm lên xem, bìa có bốn đại tự - - “Vong Tâm Thất Thức”.

Để viển cảnh cùng Chúc Yên Hồng nắm tay cười ngửa đi khắp Tái ngoại thành hiện thực, gã trước hết phải qua được cửa ải này, bèn không dám chần chừ, lật ra xem.

Trong cuốn sách viết dày đặc toàn chữ khải lớn cỡ con nhặng, chú giải tường tận, gã liền hớn hở.

Nội công của gã được Bắc Tuyết truyền thụ, đao pháp lại đồn ngộ từ thiên địa, không được minh sư chỉ điểm, hiện giờ có tâm huyết mấy chục năm của Dao Vương, tất nhiên ích lợi hơn nhiều.

Chúc Yên Hồng không nói gì, thấy trong nhà chỉ bày một chiếc giường đá mà lại có tới hai người, tuy tin gã nhưng trong lòng cũng thấp thỏm. Nàng lặng lẽ ngồi xuống giường, tâm tư dậy sóng.

Diệp Phong đột nhiên phát giác, mặt cũng đỏ lên: “Yên Hồng nghĩ trước, từ bé ra đã quen nghỉ ở ngoài trời, giờ ra ngoài luyện công cũng được.” Gã mỉm cười, quay người bước ra.

Nghe gã nói từ bé đã quen ngủ ngoài trời, bất giác Chúc Yên Hồng chua xót, nghĩ đến cảnh gã chịu khổ, nàng buột nhói lòng. Nhưng dù thế nào cũng không dám bảo gã ở lại trong nhà, đành mặc gã đi ra.

Hồi tưởng những sợ hãi trong mấy ngày qua cùng người chồng mới gặp bất hạnh, lại nhớ cha mẹ và con trai ở Gia Hưng xa xôi, lòng nàng thất lại, cơ hồ không nhắm mắt được. Nghe tiếng gió lùa ngoài hiên, lo lắng cho Diệp Phong ở bên ngoài, mãi đến tận canh ba nàng mới mệt mỏi quá mà thiếp đi trong mơ hồ...

Diệp Phong ngồi xếp bằng bên ngoài, bảo nguyên thủ nhất, tu luyện theo Vong Tâm Thất Thức của Dao Vương, trong lòng tự vẽ lên chiêu thức đao pháp, cơ hồ quên cả thời gian.

Gã vận công liền mấy chu thiên, nhớ kỹ tâm pháp Vong Tâm Thất Thức.

Vong Tâm Thất Thức tuy chỉ có bảy chiêu nhưng biến hóa phức tạp, bác đại tinh thâm không kém bất kỳ môn đao pháp đại thành nào, lại gồm nhiều điểm đi ngược với lý lẽ bình thường.

Xưa nay gã chưa từng luyện võ công của môn phái nào, trong lòng không có rào cản nào nên học nhanh hơn nhiều. Nhưng cũng không thể qua một đêm là luyện thành, chỉ đành học thuộc cách vận công cùng khẩu quyết chiêu thức, đợi sau này sẽ từ từ lĩnh ngộ qua thực tế.

Lúc mở mắt gã mới phát hiện, trời đang sáng dần.

Trăm ngàn ý niệm dâng lên trong óc, Chúc Yên Hồng đã rũ bỏ tất cả mà thừa nhận tâm sự, gã chợt phơi phới trong lòng.

Gã liếc qua khe cửa, không hiểu nàng đang gặp giấc mộng đẹp nào mà khẽ hé cười, trên má có một giọt lệ chực lăn xuống...

4. Tứ hải nhĩn không ngang phần thiết mã xích tông

Trước căn lều cỏ trên Vong Tâm phong đặt một chiếc bàn đá và mấy cái đôn, trên bàn bày một ấm trà và mấy cái chén.

Đạo Vương ngồi bên bàn, tay không cầm chén trà mà tuốt Bát Lão Nhận khỏi bao, từ từ lau chùi.

Đạo có hai lưỡi, một sắc một cùn nhut.

Mỗi việc, mỗi quyết định của con người, có phải cũng giống cây đao này, có thể cứu người, cũng có thể tổn thương người?

Ước hẹn mười ngày chớp mắt là tới, hiện tại đã là ngày thứ tám.

Tám ngày này tuy lão không hỏi han đến Diệp Phong và Chúc Yên Hồng nhưng trong lòng thật sự lo lắng.

Gió núi lạnh lùng thổi tung mái tóc trắng, xáo động tâm sự lão.

Cường bách Diệp Phong và Chúc Yên Hồng thổ lộ chân tình, tuyệt không phải là bản tính của lão.

Từ lúc chứng kiến nhất đao lập uy của gã tại Khoái Hoạt lâu, xuất thủ xảo diệu, ứng biến nhanh nhẹn, thiên tư cao tuyệt, quả thật bình sinh mới được thấy, lập tức lão đã nảy ra ý muốn truyền thụ võ công. Ước hẹn gã đến Vong Tâm phong, thật ra lão cũng khó xử, một mặt mong gã lĩnh ngộ được Vong Tâm Thất Thức, phát dương quang đại đao đạo, nhưng cũng vì thế mà đắc tội với Minh tướng quân, quả thật phúc họa khó lường.

Hai mươi lăm năm trước, Minh tướng quân đấu với Quan Sư môn chủ Bao Tổ Tâm trong Thần Lưu phái ở kinh sư, Lưu Chuyển Thần Công liên uy nhiếp thiên hạ, bao nhiêu năm nay ngồi vững trên ngôi thiên hạ đệ nhất cao thủ, dù trong trận chiến danh truyền thiên cổ trên tuyệt đỉnh Thái Sơn, ông ta thừa nhận võ công của mình không bằng Âm Khí Vương nhưng Lâm Thanh lại mất mạng trong trận chiến đó, vô tình càng tăng thêm uy vọng võ đạo cho ông ta.

Nhiều năm rồi, ông ta một lòng muốn nhất thống giang hồ mà dấy lên mưa máu gió tanh, nhiều võ lâm nhân sĩ ham danh lợi theo về dưới trướng phủ Tướng quân, hiện tại cả Lịch Khinh Sinh cũng tìm đến kết minh. Chỉ có vài đại bang hội như Liệt Không bang chặt vật gồng gánh cho bạch đạo võ lâm...

Võ đạo suy đồi, sinh linh đồ thán khiến Đạo Vương biết rằng dù theo đạo nghĩa giang hồ hoặc võ đạo tu vi, bản thân không thể ngồi yên xuôi tay.

Nhưng lão dù kiêu ngạo đến đâu cũng biết võ công của mình không sánh được Minh tướng quân, tuổi tác lại cao, dù trải qua hai mươi năm khổ tâm nghiên cứu ra Vong Tâm Thất Thức, nhưng không mấy may nắm chắc địch nổi Lưu Chuyển Thần Công.

Diệp Phong có lẽ là nhân tuyển duy nhất sau này chế trụ được Minh tướng quân.

Nhưng gã tuổi trẻ khí thịnh, vì nguyên nhân Tướng Quân Lệnh truyền đến Ngũ Kiếm liên minh mà tới, tất sẽ bị phủ Tướng quân toàn lực bao vây. Với võ công hiện tại, dù thoát được truy sát cũng khó tránh khỏi trọng thương, sau này không ai dám chắc sẽ đạt mức đao pháp đại thành. Vì thế trong lúc sinh tử tồn vong, Tần Không buộc phải chọn hạ sách, khiến gã di tình cho Chúc Yên Hồng, trong vòng mười ngày buộc phải luyện thành Vong Tâm Thất Thức.

Nhưng lão mất hai mươi năm mới ngộ được Vong Tâm Thất Thức, trong mười ngày ngắn ngủi ấy liệu gã nắm được chăng?

Hơn nữa...

Chợt lão có cảm ứng, đứng phắt dậy nhìn xuống sơn đạo.

“Hai mươi năm không gặp, Tần huynh vẫn như xưa?” Hai bóng người từ từ bước lên núi, người đi trước cười vang.

Đao Vương vỗ tay cười: “Long huynh mất tích hai mươi năm lão phu suốt ngày nhưng nhớ, làm sao bình an được?”

Người đang tới chừng ngoài sáu mươi, thân hình cao lớn, dung mạo tuấn tú nhưng mặt đầy râu quai nón, hào dũng vô song. Chính là Dược Mã Đằng Không Long Đằng Không, người hai mươi năm trước đột nhiên biết mất khỏi giang hồ, cùng Lạc Hoa cung chủ quy ẩn Hải Nam

Sau lưng là một vị thiếu nữ mặt mũi âu sầu nhưng vẫn lộ rõ vẻ “thân ảnh tiêm tiêm, tiểu dung thiên thiên”, còn ai ngoài đại tiểu thư Lạc Hoa cung Thẩm Thiên Thiên.

Long Đằng Không ung dung ngồi đối diện Đao Vương, tự rót hai chén trà, chậm chậm nói: “Hai mươi năm nay tuy không có duyên gặp gỡ nhưng chưa bao giờ tiểu đệ dám quên giao tình năm xưa.”

Đao Vương nâng chén uống cạn, nghĩ đến năm tháng thoi đưa, chớp mắt chuyện cũ đều lùi lại sau lưng, cả hai đã tóc bạc đầy đầu, lòng không khỏi thoáng buồn.

Không đợi hai lão hàn huyên, Thẩm Thiên Thiên hỏi luôn: “Diệp Phong có ở đây chăng?”

Đao Vương thở dài, hiện tại Diệp Phong đang ở cùng Chúc Yên Hồng, Thẩm Thiên Thiên đột nhiên đến đây, thật không biết là phúc hay họa, đành gạt đầu: “Diệp Phong đang tu tập thần công, không thể gặp mặt cô nương.”

Thẩm Thiên Thiên hớn hờ: “Dọc đường, vân bối và Long đại bá nghe được rất nhiều lời đồn, có người nói huynh ấy bị phủ Tướng quân bắt, thậm chí chiến tử đương trường, hiện tại đã yên tâm rồi.”

Long Đằng Không lắc đầu cười khổ với Đao Vương: “Lúc đó chiến loạn xảy ra ở Giang Nam, tình hình vô cùng hung hiểm, tiểu đệ vốn chỉ định đưa đại tiểu thư lập tức về Lạc Hoa cung, nào ngờ...”

Thẩm Thiên Thiên cướp lời: “Còn chưa cứu được Thủy nhi, chúng ta không thể về, lẽ nào để mẫu thân đòi phủ Tướng quân thả người.”

Đao Vương cũng lắc đầu nhăn nhó, nếu Lạc Hoa cung chủ công nhiên tuyên chiến với phủ Tướng quân, với sức hiệu triệu của Lạc Hoa cung sẽ tập hợp được nhiều cao thủ võ lâm, e rằng giang hồ không còn ngày yên bình.

Long Đằng Không nghiêm mặt: “Phủ Tướng quân đã liên thủ với Uổng Tử thành, chúng ta phải tính cách thôi.”

Thẩm Thiên Thiên biết Diệp Phong bình an liền hớn hớn, nỗi u sầu trên mặt tiêu tan như mây khói: “Có gì đáng sợ đâu? Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh vị tất địch nổi Long đại bá và Đao Vương, hà huống chúng ta vẫn còn Toái Không Đạo.”

Đao Vương thở dài: “Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh đã đành, nếu chọc giận Minh tướng quân thì...”

Một giọng nói điềm đạm vang lên: “Võ công của Minh tướng quân thật sự lợi hại vậy ư?”

Ba người quay lại nhìn, Diệp Phong và Chúc Yên Hồng sóng vai đứng trong làn sương mai trên vách núi, gió sớm thổi tung tà áo, nam tuấn lãng, nữ kiều diễm khác nào một đôi thần tiên hiệp lữ.

Thẩm Thiên Thiên mắt sáng rực, bao nhiêu nhớ nhung và uất ức dồn nén suốt dọc được bùng phát, nước mắt cơ hồ tràn ra, cất tiếng gọi nghẹn ngào: “Diệp đại ca!”

Diệp Phong mỉm cười: “Tại hạ đang nghĩ cách cứu Thẩm cô nương, không ngờ cô nương đã thoát ra.”

Thẩm Thiên Thiên vốn định phản bác rằng mình “xông” ra chứ không phải “được cứu”, nhưng mấy ngày nay lo lắng nhiều việc, giờ gặp được gã khiến cổ họng nàng nghẹn nghẹn, ngay người nhìn “gã ngốc”, không thốt lên lời.

Đao Vương lấy làm lạ: “Tiểu tử sao đã ra ngoài này?”

Diệp Phong cúi đầu cung kính: “Đạo Vương vô tư truyền thụ, Diệp Phong dĩ nhiên phải nắm được tinh túy của Vong Tâm Thất Thức.”

Đạo Vương cười lớn: “Hay lắm, không ngờ hai mươi năm khổ công của ta bị tiểu tử hiểu thấu trong tám ngày. Lão phu chỉ không hiểu vì sao một việc mất mặt như thế mà lão phu nghe thấy lại hân hoan?”

Diệp Phong tỏ vẻ cảm kích: “Đại ân của Đạo Vương, Diệp Phong suốt đời không quên.”

Mắt Đạo Vương thoáng qua một tia buồn bã, cười lớn: “Lão phu giới thiệu với Diệp tiểu huynh, vị này là Long Đăng Không Long lão gia tử hai mươi năm trước nhờ bảy mươi hai chiêu Đăng Không Chưởng Pháp và gương mặt Phan An Tổng Ngọc mà danh chấn võ lâm. Năm xưa chắc Lạc Hoa cung chủ cũng nhìn y với con mắt xanh khiến bọn lão phu đều đổ kị.”

Mấy hôm nay ở cùng Chúc Yên Hồng, tuy chưa từng vượt qua lễ giáo nhưng đôi lòng tương thông, tâm kết chấp mê báo cừu đã nhạt đi, nghe Đạo Vương trêu đùa Long Đăng Không, bất giác gã nổi tính tình thiếu niên, cúi người thi lễ thật sâu với Long Đăng Không: “Tần huynh mau kể lại những việc huy hoàng của Long lão gia tử.”

Chúng nhân nghe gã gọi Đạo Vương là Tần huynh còn vẻ mặt lão đỏ khốc đỏ cười, liền ngậy người, chỉ riêng Chúc Yên Hồng hiểu rõ, khẽ che miệng mỉm cười.

Thẩm Thiên Thiên lấy làm hiếu kỳ, liên tục hỏi gặng Đạo Vương.

Đạo Vương đành giải thích tường tận, kể đến đoạn giao đấu sáu chiêu trên Vong Tâm phong, lão miêu tả sinh động như thật, Diệp Phong cười vang phụ họa, Chúc Yên Hồng đứng từ góc độ người ngoài cuộc thêm thất khiến Long Đăng Không và Thẩm Thiên Thiên vô cùng tiếc nuối không đến sớm mấy hôm, để lỡ mất một trận đấu kinh thiên động địa.

Long Đăng Không gặp Diệp Phong lần đầu nhưng gã phong thần tuấn lãng, thần quang trong mắt lấp lánh, hiển nhiên thân hoài tuyệt thế võ công, tuy gã luôn tỏ ra lơ đãng nhưng trong nét tiêu sái ẩn chứa đôi phần tịch mịch, không hề kiêu cuồng như những người trẻ tuổi khác, lúc trò chuyện điềm đạm, thần thái chín chắn mà không kém phần sắc bén, lão cũng phải khen thầm.

Nhưng lão kinh nghiệm dày mình, thấy ánh mắt gã và Chúc Yên Hồng nhìn nhau ám muội khôn tả, bất giác cả kinh, trầm ngâm không nói.

Đạo Vương kể xong đoạn đặc ý, vỗ vai Diệp Phong: “Cả đời lão phu gặp vô số người nhưng nhân vật như Diệp tiểu đệ quả thật lần đầu được thấy, còn trẻ mà võ công gần như đại thành, trong tĩnh có động, bình ổn nhưng vẫn sáng tạo, lại linh hoạt nhanh trí, thật sự xứng danh kỳ tích trong võ lâm.”

Diệp Phong khiêm tốn: “Nếu không có Tần huynh chỉ điểm, Diệp Phong nào biết được trời cao đất dày.”

Đạo Vương nhướn mày: “Hảo tiểu tử, thật sự gọi lão phu là Tần huynh hả?”

Long Đăng Không cũng cười: “Diệp tiểu đệ không cần khiêm tốn, lão bắt tử Tần huynh chưa từng phục ai mà hôm nay cũng tán tụng thế này, chỉ e lòng đặc ý quá, quên cả trời cao đất dày, ha ha.”

Đạo Vương lại vỗ một chưởng về phía Long Đăng Không: “Lão bắt tử ngươi dám đùa lão phu hả, đến đây mau, để lão phu thử xem Đăng Không Chưởng Pháp mấy năm nay có tiến bộ gì không, địch nổi Vong Tâm Thất Thức chăng?”

Diệp Phong đứng giữa hai tuyệt thế cao thủ nhưng vẫn thông dong, không tỏ vẻ gì choáng ngợp: “Vong Tâm Thất Thức và Đăng Không Chưởng Pháp dành cho Minh tướng quân, giờ thể hiện ra không phải sẽ khiến người ta cười chê ư?”

Long Đăng Không cũng cười: “Bao năm nay lão phu ở Lạc Hoa cung, không có ai luyện công cùng, tay chân sắp mọc rêu rồi, Minh tướng quân có tới, lão phu cũng sẵn lòng trút hết uất khí bao năm.”

Diệp Phong tuy hiếm khi nghe đến uy danh Long Đăng Không nhưng lúc trước thấy Lôi Nộ tôn trọng lão cùng cực, cộng giờ nghe Đạo Vương nói, tướng mạo Long Đăng Không lại tuấn tú, thần thái ung dung, không hề e ngại cả nhân vật như Minh tướng quân, bất giác gã thâm phục khí độ, buột miệng hô vang: “Minh tướng quân là của tiểu đệ, Tần huynh và Long huynh giải quyết Thủy Tri Hàn cùng Lịch Khinh Sinh!”

Long Đăng Không lại bị gã gọi là “Long huynh”, đầu tiên ngây người, đoạn vui vẻ: “Thủy Tri Hàn đương nhiên là của lão phu, hắc hắc, một họ Long, một họ Thủy, cùng tấu khúc Thủy Long Ngâm, cổ vũ thanh thế võ lâm chính đạo.”

Đạo Vương cố ý nhấn nhó: “Coi như Lịch Khinh Sinh xui xẻo, trước tiên trúng Toái Không Đạo, tiếp đó lại phải đấu với Bất Lão Nhận, có điều lão phu lo thương thế của hần chưa lành.”

Long Đăng Không lúc đó mới biết Diệp Phong một mình đánh bại Lịch Khinh Sinh, vội hỏi han tình hình.

Diệp Phong nhớ lại trận chiến với Lịch Khinh Sinh, lòng vẫn còn run: “Ma công của Lịch lão quỷ quả thật lợi hại, nhân đêm mưa phục kích, rồi dùng Thu Thần Khốc mê hoặc tai mắt, sau cùng dùng Chiêu Hồn Đại Pháp trấn áp tâm trí tiểu đệ. Hần phát động trảo công Phong Lôi Thiên Động hạ sát thủ, định báo thù giết con, đâu ngờ tiểu đệ vốn không bị mê hồn thuật ảnh hưởng, giả bộ trúng tà thuật khiến lão khinh địch, đoạn tung ra một chiêu phá đi...”

Long Đăng Không cười lớn: “Lịch lão quỷ luôn ngả theo hướng võ công quỷ bí, si mê nhiếp hồn tà thuật, không ngờ lần này tâm chí Diệp tiểu đệ kiên cường như thế mới bị trọng thương, chỉ sợ ảnh hưởng không nhỏ đến tu vi tâm cảnh. Lão phu đoán rằng sau này có thể gạt tên Lịch lão quỷ khỏi Lục Đại Tôn Sư.”

Diệp Phong than thầm, cũng mau lúc thiếu niên gã phải trải qua khổ nạn hiểm người chịu nổi, tâm chí trở nên cứng rắn, không thể lay chuyển.

Đạo Vương cười: “Bao năm nay phủ Tướng quân hoành hành võ lâm, nhưng lần này đụng phải ba huynh đệ bọn ta, tất sẽ phải ném mùi đau thương.”

Long Đăng Không bật cười, hòa theo ngữ khí của lão: “Không sai, lần này trông vào bản lĩnh của ba huynh đệ bọn ta.”

Lão cũng gọi Diệp Phong nhỏ hơn mình gần bốn mươi tuổi là huynh đệ, Chúc Yên Hồng và Thẩm Thiên Thiên bầm bụng cười thầm.

Diệp Phong nhướng mắt lên nhìn, nhị lão đều gửi hy vọng, gã biết ơn nặng khó cảm tạ, chỉ biết nắm chắc chuôi đao, rung cánh tay biểu lộ tâm chí.

Sáu con mắt nhìn nhau, hào tình trong lòng dâng tràn, thầm nhủ dù quân binh của phủ Tướng quân có tới, Minh tướng quân tự thân xuất thủ, gã cũng tự tin đấu một trận, liền cười lớn.

Thẩm Thiên Thiên thấy gã và Long Đăng Không vừa gặp đã quen, bất giác hoan hỷ, nữ nhi như nàng e thẹn, không tiện nói thẳng với gã, đành hỏi Chúc Yên Hồng: “Mấy hôm nay, Chúc thư thư chắc phải trải qua nhiều phen hoảng sợ?”

Mấy hôm nay, Chúc Yên Hồng và Diệp Phong ở bên nhau cả ngày, trái tim đã gửi hết lên mình gã, giờ thấy Thẩm Thiên Thiên, bất chợt tính tự ti nổi lên, cộng thêm cảm giác có lỗi với đối phương mà không dám nói ra, cố tỏ ra vẻ thản nhiên: “Mọi việc do ông trời sắp xếp, nghĩ nhiều cũng vô ích, Yên Hồng chỉ là nữ tử yếu ớt, không cầu báo thù chồng, chỉ muốn sống an lành nốt kiếp này là đủ...”

Thẩm Thiên Thiên lấy làm lạ: “Lôi đại ca đâu có chết, thư thư báo thù cho chồng làm gì? Bất quá, hừ...”

Đột nhiên nghe tin Lôi Nộ còn sống, cả Chúc Yên Hồng và Diệp Phong đều rung động, biến hần sắc mặt.

Diệp Phong liếc nhìn Đạo Vương, vô vàn câu hỏi nghẹn trong cổ họng, hồi lâu không thốt ra được.

Tần Không ngẩng nhìn trời, gương mặt tươi cười biến thành lạnh băng: “Lão phu đã nói rồi, muốn Vong Tâm Thất Thức đại thành, di tình rồi sẽ phải vong tình, hiện tại tiểu tử đã biết chưa?”

5. Ngũ vị tâm sự canh dũ thù nhân tố thuyết

Thần thái Đạo Vương khiến tâm thần Diệp Phong chấn động, run giọng hỏi: “Tiền bối đã biết duyên cớ từ trước?”

Đạo Vương tỏ vẻ thống khổ: “Nếu không như thế, làm sao buộc tiểu tử ngộ ra Vong Tình Đại Pháp.”

Diệp Phong nhìn Chúc Yên Hồng, môi nàng mím chặt, gương mặt nàng thất thần, tựa hồ vui mừng vì Lôi Nộ còn sống, lại như đang buồn rầu vì đột biến xảy ra.

Long Đằng Không tinh thông lẽ đời, sớm đã đoán ra ngọn nguồn, trầm giọng nói: “Tần huynh cũng chỉ muốn tốt cho Diệp tiểu đệ, trong hoàn cảnh tứ bề thụ địch, nếu không sớm luyện thành võ công, chỉ sợ...”

Diệp Phong cắt lời lão, lớn tiếng chất vấn: “Đao Vương làm vậy không phải đã hại đến Yên Hồng ư?” Đến lúc này, gã không còn lòng dạ nào xưng hô Tần Không là Tần huynh.

Đao Vương cười lạnh: “Lão phu sẽ giải quyết chuyện này cho tiểu tử.”

Diệp Phong như thể bị hắt một bát nước lạnh vào lồng ngực, cơn giận lại bùng phát trong lồng ngực.

Bao nhiêu tưởng tượng sẽ được cùng Chúc Yên Hồng sánh vai, nắm tay đi suốt cuộc đời trên đại mạc thảo nguyên đột nhiên hóa thành bong bóng, tất cả khác nào giấc mộng đẹp trắng trong gương hoa dưới nước chợt tỉnh liền tan biến, nhất thời lòng gã rối bời: “Đao Vương định xử lý thế nào, giết Lôi Nộ chăng?”

Đao Vương thở dài: “Nếu giết Lôi Nộ, không phải Vong Tình Đại Pháp của tiểu tử sẽ bị phế hết ư?”

Giọng Chúc Yên Hồng thông thả cất lên: “Đao Vương không cần tự trách, Yên Hồng tự biết không xứng với Diệp công tử, có được mối duyên phận mấy ngày hôm nay đã đủ rồi. Sau này Yên Hồng sẽ một lòng thờ chồng dạy con, làm một người vợ hiền mẹ tốt, quyết không gặp lại Diệp công tử nữa.”

Diệp Phong gầm lên, ánh mắt nhìn nàng cơ hồ phun ra lửa, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Nàng đã có chủ ý này từ trước đúng không?”

Chúc Yên Hồng chạm vào ánh mắt bốc cháy của gã, vội cúi đầu.

Ánh mắt đó như lưỡi Cầu Tư kiếm đâm vào lồng ngực mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắt ngọt tim nàng, đâm sâu từng tắc một, từng giọt máu nhỏ ra, bên tai vang lên giọng gã hồi lớn: “Đúng không, nàng trả lời đi, đúng không?”

Chúc Yên Hồng ngẩng lên, nhìn vào gương mặt gã, lòng nàng chua xót nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt bình thản, dịu giọng: “Mong Diệp công tử thứ lỗi, dù phu quân không còn, nhưng ở nhà Yên Hồng còn cha mẹ và con trai, vạn lần không thể cùng chàng đi đến Tái ngoại...”

Diệp Phong run người, ngây ra hồi lâu rồi ngửa mặt cười vang.

“A!” Thấm Thiên Thiên sau cùng cũng nhận ra đôi chút tình hình, thở dài u oán.

Chúc Yên Hồng tỏ vẻ kiên nhẫn, gương mặt sần sùi; Thấm Thiên Thiên tỏ vẻ kinh ngạc, im lặng không nói gì; mắt Diệp Phong đỏ lựng, khóe môi nhỏ máu, cười vang như kẻ điên.

Đao Vương và Long Đằng Không nhìn nhau, không biết nên khuyên giải thế nào.

Diệp Phong cười mãi mới dừng, chậm chậm thu hồi ánh mắt khỏi tầng không, gương mặt trở lại vẻ bình thản cổ hủ, hình như đã hạ quyết tâm.

Gã cúi người thật sâu với Đao Vương: “Diệp Phong biết tiên bối đổ nhiều tâm tư cho mình, nên trong lòng quyết không oán trách...”

Đao Vương thở dài: “Tiểu tử trách lão phu cũng không sao, dù gì cũng đã học xong Vong Tâm Thất Thức, coi như lão phu thu được một phần bồi thường.”

Diệp Phong cười lạnh lùng: “Đao Vương sai rồi, nếu thật sự phải quên, Diệp Phong thà quên hết thần công mà tiên bối truyền cho cũng quyết không vong tình!”

Đao Vương kinh ngạc, gã nhìn Chúc Yên Hồng thật sâu: “Nếu hiện giờ ta vẫn mặc kệ mọi sự chấp mê bất ngộ, nàng có đồng ý đi cùng ta, trở thành một đôi điên khùng, phản bội tất cả chăng?”

Chúc Yên Hồng rung động, nào ngờ gã thâm tình với mình như vậy, bất giác lòng rối như canh hẹ, dù có thiên ngữ vạn ngôn cũng không thốt thành lời được.

Thấm Thiên Thiên không nén nổi bi thương ngập lòng, khóc òa lên.

Diệp Phong hình như không thấy nàng đang khóc lóc, vẫn nhìn Chúc Yên Hồng chăm chăm: “Ta không ép nàng, Lôi đại ca chắc cũng là người thông hiểu tình lý, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ đến thỉnh tội với đại ca.”

Mắt Chúc Yên Hồng rướm lệ: “Yên Hồng thật không xứng với công tử, Thắm cô nương tài mạo song toàn, mới là...”

Diệp Phong kiên quyết ngắt lời nàng, dịu dàng nói: “Bao năm nay, lòng ta ngập trong cừu hận, mỗi ngày chỉ biết khổ luyện võ công để tiết hận, nào biết khoái lạc là gì. Mãi đến khi gặp nàng, được ở cạnh nàng, mới biết thời gian đã qua mình chỉ là một quả dưa ngốc, từ đó mới hiểu được niềm vui. Dù nàng sẽ từ biệt, sau này trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có niềm vui lúc ở cùng nàng.” Gã hít sâu một hơi, buông từng chữ: “Dù bị người đời sỉ vả, thế đã làm sao!”

Chúc Yên Hồng không nén được, nhào vào lòng gã khóc to: “Công tử yên tâm, Yên Hồng sẽ nói rõ với phu quân, nếu không nhận được tờ thư từ hôn, Yên Hồng sẽ lấy cái chết đền đáp thâm tình.”

Đạo Vương và Long Đăng Không há hốc miệng, xưa nay Diệp Phong vẫn là vô tình lãng tử trên giang hồ, Chúc Yên Hồng cũng là danh môn khuê tú, không ngờ cả hai lại si tình đến mức này, mặc kệ thiên hạ, công nhiên thổ lộ mối tình kinh thiên địa khắp quỷ thần này.

Diệp Phong vỗ nhẹ lên vai Chúc Yên Hồng, hai mắt sáng rực: “Ta không để nàng chết đâu, chúng ta cùng đi gặp Lôi đại ca.”

Thắm Thiên Thiên ngây người, vừa đau lòng vừa đổ kỵ, nhưng càng đồng cảm với mối tình si của hai người, nước mắt tràn ra tựa suối nguồn.

Long Đăng Không nghiêm mặt: “Nam nữ trên đời sao lại không xứng với nhau? Lão phu thấy nhị vị không cần đi gặp Lôi Nộ nữa, giờ y đã đầu hàng phủ Tướng quân.”

Đạo Vương kinh hãi: “Tán Phục Lai nói với lão phu rằng Lôi Nộ bị Thủy Tri Hàn bắt sống, chẳng lẽ không phải sự thật như thế?”

Long Đăng Không thở dài: “Lôi Nộ tự tay giết Phương Thanh Bình rồi đầu hàng Thủy Tri Hàn, lão phu tận mắt thấy như vậy.”

Mắt Diệp Phong lóe tinh quang: “Đã thế, Diệp Phong không có lỗi gì với y.” Tuy nói vậy nhưng dù sao Lôi Nộ cũng từng là đồng minh sánh vai chống địch với gã, không sao đẹp hết bất an trong lòng.

Thắm Thiên Thiên cố nén bi thương: “Lôi Nộ còn định bắt sống tiểu muội, cũng may Long đại bá ẩn náu trong đám nhân mã Khoái Hoạt lâu, nhân lúc Thủy Tri Hàn sơ ý cứu tiểu muội đi.”

Đạo Vương vạn lần không ngờ lão một lòng giúp Diệp Phong luyện thành Vong Tình Đại Pháp lại khiến nhiều biến cố xảy ra như vậy, đáng về gã hiện giờ nào có nửa phân vong tình, bất giác lòng lão ảo não cực độ, ngồi thụp xuống thở dài não nột.

Long Đăng Không lại cười ha hả: “Diệp tiểu đệ quả thật là người chung tình, lão phu lấy trà thay rượu, kính tiểu đệ một ly.” Đoạn uống cạn.

Diệp Phong cũng không ngờ lão lại ủng hộ mình vậy, nâng chén uống cạn, trong lòng hoang mang.

Đạo Vương lẩm bẩm: “Chung tình có tác dụng gì, học không nổi Vong Tâm Thất Thức, sớm muộn gì cũng bị người ta giết.”

Long Đăng Không phản bác: “Đạo Vương chấp mê đạo đạo, chỉ biết rằng vong tình mới thành tài, lão phu không nghĩ thế.”

Thắm Thiên Thiên xúc động, cầm chén trà lên uống cạn, oán khí trong lòng phát tiết bằng hết: “Người ta mà vong tình, luyện thành thiên hạ đệ nhất có khác nào xác chết biết thở.” Đoạn ho sù sù, bị nước trà làm sặc.

Đạo Vương nhìn Long Đăng Không: “Lão phu khổ tâm hai mươi năm mới ngộ ra Vong Tình Tâm Pháp, một câu ‘không nghĩ như thế’ nhẹ tênh của lão lại đòi phủ định, làm sao lão phu phục được?”

Long Đăng Không nghiêm túc: “Bản tính con người khác nhau, việc gì cũng nên linh động. Người si tình như Diệp huynh đệ luyện thành được Vong Tình Đại Pháp ư?”

Đạo Vương ngẩn người, không biết đối đáp thế nào?

Long Đăng Không nhìn Diệp Phong đầy thâm ý: “Luận về võ công tâm pháp, vong tình nhập tình kỳ thật chỉ cách một đường tơ. Đã không thể vong, chỉ bằng đưa thân nhập vào, mặc cho tình cảm nóng bỏng dâng tràn, biết đâu chẳng có thành tựu mới.”

Hai mắt Diệp Phong sáng rực, tựa hồ ngộ ra.

Long Đăng Không nhìn Thẩm Thiên Thiên, thoáng qua một tia lo lắng, đoạn nhìn Đào Vương: “Tần huynh có biết bao năm nay vì sao tiểu đệ ở lại Hải Nam chăng?”

Đào Vương cảm câu: “Lão phu biết làm sao được, nhất định Long huynh lưu luyến Lạc Hoa cung chủ.”

Long Đăng Không thở dài buồn bã: “Tần huynh nói không sai, nhưng chỉ đúng một nửa. Vì tiểu đệ biết Tinh Sương lưu luyến mình.” Tinh Sương mà lão nhắc đến chính là giang hồ đệ nhất đại mỹ nhân Lạc Hoa cung chủ Triệu Tinh Sương, hai mươi năm trước nổi danh võ lâm nhờ sắc đẹp.

Thẩm Thiên Thiên kêu lên kinh hãi, tuyệt không ngờ Long Đăng Không lại thừa nhận mẫu thân nàng chung tình với lão, với thân phận chủ nhân Lưu Thủy hiên quyết không nói dối. Nhưng mấy năm nay, lão cùng mẫu thân gặp mặt không được mấy lần, nếu nói rằng họ ngầm tư thông quả thật khó lòng tin tưởng được.

Long Đăng Không lại uống cạn một chén trà, nhìn lòng chén rỗng, tựa hồ chìm vào hồi ức: “Lão phu ở Lưu Thủy hiên cách Lạc Hoa cung ba dặm suốt hai mươi năm, nếu không nhờ tình cảm sâu đậm của nàng, làm sao lão phu chịu được tịch mịch suốt ngần ấy năm.”

Long Đăng Không từ hai mươi năm trước biến mất cùng Lạc Hoa cung chủ, những kẻ hiếu sự đồn đại khắp nơi, hơn nữa bất kể đáng về hay tài học, võ công kiến thức của lão đều xứng đáng với Lạc Hoa cung chủ, nhiều kẻ theo đuổi Triệu Tinh Sương buộc phải lui bước.

Nhưng sau đó Lạc Hoa cung chủ gả vào Hải Nam Thẩm gia, lại sinh hạ Thẩm Thiên Thiên, không ai dám nghi ngờ nữa, cho rằng giang hồ toàn đồn đại vô căn cứ, nào ngờ hôm nay Long Đăng Không lại tiết lộ đoạn tình sử này.

Diệp Phong và Chúc Yên Hồng cũng nín thở, chuyên tâm lắng nghe Long Đăng Không.

Thẩm Thiên Thiên run giọng: “Vì sao mẫu thân không nói với tiểu đệ?”

Long Đăng Không mắt động sầu thương: “Lạc Hoa cung ẩn ước là minh chủ võ lâm Lĩnh Nam, thủ pháp ám khí Phi Diệp Lưu Hoa càng được tôn xưng võ lâm nhất tuyệt, thế cũng không có gì, có trách chỉ trách Tinh Sương từ bé đã là thiếu cung chủ Lạc Hoa cung, được gia môn trọng vọng... Ý trời là thế, ý trời là thế!”

Đào Vương lấy làm lạ: “Triệu Tinh Sương là cung chủ thì sao, cái tên Long Đăng Không cũng đâu làm nhục đến Lạc Hoa cung.”

Long Đăng Không cười thâm: “Lạc Hoa cung lấy Lạc Hoa làm tên là theo võ công tâm pháp, lạc hoa hữu tình, lưu thủy vô ý! Nếu nữ tử Lạc Hoa cung gả cho nam tử mà mình chung tình, một khi hoan hảo sẽ lâm vào cảnh kinh mạch thác loạn, võ công tận phế.”

“A!” Thẩm Thiên Thiên cùng Chúc Yên Hồng đều hô lên kinh hãi, lúc đó mới hiểu vì sao Long Đăng Không lấy tên nơi ở là Lưu Thủy. Bí mật lớn nhất của Lạc Hoa cung này, lần đầu tiên Thẩm Thiên Thiên mới được biết.

“Bốp.” Đào Vương vỗ mạnh lên mặt bàn đá, thở dài não nuột: “Long huynh và lão phu quen nhau nhiều năm, từng là huynh đệ tốt đồng cam cộng khổ, xưa nay lão phu vẫn ẩn ức chuyện huynh không từ biệt mà đi, đến giờ thật lòng tâm phục khẩu phục.”

Triệu Tinh Sương là Lạc Hoa cung chủ, dù cam lòng vì Long Đăng Không mà bị phế võ công nhưng nếu bà có gì bất trắc, không chỉ quan hệ đến danh thanh Lạc Hoa cung mà dính dáng đến an nguy mấy trăm người. Long Đăng Không tất cũng không để bà hy sinh đến thế.

Đáng kính hơn cả là Long Đăng Không biết rõ tình cảm vô vọng nhưng chấp nhận hy sinh, cùng Triệu Tinh Sương ẩn cư Hải Nam, suốt hai mươi năm nay chịu đựng tương tư giày vò, mối thâm tình này, mấy ai đánh giá được.

Diệp Phong cầm chén rót trà, cung kính dâng cho lão: “Tiểu tử xin kính tiễn bồi một chén.”

Long Đằng Không cười ha hả, uống cạn chén trà: “Diệp huynh đệ hiện tại chắc cùng hiểu. Đừng nói đến việc Lôi Nộ bán bạn cầu vinh, không đáng làm người, dù ai cũng cho rằng các vị đại nghịch bất đạo, vi phạm lễ giáo, lão phu cũng một lòng giúp đỡ.”

Diệp Phong lại cung kính cúi lạy lão, liếc sang Chúc Yên Hồng, hai người cùng mỉm cười.

Dù so với Long Đằng Không, trở lực của họ ít hơn nhiều, trong lòng cả hai đều thông suốt, thậm chí dù khổ nạn lớn thế nào cũng quyết khắc phục.

Long Đằng Không nhìn Thẩm Thiên Thiên, cùng thở dài: “Thiên Thiên, hiện giờ chắc đã hiểu vì sao đại bá luôn ngăn cả cháu đi tìm Diệp huynh đệ.”

Thẩm Thiên Thiên rối bời lòng dạ, ban nãy thấy Diệp Phong dành cho Chúc Yên Hồng tình cảm tựa lửa cháy, nàng cũng ảo tưởng nếu có ngày gã đối với mình như thế, lúc đó nàng sẽ là người hạnh phúc nhất đời, bất giác thăm hạ quyết tâm, chỉ cần thật dạ, có lẽ đến ngày nào đó sẽ cảm động được gã, dù thờ chung chồng với Chúc Yên Hồng cũng không sao.

Nào ngờ mình lại mệnh khổ, dẫu gã có lòng, nàng và gã cũng vô duyên, nhất thời tâm hỏa bốc lên, không nén được tình cảm, ôm mặt nhảy xuống núi.

Chúng nhân không ngờ nàng lại mất tinh thần đến vậy, Long Đằng Không vội búng mình đuổi theo.

Biến cố lập tức phát sinh, một bóng đen từ sườn sơn đạo lao thẳng tới, lướt qua mình lão.

Chát một tiếng vang vọng, bóng đen đối một chưởng với Long Đằng Không, ung dung đáp xuống sơn đạo, cười ngạo nghễ: “Một chưởng này trả lại Long huynh.”

Long Đằng Không loạng choạng lùi lại mấy bước, khoe môi trào máu, rít lên nhìn đối phương: “Thủy Tri Hàn!”

6. Lục mã ngưỡng mặt thủy long âm thôi thần đoạt

Thủy Tri Hàn ung dung chấp tay, một mình trấn giữ lối thoát nhưng thần thái vẫn như chuẩn bị bắt cua trong hang: “Long huynh bất tất nổi giận, nếu không phải nể huynh và Đào Vương huynh đệ tình thâm, tiểu đệ đời nào để huynh lên Vong Tâm phong gặp gỡ.”

Long Đằng Không bỏ ngoài tai lời trào phúng, Đào Vương nắm chặt tay lão, trợ giúp liệu thương.

Biến cố xảy ra bất chợt, chúng nhân đều để tâm vào câu chuyện Long Đằng Không kể nên Thủy Tri Hàn mới lặng lẽ đến ẩn mình, nhân lúc Dược Mã Đằng Không đuổi theo Thẩm Thiên Thiên mà ra tay.

Tiếng người vang vọng sơn đạo, nhiều cao thủ lục tục kéo tới, Điểm Giang Sơn, Hành Vân Sinh, Tán Vạn Kim, Tán Phục Lai đều có mặt, còn lại là tinh anh của phủ Tướng quân. Ngoài ra còn một nhóm người áo đen mặt mũi lạnh lùng, mắt đều không thấy tròng đen, hành động nhanh nhẹn, chắc là đệ tử Uổng Tử thành.

Cả toán chia ra chiếm giữ những nơi hiểm yếu, vây nhóm Diệp Phong lại.

Hàn Tầm Chưởng của Thủy Tri Hàn lợi hại cực độ, lại dồn nén đã lâu, Long Đằng Không vội vàng ứng chiến, tối đa chỉ sử dụng được năm, sáu thành công lực, lại phải ngạnh tiếp nên vết thương khá nặng. Lão cảm giác một cổ hàn khí chạy trong kinh mạch, muốn trục ra không xong, ngay cả Đào Vương đang giúp lão hành công cũng buộc phải phân thần vận công chống lại tia hàn lưu.

Diệp Phong lo lắng quan sát nhị lão, mặc cho người phủ Tướng quân dễ dàng hình thế vòng vây.

Tâm kế của Thủy Tri Hàn quả thật thâm thúy, chỉ bằng một chưởng đã khống chế tam đại cao thủ.

Một người áo xanh lên Vong Tâm phong sau cùng, trong tay giữ Thẩm Thiên Thiên.

Người áo xanh nhìn Diệp Phong chằm chằm, cười khàn khạch: “Diệp Phong ngươi chưa chết thì hay lắm, hay lắm.”

Giọng hần chói lói, lại rin rít như lưỡi dao mỏng mài vào đá, ngữ khí đầy oán độc khiến người nghe lạnh ngắt cõi lòng.

Chính thị Giang Tây Uổng Tử thành chủ Lịch Khinh Sinh trong nhóm Hắc Đạo Lục Đại Tôn Sư.

Diệp Phong coi như không thấy hắn, chăm chú nhìn Thẩm Thiên Thiên, miệng cười vang: “Vết thương của Lịch lão quỷ lành nhanh lắm, biết vậy ta chém mạnh hơn, buộc ngươi nằm thêm mấy ngày.”

Mắt Lịch Khinh Sinh ánh lên niềm phần hân: “Ta phải nằm thêm mấy ngày, chỉ e trình tiết của Thẩm đại tiểu thư khó giữ được.” Tay hắn khẽ lỏng, Thẩm Thiên Thiên giãy giữa trong lòng, nếu không phải vì giữ thân phận tôn sư, chắc đã động chân động tay khinh khi.

Thần sắc Thẩm Thiên Thiên buồn bã, hai tay tuy bị Lịch Khinh Sinh nắm chặt, hai chân giãy đạp loạn xạ trên không. Lịch Khinh Sinh cố ý không phong bế huyết đạo trên mình nàng, mặc nàng vùng vẫy nhằm nhiều loạn tâm trí Diệp Phong. Nếu không phải đã bị điểm huyết cam, e rằng nàng đã lớn tiếng chửi rủa.

Diệp Phong trừng mắt nhìn Lịch Khinh Sinh, ngoài miệng ung dung hỏi Thủy Tri Hàn: “Thủy tổng quản thấy hành động ti tiện thế này, không hiểu có cảm tưởng gì?”

Thủy Tri Hàn hơi nhú ngọc, phủ Tướng quân quả thật không muốn đối địch với Lạc Hoa cung nhưng cũng không tiện mắng Lịch Khinh Sinh, tổn thương nhuệ khí phe mình, bèn cười ha hả: “Ban này không phải Long huynh đã nói rằng nữ tử Lạc Hoa cung không thể đến với người tâm ái sao? Tại hạ thấy Thẩm tiểu thư gả cho Lịch thành chủ cũng là việc hay.”

Lịch Khinh Sinh cười ha hả: “Tốt nhất gả luôn cả Triệu Tinh Sương, bằng không tiểu đệ phải gọi ả là nhạc mẫu, quả mất hết thú vị.”

Long Đằng Không tụ tập chân khí liệu thương nhưng tai mắt vẫn linh mẫn như thường, nghe vậy liền rung động toàn thân.

Diệp Phong lạnh lùng nhìn quanh, biết Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh cố ý kích nộ Long Đằng Không, ảnh hưởng đến việc lão vận công liệu thương. Nhưng gã không hiểu vì sao đối phương không nhân cơ hội này xuất thủ tập kích, với sức gã và Dao Vương có thể miễn cưỡng thoát thân, những người khác khó lòng thoát nạn.

Thủy Tri Hàn cười vang: “Xem ra hôm nay Toái Không Dao Diệp Phong không chỉ muốn bảo vệ một đóa hoa.”

Diệp Phong máy động, lập tức hiểu ra kế hoạch của y. Đại tổng quản phủ Tướng quân định tiêu diệt tận gốc nên mới để Lịch Khinh Sinh vũ nhục Thẩm Thiên Thiên, khiến huyết tính bọn gã bốc lên, liều mạng đối kháng chứ không bỏ chạy.

Gã lập tức có kế hoạch chống lại, cười ha hả nhìn Lịch Khinh Sinh: “Không hiểu Lịch lão quỷ còn lại mấy đứa con trai để gọi kẻ mẫu?”

Lịch Khinh Sinh đại nộ, đứa con thứ ba Lịch Chiêu của hắn chết trong tay Diệp Phong, thù cũ thù mới dâng tràn, bèn quăng Thẩm Thiên Thiên đi, búng mình lên, song trảo cong lại như móc câu, chụp vào gã.

Toái Không Dao thoáng chốc rời bao, Diệp Phong lướt theo thanh đao, tung mình ngạnh tiếp Lịch Khinh Sinh một chiêu.

“Đinh đinh đinh đinh” mấy tiếng lanh lảnh, mười ngón tay của Lịch Khinh Sinh búng ra liên tục, chỉ khí tung hoành, nhất loạt trúng thân đao.

Hai người dứt thế, lại quay về vị trí.

Thẩm Thiên Thiên lơ lửng trên không, cất tiếng khê quát, ám khí thành danh Phi Diệp Lưu Hoa của Lạc Hoa cung vừa nằm trong tay, chợt thấy một cổ âm lực đập nhẹ vào huyết đạo ở khuỷu tay, không cầm nổi ám khí, thân thể mềm nhũn rớt xuống, lại bị Lịch Khinh Sinh bắt lấy.

Chúng nhân thâm kinh hãi, ma công của Lịch Khinh Sinh quả thật bất phàm, có thể cách thể ngưng lực, khiến đối thủ không đề phòng nổi.

Diệp Phong lùi liền tám bước mới đứng vững, Toái Không Dao chỉ vào đối thủ rít lên: “Lịch lão quỷ khôi phục nhanh thật.”

Người phủ Tướng quân cùng Uổng Tử thành không cần hỏi cũng biết Lịch Khinh Sinh chiếm thượng phong, đều vỗ tay cổ vũ.

Lịch Khinh Sinh cười điên cuồng, vô cùng đắc ý: “Lần trước ngươi công Lôi phu nhân, lần này ta ôm Thẩm tiểu thư, coi như công bằng.”

Chúc Yên Hồng hỏi: “Lôi Nộ ở đâu?”

Thủy Tri Hàn mỉm cười: “Nếu không lấy được đầu Diệp Phong, Lôi minh chủ còn mặt mũi nào gặp phu nhân.”

Lời nói của y cực kỳ tổn âm đức, ám thị nàng và Diệp Phong đã xảy ra việc cầu thả, dấu gã lạnh trí, lại thanh thanh bạch bạch với nàng nhưng cũng không tìm ra lời gì đáp lại.

Giọng Long Đằng Không vang vọng: “Lôi Nộ giết bạn hàng địch, tư cách đáng khinh, dù đặt thủ cấp cả thiên hạ trước mặt, y cũng không dám gặp ai.”

Diệp Phong ngoái nhìn, Long Đằng Không đã vận công viên mãn, mở bừng mắt, gã trút được khối đá trong lòng.

Thủy Tri Hàn nhìn Đào Vương: “Việc hôm nay, mong Tần huynh tỏ rõ lập trường.”

Đào Vương quát vang: “Lão phu đã nói sau mười ngày sẽ trả lời, tổng quản thất tín, lão phu còn gì để nói?”

Thủy Tri Hàn nhẹ giọng: “Xưa nay Toái Không Đào tinh thông quỷ kế, Thủy mỗ chỉ sợ Đào Vương sơ suất mới đến tiếp ứng.”

Đào Vương lạnh nhạt: “Tổng quản cậy người đông thế mạnh, trước là ám toán Long huynh rồi bắt Thẩm cô nương, lão phu nhìn không thuận mắt, nếu muốn giết Diệp Phong, hỏi qua Đào Vương này đã.”

Thủy Tri Hàn nhú mày: “Việc của tiểu đệ và Long huynh tạm không tính, phủ Tướng quân và Toái Không Đào không thể cùng tồn tại, lại thêm mối hận của Lịch thành chủ, dù tiểu đệ có ý miễn tài Diệp huynh nhưng nếu muốn dừng tay ắt thuộc hạ cũng không phục. Đào Vương có hiểu cho nỗi khổ này chăng?”

Đào Vương trầm giọng: “Nếu phủ Tướng quân và đấu công bình, lão phu tuyệt không nhúng tay, nhưng tình thế hiện tại chắc phủ Tướng quân định cậy đông, lão phu là kẻ đầu tiên bất phục.”

Thủy Tri Hàn vỗ tay cười lớn: “Đào Vương mau mắn như vậy thì một lời quyết định. Tiểu đệ chặt vật mới bức Toái Không Đào vào tuyệt địa, coi như cũng có điều kiện bàn luận, vậy tiểu đệ đấu một trận công bình với hãn, nếu hãn đánh bại được tiểu đệ, phủ Tướng quân sẽ lập tức hạ sơn, sau này chỉ cần hãn không chạm vào phủ Tướng quân, bọn tiểu đệ quyết không dám làm phiền, Đào Vương thấy thế nào?”

Tần Không tắt tiếng, Thủy Tri Hàn đưa ra lý lẽ phù hợp, lại thuận theo yêu cầu đấu một trận công bình, lão không tiện lên tiếng phản bác tránh để mất phong độ.

Linh quang chợt lóe sáng, chợt hiểu độc kế của Thủy Tri Hàn, nếu lão và Long Đằng Không, Diệp Phong hợp lực đột vây, thiên hạ còn ai chặn nổi? Thủy Tri Hàn dùng lời lẽ cầm chân lão, chấp nhận đơn đả độc đấu với Diệp Phong, dù gã thắng được y cũng trở thành nỏ cứng hết tầm, muốn phá vòng vây cũng không còn sức.

Theo quy củ giang hồ, Thủy Tri Hàn đã buông lời, Diệp Phong dù thế nào cũng không thể từ chối xuất chiến.

Thủy Tri Hàn là cao thủ nổi danh thiên hạ, Diệp Phong địch nổi y chăng?

Đào Vương liên tục xoay chuyển tâm niệm, quyết định một kế hoạch lợi hại song hành, trước hết phải tiêu hao chiến lực của Thủy Tri Hàn và Lịch Khinh Sinh, cả nhóm mới có cơ may thoát vây...

Thủy Tri Hàn cũng mới đến nên không biết rằng Diệp Phong và Chúc Yên Hồng tình sâu như biển, gã không đời nào bỏ nàng lại, tự mình thoát đi.

Đào Vương gật đầu: “Tổng quản nói vậy, lão phu không dị nghị gì.” Lão thầm tính cách làm sao xuất thủ nếu Diệp Phong không địch nổi Thủy Tri Hàn.

Thủy Tri Hàn ngoái nhìn Diệp Phong, dáng vẻ ung dung, tự tin cực độ: “Diệp huynh chuẩn bị xong chưa?”

Mắt Diệp Phong lóe sáng thần quang, định bước lên nghênh chiến, Long Đăng Không cản lại: “Thủy Tri Hàn, người định khiêu chiến với tiểu bối ư? Để lão phu tiếp Hàn Tầm Chưởng xem sao.”

Thủy Tri Hàn thản nhiên: “Long huynh đại biểu cho Lạc Hoa cung tuyên chiến với phủ Tướng quân?”

Long Đăng Không cười lớn: “Thủy tổng quản nói đùa rồi, phủ Tướng quân vốn cậy thế khinh người, nếu muôn khiêu chiến với Lạc Hoa cung sao còn phải nhờ đến lý do hạng bét này?”

Bọn Diệp Phong nghe lão xô xiên đối thủ, đều lấy làm thống khoái vô cùng.

Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Bao năm nay Long huynh canh cửa cho người khác, biến thành chỉ biết dựa vào mồm mép chiếm tiện nghi chăng?”

Long Đăng Không cười ha hả, bước tới như long hành hổ bộ, song chưởng dựng trước ngực, dáng vẻ vô cùng hào sảng, quát lớn: “Chích dương Đăng Không, Lãnh nguyệt Hàn Tầm, Vong Tâm phong đỉnh, Thủy long trường ngâm! Chúng ta cứ lải nhải mãi không phải khiến cho tiểu bối cười chê ư?”

Mắt Thủy Tri Hàn lóe thần quang, lời lẽ hòa hoãn hẳn: “Long huynh có cần nghỉ ngơi thêm chút nữa chăng? Còn may ban này tiểu đệ chỉ xuất chưởng rồi dừng, chưa xuất toàn lực.”

Long Đăng Không cười vang: “Thủy Tri Hàn đúng là Thủy Tri Hàn, hiểu thấu mọi chuyện, địch thủ thế này, trên đời khó kiếm. Thủy tổng quản mau hạ sát thủ, lão phu không đợi nổi nữa rồi.”

Nhiều năm rồi, lão ẩn cư ở Lưu Thủy tiên, tâm trí điềm đạm, giờ gặp được địch thủ xứng tay, bất giác hào khí năm xưa trỗi dậy, khí thế dâng tràn, hào tình phơi phới.

Thủy Tri Hàn đâu phải kẻ tầm thường, thấy Long Đăng Không thanh thể kinh nhân, thủ hạ của mình tỏ vẻ khiếp hãi, liền bình thản cười vang: “Hay cho Thủy long trường ngâm! Thủy mỗ cung kính chi bằng vâng lệnh Long huynh.”

Long Đăng Không cũng không nói gì nữa, quát lên vang vọng, rùn người đứng tấn, tung ra một chưởng.

Đăng Không Chưởng xuất xứ từ Thiếu Lâm, chưởng lực cương mãnh nhưng mấy năm nay Long Đăng Không dốc lòng khổ tu, hóa phức tạp thành đơn giản, bảy mươi hai chiêu Đăng Không Chưởng Pháp thoát thai hoán cốt, trở thành công phu nội gia chí cương chí dương danh chấn thiên hạ.

Một chưởng này khí thế xung thiên, đáng sợ là chưởng lực ẩn chứa một cỗ nhiệt khí như mặt trời chính ngọ, nhân mã phủ Tướng quân đứng hàng đầu không chịu nổi sóng nhiệt, nhao nhao lui lại.

Thủy Tri Hàn vung chưởng, cách không hút lấy một chén trà trên bàn đến, kinh lực chấn nát vụn chiếc chén bằng đá. Hàn Tầm Chưởng vận đến mười thành, nước trà tràn ra hóa thành một mũi thủy tiễn đâm vào mắt Long Đăng Không, miệng vẫn thản nhiên: “Thủy mỗ kính trước một chén, trút hết uất khí hơn hai mươi năm cho Long huynh.”

Thủy tiễn đột ngột dừng lại trên không, được chưởng lực chí hàn tác động liền ngưng thủy thành băng, hóa thành cây băng kiếm, chuyển hướng đâm vào tay phải Long Đăng Không.

Kỹ xảo thần kỳ đến thế là cùng.

Tay phải Long Đăng Không chột thu chột phóng, tai trái xuất chiêu “Hành Vân Tùng Dung” đánh tạt chéo vào lưỡi băng kiếm.

Thủy Tri Hàn cười lớn, thân hình khẽ nghiêng đi, băng kiếm đổi hướng đâm vào vai Long Đăng Không, tay trái ngạnh tiếp địch thủ.

“Ầm”, hai người cùng lùi lại hai bước, đoạn lại quần lấy nhau.

Chúng nhân đều thấy trước mắt hoa lên, Long Đăng Không thân hình phát lên tiêu sái, chưởng lực lại càng uy mãnh vô cùng, bao phủ phạm vi trong vòng một trượng, khí thế kinh nhân; Thủy Tri Hàn lại thân hình linh động, băng kiếm biến hóa xảo diệu, công kích cận thân, mỗi lần ra tay đều buộc địch thủ phải ứng phó chật vật.

Người phủ Tướng quân không ngờ đại tổng quản thành danh với Hàn Tẩm Chưởng lại có thể dùng nước trà hóa kiếm, sử dụng kiếm pháp tinh xảo đến thế, đều hoan hô như sấm.

Đấu đến hồi thống khoái, băng kiếm mỗi lúc một ngắn, trường kiếm biến thành đoản kiếm, đoản kiếm hóa thành chủy thủ, quả nhiên không chống nổi sóng nhiệt trong chưởng lực của Long Đằng Không, từ từ tan dần.

Người phủ Tướng quân đồng loạt im lặng, Thủy Tri Hàn là tổng quản nhiều năm, mấy năm nay Minh tướng quân hiếm khi ra mặt, y trở thành nhân vật quyền thế đứng đầu trong phủ. Xưa nay y xuất thủ chưa từng thất bại, nhưng lần này lẽ nào không địch nổi Long Đằng Không?

Chỉ riêng Lịch Khinh Sinh vẫn thản nhiên, liên tục gật đầu.

Trận quyết chiến giữa đại cao thủ mang lại lợi ích không ít cho người đứng ngoài quan sát.

Đao Vương cùng Diệp Phong đều thầm nhủ may, Thủy Tri Hàn thành danh nhờ chưởng mà dùng kiếm cũng địch nổi Long Đằng Không, nếu thay sở đoản bằng sở trường, xuất ra Hàn Tẩm Chưởng danh động thiên hạ thì kết cục thế nào?

Long Đằng Không cũng thầm kêu khổ, vốn lão trọng thương bởi đòn tập kích ban nãy của Thủy Tri Hàn, tuy kịp thời áp chế thương thế nhưng giao đấu lâu dài, nội lực dần sút. Thủy Tri Hàn lại không ngạnh tiếp, sử dụng lối du đấu để dẫn phát thương thế của lão, đợi đến lúc lão kiệt lực mới ra tay.

Băng kiếm ngắn dần, khi cây kiếm tan hết, hai người cận thân nhất, Hàn Tẩm Chưởng của Thủy Tri Hàn mới được sử dụng.

Hiện giờ đã cười lên lưng hổ, nếu dừng tay nhận thua, anh danh cả đời lão sẽ bị hủy, nhưng biết ăn nói thế nào với Thẩm Thiên Thiên đang trong tay địch thủ, với Đao Vương giao tình nhiều năm, với Diệp Phong vừa gặp mặt đã hợp duyên...

Lão liếc ra, bắt gặp ánh mắt quan tâm của Thẩm Thiên Thiên, vẻ mặt khẩn trương của Đao Vương, Diệp Phong cũng tỏ ra lo lắng, Chúc Yên Hồng đơm ưu tư...

Lão biết cả đời mình bị chữ tình quán chặt nhưng không có duyên, nếu liều mạng cứu được đưa con gái bảo bối Thẩm Thiên Thiên của người trong lòng, lại giúp hai kẻ có lòng Diệp Phong và Chúc Yên Hồng thành quyền thuộc, tâm nguyện tất được thỏa...

Lão bèn hạ quyết tâm, dù chết trong tay Thủy Tri Hàn cũng phải tỏ rõ uy phong.

Đấu thêm mấy chiêu, Thủy Tri Hàn nắm chắc thời cơ, phát ra hư chiêu đâm vào ngực Long Đằng Không, thâm tình dù thế nào lão cũng lách người tránh né, đợi lưỡi băng kiếm chỉ còn hai tấc tan hết sẽ dùng làn nước che mắt, xuất ra Hàn Tẩm Chưởng...

Đâu ngờ thần quang trong mắt Long Đằng Không sáng lên, hiện rõ vẻ quyết đoán, liền hiểu ngay tình hình không ổn. Long Đằng Không không tránh chiêu, mà chủ động nghênh đón băng kiếm, nhân lúc mũi kiếm đâm vào thân thể, dốc hết nội lực tinh thuần mấy chục năm bổ ra.

Y kinh ngạc quá đổi, không sao kịp biến chiêu.

Cũng may y từng trải trăm trận, ứng biến cực nhanh, miễn cưỡng lách mình, tránh khỏi nơi yếu hại. Nhưng một chưởng của Long Đằng Không quá nhanh, hàm chứa uy thế đồng quy ư tận, y trở mắt nhìn chưởng lực của lão đánh lên vai mình, hét lên vang vọng, bắn ngược về phía sau.

Chúng nhân hô lên kinh hãi, Đao Vương và Diệp Phong đỡ lấy Long Đằng Không, băng kiếm ngấp vào ngực, bị dòng máu nóng hóa thành vô hình, nội lực bá đạo của Thủy Tri Hàn hàm chứa trong đó liên tục chấn dứt tâm mạch lão, lồng ngực máu thịt bầy nhầy, thê thảm không nỡ nhìn.

Long Đằng Không cười ha hả, máu phun ồng ộc từ vết thương ra ngoài: “Thủy Tri Hàn, suốt đời này ngươi sẽ không quên được một chưởng của lão phu.”

Thủy Tri Hàn cũng thổ liên mấy ngụm máu lớn, gương mặt trắng nhợt lộ vẻ bội phục: “Long huynh xá thân cho người, Thủy tử quyết không dám quên.”

Một chương của Long Đằng Không hàm chứa mấy chục năm nội lực tinh thuần, tất nhiên không tầm thường, Thủy Tri Hàn tuy tránh được nơi yếu hại nhưng vai phải trọng thương, cơ hồ bị phế, biết rằng trong vòng mấy tháng tới không thể động thủ với ai.

Long Đằng Không cười vang mấy tiếng, hai mắt trợn ngược, hơi thở tắt ngóm.

Trên Không Long sơn, Vong Tâm phong. Nhất đại anh hùng mất mạng từ đây.

[1] Tạm dịch: Gốc tùng lẻ loi mọc trên đỉnh núi cao ngàn trượng, treo dải mũ lên chốn cao hơn. Suốt đời theo đuổi, công danh vất vả, đến cuối vẫn thành không.

[2] Thuật ngữ nhà Phật chỉ sự thanh tịnh đột ngột

8. Điểm Giáng Thần (kết Thúc)

Phân phi hậu, lệ ngân hòa tửu, triêm liễu song la tụ.[1]

1. Đầu lớn thế nào, một đao cũng chém đứt

Gió núi gầm gào, mây khói dồn lên.

Trên Không Long sơn, Vong Tâm phong. Trận kịch đấu giữa hai đại cao thủ Thủy Tri Hàn và Long Đằng Không lại có kết cục thảm liệt một mất mạng, một bị thương.

Lòng ngực Diệp Phong phập phồng, mắt rướm lệ, tuy chỉ mới gặp Long Đằng Không nhưng ấn tượng sâu sắc với phong thái lỗi lạc, phong phạm tiền bối của lão. Mỗi tình si mấy chục năm không đổi khiến gã đồng cảm, coi lão là tri kỷ trong đời.

Vốn gã đột ngột nghe tin Lôi Nộ chưa chết, tình cảm với Chúc Yên Hồng hóa thành ảo ảnh, không thể đến với nhau, đâm ra rầu rĩ, lòng lạnh tro tàn. Cũng may Long Đằng Không kịp thời lên tiếng ủng hộ, lại kể rõ cảnh ngộ của lão mới khiến gã lấy lại đầu chí.

Giờ gã tận mắt thấy lão thảm tử, tuy chiến đấu công bình với Thủy Tri Hàn nhưng nếu y không đánh lên trước, khiến lão hao tổn chiến lực, thắng bại khó lòng biết được.

Lòng gã oán phần, ngứa mắt hú vang bị thương, mắt bắn ra hàn quang, nhìn Lịch Khinh Sinh chằm chằm: “Lịch lão quỷ, có dám quyết tử chiến với ta không?”

Lịch Khinh Sinh lạnh lùng: “Tiểu tử ngươi chết đến nói còn cứng miệng hả, ta tiến ngươi đi trước, cùng xuống làm bạn với Long lão, ha ha.”

Đao Vương giữ tay gã, mục quang lạnh ngắt: “Trận này quan hệ trọng đại, không nên nóng nảy.”

Gã hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, trận chiến này không chỉ quan hệ đến vinh dự sinh tử bản thân mà liên quan đến an nguy của Chúc Yên Hồng và Thảm Thiên Thiên.

Lịch Khinh Sinh giao Thảm Thiên Thiên cho đệ tử Uổng Tử thành, thuận tay điểm huyết nang: “Tiểu mỹ nhân đừng sợ, đợi ta giết tiểu tình lang của nàng rồi sẽ thân thiết sau.”

Diệp Phong lớn tiếng hỏi Thủy Tri Hàn: “Nếu tại hạ thắng, Thủy tổng quản có bảo đảm an toàn cho Thảm cô nương chăng?”

Gã nói vậy rất có thâm ý, phủ Tướng quân và Uổng Tử thành kết minh chỉ là tạm thời, ai có chí nấy, hiện tại Thủy Tri Hàn bị thương dưới tay Long Đằng Không, người phủ Tướng quân không có thủ lĩnh, nếu Lịch Khinh Sinh thừa cơ thể hiện thực lực, chưa biết chừng ngày sau sẽ là nỗi lo cho phủ Tướng quân.

Hà hướng Thủy Tri Hàn đang trọng thương, không thể trấn áp Lịch Khinh Sinh, vấn đề này quả thật không dễ trả lời trước mặt đám đông.

Lịch Khinh Sinh cười ha hả: “Không ngờ Long lão nhi vừa chết, Diệp tiểu tử lại rối loạn thế này. Quả nhiên lớn lối, vọng ngôn đánh bại bản thành chủ, khác nào nằm mơ giữa ban ngày.”

Diệp Phong không để ý đến hắn, nhìn Thủy Tri Hàn hỏi lại: “Nếu tại hạ giết Lịch lão quỷ, Thủy tổng quản có đảm bảo được thủ hạ sẽ không xâm phạm Thẩm cô nương?”

Người phủ Tướng quân và Uổng Tử thành thấy gã buông lời cuồng ngạo, đều lớn tiếng quát tháo, trợ uy cho Lịch Khinh Sinh, hiển nhiên không coi gã ra gì.

Thủy Tri Hàn đang vận công liệu thương, biết rằng không nên trả lời nhưng dù sao y cũng thể cho phép Diệp Phong khiêu khích. Hà hống y không tin Diệp Phong đánh bại được Lịch Khinh Sinh, bèn trấn áp thương thế, cất giọng rin rít: “Thẩm cô nương bị Lịch thành chủ bắt, Thủy mỗ không tiện hỏi đến. Nhưng Lịch thành chủ nhất đại hào hùng, quyết không làm khó một tiểu cô nương.”

Đao Vương rời ánh mắt khỏi thi thể Long Đằng Không, lạnh giọng: “Nếu Diệp Phong thắng mà có kẻ động đến Thẩm cô nương, Đao Vương ta phát thệ dù đi chân trời góc biển cũng phải lấy mạng kẻ đó.”

Chúng nhân yên lặng, Đao Vương đã nói thế, thử hỏi ai không e ngại.

Thẩm Thiên Thiên tuy bị điểm huyết đạo nhưng thấy Diệp Phong và Đao Vương một lòng bảo vệ mình, nước mắt liền rơi xuống như mưa.

Lịch Khinh Sinh nhận ra khí thế phe mình giảm hẳn, liền cười rin rít: “Diệp Phong người đã chuẩn bị hậu sự xong rồi hả, còn không mau đến chịu chết?”

Diệp Phong cười vang: “Ta đã phát chiêu rồi, Lịch lão quỷ còn mơ màng chưa nhận ra ư?”

Đao Vương vỗ tay, Thủy Tri Hàn lặng ngắt, chúng nhân cũng im lặng.

Lịch Khinh Sinh ngẩn người, động thái này của gã quả thật thần diệu, không chỉ hóa giải dư uy của việc Thủy Tri Hàn đánh bại Long Đằng Không, tô thêm lòng tin tất thắng cho bản thân gã, cách đây chưa lâu hắn bị thương dưới Toái Không Đao, tâm lý kém hẳn. Cao thủ đối chiến, công tâm quan trọng hơn cả, xem ra không thể coi thường Diệp Phong được.

Hắn không nói gì, vượt khỏi đám đông, trầm xuống vận công, thân thể không lấy gì làm mập mạp đột nhiên bành trướng, tà áo xanh không gió mà lay động như lớp sóng cuộn.

Dù đang lúc ban ngày nhưng chúng nhân đều cảm giác được quỷ khí âm u quất rần rạt lên mặt.

Diệp Phong hít sâu một hơi, trút hết tâm sự trong lòng, cất bước tiến tới với khí thế ngạo nghễ, Toái Không Đao trong tay giơ lên cao, nửa nhanh nửa chậm, nửa phóng nửa thu, khẽ ngừng trên không rồi đột nhiên gia tốc, xé gió chém tới.

Đao Vương lập tức trấn định, thức thứ hai Đâu Thiên này vốn thuộc Vong Tâm Thất Thức nhưng Toái Không Đao trong tay Diệp Phong trầm trọng tựa đang nâng núi Thái, nhẹ nhàng như tà áo tung bay, gã đã nắm chắc tinh tủy của chiêu thức.

Mắt Lịch Khinh Sinh sáng lên, hai tay cùng vung ra, uốn người lên lấy công đối công.

Tiếng rít nghẹn ngào vang lên bất tuyệt, như sói gào quỷ khóc khiến người nghe rợn tóc gáy.

Đao Vương chăm chú quan sát, hóa ra mỗi đầu ngón tay Lịch Khinh Sinh đều đeo một chiếc nhẫn đồ chơi, lòng nhẫn trống rỗng, gió lửa vào liền vang lên tiếng rít, quả nhiên hắn dồn âm thanh nhiếp hồn Thu Thần Khốc vào thảo ảnh chưởng phong tổng ra.

Mấy chiếc nhẫn đó trong suốt, đỏ như bốc cháy khiến ai trông thấy cũng liên tưởng tới một cục máu tươi.

Lần trước hắn ném mùi đau thương dưới đao của Diệp Phong, biết rằng mình khinh địch nên dốc toàn lực sử dụng Thu Thần Khốc cùng Chiêu Hồn Đại Pháp, loại nhiếp hồn chỉ thuật buộc phải toàn tâm toàn ý thi thố, không thể thi triển võ công lên mức lâm ly, không ngờ gã tâm chí kiên định, cố ý ra vẻ bị mê hoặc dẫn dụ hắn phát chiêu rồi nhân cơ hội phản công khiến hắn trọng thương.

Qua lần đó, hắn không dám khinh địch nữa, lần này lập tức dốc toàn lực, sử dụng luôn tuyệt học.

Mấy chiếc nhẫn đó được chế tạo công phu, âm thanh quái dị, có thể phát ra âm thanh khác nhau theo những phương hướng, tốc độ, góc độ, sức gió bất đồng, có lúc như đá vàng mài vào nhau, có lúc như gió rít, có lúc như tiếng trống, như tiếng xé lụa, khiến cả Vong Tâm phong ngập trong tiếng quỷ thần gào khóc xoáy vào lòng người, âm phong từng đợt nổi lên, như thể chúng nhân đang sa chân vào u minh địa ngục, chìm trong bách thế luân hồi.

Lịch Khinh Sinh không hề bị ảnh hưởng bởi ma âm, hẳn cũng không phân thần sử dụng âm nhiếp chi thuật như Thu Thần Khốc mà xuất ra trảo công Phong Lôi Thiên Động đến mức lâm ly cùng tận.

Mấy chục chiêu qua đi, bóng trảo khô gầy phủ ngập trời, vây chặt Diệp Phong, đao quang sáng chói của Toái Không Đao thỉnh thoảng mới xuất hiện.

Đao Vương nhú chặt chân mày, Diệp Phong chỉ biết chặt vật chống đỡ, có lúc cơ hội xuất hiện nhưng chỉ thoáng qua, rồi lại bị vây trong trảo ảnh trùng trùng của Lịch Khinh Sinh, lão hận mình không thể thay thế gã.

Người phủ Tướng quân và Uổng Tử thành đều nhận ra Lịch Khinh Sinh chiếm thượng phong, nhưng trong lúc hắn toàn lực thi triển ma công, cộng thêm mấy chiếc nhẫn phát ra âm thanh khiến ai nấy nôn nao, chỉ muốn thổ ra, tất thấy đều lạnh buốt cõi lòng, không còn hào hứng hô hào cổ vũ nữa.

Võ công của Diệp Phong thiên về đạo tự nhiên, ngả theo đường tinh thần. Mấy hôm nay được Đao Vương điểm hóa, tu tập Vong Tâm Thất Thức, võ công dĩ nhiên đại tiến, hiện tại không kém cạnh gì Tần Không, hoàn toàn đủ khả năng so sánh với Lịch Khinh Sinh.

Gã biết Lịch Khinh Sinh thành danh nhiều năm, Toái Không Đao tuyệt không phải đối thủ, lần trước hắn vì kiêu cuồng mới thất bại ở ngoại thành Tô Châu, vừa rồi ngạnh tiếp nữa chiêu mới cố ý lép vế để dụ hắn khinh địch.

Nhưng hôm nay gã biết tin Lôi Nộ còn sống, tâm thần đại loạn; lại tận mắt thấy Long Đằng Không chết thảm, huyết tính trong lòng bốc lên. Hà huống bản tính của gã không phải người vô tình nên dù thuần thực chiêu pháp Vong Tâm Thất Thức nhưng làm cách nào đạt mức tâm pháp vong tâm vong tình?

Hơn nữa, Lịch Khinh Sinh dùng nhẫn phát ra ma âm, trong lòng gã nảy sinh vô vàn ý niệm, linh đài không còn sáng suốt, võ công sút kém hẳn, không phát huy nổi năm thành, nhất thời bị đối thủ dồn ép tơi bời.

Lịch Khinh Sinh vốn là tôn sư võ đạo thành danh nhiều năm, nếu không nhanh chóng hạ được một hậu sinh tiểu bối, tuy thắng cũng không vẻ vang gì, thành ra xuất thủ càng nhanh, định trong vòng vài chiêu giết Diệp Phong, báo thù giết con.

Từ khi xuất đạo, Diệp Phong gặp toàn người võ công cao minh, mấy phen được mài giũa nên võ công gần đạt mức đại thành, dư lực miên man, hậu kinh vững vàng, dù gã có dấu hiệu thất bại nhưng không hề hoảng loạn, mấy lần dựa vào bản năng ứng biến, thoát được sát chiêu của Lịch Khinh Sinh.

Lịch Khinh Sinh là người trong cuộc, đương nhiên biết tâm ma của gã đang chiếm ưu thế, một mặt gia tăng thể công, một mặt cười vang chế nhạo: “Tiểu tử còn không mau tự tử, Long lão đầu không đợi nổi người nữa rồi...”

Diệp Phong tâm chí kiên nhẫn, không mấy may rung động nhưng cũng không khỏi nhớ lại dáng vẻ Long Đằng Không.

Tâm niệm gã xoay chuyển như điện, mấy lời Long Đằng Không lại vang vọng bên tai, lão và Lạc Hoa cùng chủ nguyên là một đôi tình lữ được người giang hồ hâm mộ nhưng vì hạn chế võ công của Lạc Hoa cùng mà “gần trong tắc gang, biến trời cách mặt”, đành mượn câu “lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình” để tự giải tâm kết. Liên tưởng đến tình cảnh của mình và Chúc Yên Hồng, lòng gã nhói đau...

Lịch Khinh Sinh nhận ra thần sắc gã thê lương, chiêu pháp tán loạn, bèn vận mười thành ma công, thể công như cuồng phong bạo vũ đổ tới.

Trong lúc sống chết mong manh này, gã tự biết mình khó lòng địch nổi mấy chiêu nữa, tâm thần dao động, ý niệm dâng tràn trong óc.

- Lúc nhỏ thù nhà làm chảy hai dòng lệ máu, khi đến tuổi thiếu niên lại theo đuổi đại kế báo thù, những gian nan lúc khổ luyện võ công cùng hào tình tung hoành giang hồ...

Chiêu thức của Lịch Khinh Sinh lại biến đổi, tả chưởng khí độ hùng hồn, hữu trảo chỉ lực tung hoành, mắt ánh lên ngọn lửa xanh biếc, chúm môi ngậm vang, Thu Thần Khốc cùng Chiêu Hồn Đại Pháp lại được thi triển, mấy chiếc nhẫn xoay tít không ngừng, tiếng rít chói lói vang vọng không ngớt.

- Tuyết Phân Phi luôn từ ái, Dao Vương dốc lòng kỳ vọng, nụ cười như hoa của Thảm Thiên Thiên, tấm chân tình dạn dỏ của Long Đăng Không...

Thân hình Lịch Khinh Sinh bùng lên cao, tà áo xanh che kín bầu trời, quỹ ảnh vây phủ như ác ma tái thế.

- Trước mắt gã lướt qua gương mặt Chúc Yên Hồng, nhu nhược tựa nước mùa xuân, dịu dàng như băng mùa hạ, buồn bã như hoa mùa thu, ấm áp như mặt trời mùa đông...

Lịch Khinh Sinh như một con chim ưng lớn lừng không bỏ xuống, chưởng lực thập thò, mười ngón tay như móc câu.

- “Vong tình nhập tình kỳ thật chỉ cách một đường tơ. Đã không thể vong, chỉ bằng đưa thân nhập vào...”
Câu nói của Long Đăng Không đột ngột vọng bên tai gã, khác nào cổ nhân trở về...

Lịch Khinh Sinh quát vang, mười chiếc nhẫn tuốt khỏi tay bay ra, chia ra tấn công vào mười đại huyệt của Diệp Phong, trảo ảnh ngập trời hóa thành hai ngón tay, một đâm vào ngực gã, một chộp vào mặt.

Tiếng hét kinh hoàng của Chúc Yên Hồng như từ vùng mây sâu thẳm trên trời cao dằng dặc truyền tới.

Diệp Phong đang chìm trong chiến cục thảm liệt cũng rúng động toàn thân.

Mấy ngày nay ở cùng nàng, tuy tập Vong Tình Đại Pháp nhưng lòng gã nào có nửa phần vong tình, ngược lại càng bách bản thân từ vong tình thành tà chết không rời, sa chân vào chữ tình triệt để hơn, đau đớn hơn.

Từng khoảnh khắc bên nhau tràn tới như nước triều: cùng nàng nắm tay, cùng nàng mỉm cười, cùng nàng sánh vai ngắm cảnh, cùng nàng tương thông đôi lòng...

Có khoảng thời gian đó, ngày sau dù gian nan hiểm trở thì đã sao? Người đời chửi rủa cũng có đáng gì? U sầu vì tương tự thì đã sao?

Khoảnh khắc sinh tử mong manh này cũng đáng gì?

Đột nhiên gã ngộ thấu lời Long Đăng Không.

Dù gì cũng đã ở cùng nàng mấy ngày, cùng nàng khinh miệt những thế tục phàm trần, sẵn sàng gạt bỏ tất cả.

Dù gì cũng cùng nàng trải qua sinh tử, cùng vượt qua mũi tên lưỡi kiếm, vượt qua đao quang sáng rực.

Nếu không thể vong tình vào đao, hà cớ không hãm tình vào đó?

Mười chiếc nhẫn kéo theo tiếng rít nghẹn ngào quay tít trên không, ma trảo gây guộc hàm chứa nội kình xé tan tâm phách điên cuồng tràn tới.

Từng chiếc nhẫn đỏ chói như ngọn lửa sắp rơi xuống, phảng phất là lời ác chú do quỷ linh địa phủ ngậm lên.

Trảo ảnh đen hơn mực, tựa hồ ẩn chứa khí lạnh hơn cả chốn hoàng tuyền.

Trong lúc đó, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong sát na tính mệnh chỉ mảnh treo chuông, Toái Không Dao chợt xé toang không gian lao tới.

Đao ý lẫm liệt như vết mực đen nhánh hắt ra...

Đao khí cuồng mãnh khác nào dòng sông cuộn cuộn sôi trào...

Đao phong trong trẻo như lời bình thơ sang sáng...

Đao quang xán lạn khác nào dải ngân hà rực rỡ.

Đao ý hành không, đao khí hoành không, đao phong lược không, đao quang toái không!

Thiên địa, bất chợt tối tăm hẳn.

Chúng nhân ngây ngô nhìn nhát đao kỳ diệu tựa như thiên mã hành lướt ngang rồi biến mất.

Lịch Khinh Sinh hét lớn, vừa chạm vào chợt lui ngay, đứng bất động.

Chín trong mười chiếc nhẫn bị chẻ làm đôi, đỉnh đang rơi xuống đất.

Diệp Phong chống đao xuống, miễn cưỡng giữ thân hình lắc lư đứng vững, cúi đầu không nói gì.

Ngực áo gã nát vụn, năm vết trảo cơ hồ sâu đến xương lộ ra, còn găm cả một chiếc nhẫn đỏ bầm như máu.

Ai thắng? Ai bại?

Nhát đao đó thật ra đã xuất thủ? Có trúng đích không?

Không ai biết. Cả Vong Tâm phong lặng ngắt như tờ.

Thân thể Diệp Phong khẽ run mấy lần, sau cùng cũng đứng vững, chậm chậm ngẩng lên, mặt nhuốm đầy lệ, miệng lẩm nhẩm: “Một chiếc đầu lớn đến đâu cũng chỉ một đao là chém xong.”

Đồng thời, Lịch Khinh Sinh ngã ngửa.

Trên mặt hắn, một vết đao đỏ nhạt tung hoành kéo xuống, từ nhạt đến mờ, mờ thành đậm, đậm thành sẫm rồi nứt toác, máu phun ra như suối nguồn!

2. Ngọn gió vong tâm

Yên lặng!

Không ai tin nổi Uổng Tử thành chủ Lịch Khinh Sinh, võ công quỷ bí nhất trong Lục Đại Tôn Sư lại bại trong tay Toái Không Đao Diệp Phong.

Hơn nữa, không phải thất bại rồi rút lui mà là bại vong.

Thân thể Diệp Phong khẽ run, chiếc nhẫn cắm trước ngực bắn ra, va vào mặt đất phát ra tiếng kêu lạnh lói.

Gã ôm ngực ho sặc sụa, liên tục thổ ra mấy ngụm máu. Chúc Yên Hồng bất chấp tất cả, chạy đến đỡ gã.

Nhưng mặt gã vàng như nghệ, hơi thở dồn dập, vết thương trước ngực chảy ra toàn máu đen ngòm.

Một đòn cuối cùng của Lịch Khinh Sinh, cơ hồ đánh gục gã.

Cũng may, gã vẫn còn sống.

Nhân mã Uổng Tử thành lúc đó mới hành động, mấy tên định xông lên xem xét thi thể Lịch Khinh Sinh, nhiều tên cầm binh khí xông về phía Diệp Phong, cục diện hỗn loạn cực độ.

“Dừng lại.” Đao Vương thần uy lẫm lẫm, cầm đao bước lên quát vang.

Chúng nhân vội vàng lui lại, dư uy mấy chục năm của Đao Vương, mấy ai dám khinh nhờn?

Đao Vương nhìn Thủy Tri Hàn chăm chăm: “Thủy tổng quản có giữ lời chăng?”

Thủy Tri Hàn vịn lần không ngờ Diệp Phong trong lúc quyết chiến công bình giết được Lịch Khinh Sinh, nghe Đao Vương hỏi mới miễn cưỡng trấn áp tâm tư, ngẫm nghĩ một chốc rồi trầm giọng: “Diệp Phong chỉ đánh bại Lịch thành chủ mà thôi.”

Đao Vương ngây người, ban nãy Thủy Tri Hàn đề nghị chính y đấu một trận công bằng với Toái Không Đao, nếu Diệp Phong đánh bại y, nhân mã phủ Tướng quân sẽ lập tức hạ sơn, sau này không bao giờ làm phiền gã nữa.

Y lại đấu với Long Đằng Không trước, tuy Diệp Phong đánh bại Lịch Khinh Sinh nhưng nếu y cưỡng từ đoạt lý, Đao Vương cũng bó tay.

Diệp Phong cố gắng đẩy Chúc Yên Hồng ra, đứng thẳng người lên, ánh mắt sáng rực nhìn y: “Đã như vậy, xin mời tổng quản.”

Thủy Tri Hàn lạnh buốt cõi lòng, y tự biết bản thân không còn chiến lược, không ngờ Diệp Phong giết xong Lịch Khinh Sinh vẫn còn khả năng này.

Nhân mã phủ Tướng quân đến đây, trừ Thủy Tri Hàn, người có địa vị cao nhất là Điểm Giang Sơn lớn tiếng: “Thuộc hạ xin thay tổng quản đấu với Diệp Phong.”

Lúc đó ai cũng nhận ra Toái Không Dao chỉ là nỗ lực hết đà, tuyệt không địch nổi Thực Chỉ Điểm Giang Sơn trong nhóm Tướng Quân Ngũ Chỉ.

Dao Vương mặt phủ sương lạnh: “Hay cho phủ Tướng quân, hành vi vô sỉ như vậy cũng dám nói ra giữa lúc ban ngày ban mặt sao?”

Thủy Tri Hàn cười lạnh: “Đã vậy trận chiến giữa Thủy mỗ và Diệp Phong tạm ngừng. Nhưng Vô Danh Chỉ Vô Danh chết dưới Toái Không Dao, Trung Chỉ Hành Văn Sinh cũng mất cổ tay, Thực Chỉ Điểm Giang Sơn muốn đơn độc khiêu chiến Diệp Phong báo thù cho bằng hữu, về tình lý quả thật mỗ không ngăn được.”

Dao Vương cười vang: “Vậy lão phu khiêu chiến Điểm Giang Sơn trước, chắc Thủy tổng quản cũng không ngăn được?”

Đồng tử Thủy Tri Hàn chợt co lại: “Dao Vương quên mất ước định giữa chúng ta rồi sao?”

Dao Vương quát vang: “Chúng ta ước định rằng lão phu và Diệp Phong sẽ đấu một trận công bình, đừng báo mối nhân tình của Minh tướng quân, nhưng không phải nhân lúc người ta nguy cấp như thế này.”

Thủy Tri Hàn thản nhiên: “Xem ra Dao Vương quyết ý bảo vệ Diệp Phong?”

Dao Vương im lặng, Bất Lão Nhận khẽ gờ lên, nhìn y gật đầu quyết đoán.

Ánh mắt Thủy Tri Hàn lạnh lùng: “Được! Người phủ Tướng quân nghe đây, ai giết được Dao Vương sẽ tiếp nhận vị trí của Vô Danh.” Lại nhìn đệ tử Uống Tử thành đang giữ Thẩm Thiên Thiên: “Dao Vương giết một người của bên ta, lập tức chặt một ngón tay đại tiểu thư Lạc Hoa cung, hết ngón tay thì chặt ngón chân, rồi cắt tai...”

Chúng nhân phủ Tướng quân đều dạ ran, có mấy kẻ định xông lên, nếu không vì ngại uy danh Dao Vương, e là đã cùng bổ tới.

Dao Vương đại nộ: “Thủy Tri Hàn ngươi còn phong độ cao thủ chẳng?”

Thủy Tri Hàn cười vang: “Dao Vương hủy lời hứa trước, tiểu đệ còn giữ phong độ làm gì?”

Long Dao Vương như bị sét đánh, vốn lão là người trọng lời hứa hơn sống chết, suy cho cùng việc này lão sai trước. Nhưng dù thế nào, lão cũng không thể trở mặt nhìn Diệp Phong bị người phủ Tướng quân hại.

Lão gờ Bất Lão Nhận, lập tức nảy ra kế sách: “Lão phu sẽ giải thích với tướng quân, bất quá muốn giết lão phu không dễ chút nào, không biết Thủy tổng quản có sống được đến lúc đó.”

Thủy Tri Hàn lạnh ngắt lòng, nếu Dao Vương bất kể sinh tử toàn lực giết y, chỉ e ngần này cao thủ phủ Tướng quân và Uống Tử thành vị tất chống nổi.

Nhưng y đã trải nhiều sóng gió, đương nhiên không bị Dao Vương chấn nhiếp, thản nhiên đáp: “Dao Vương cứ việc, Thủy mỗ bảo đảm lão huynh không thể đến gần mỗ năm bước.”

Dao Vương ít sâu một hơi, nhìn sang Diệp Phong và Chúc Yên Hồng, gã tỏ ra cực kỳ trầm tĩnh, nắm chặt tay Chúc Yên Hồng, bốn mắt nhìn nhau, trong lúc sinh tử quan đầu này, cả hai đều rũ bỏ tất cả, chỉ mong gần nhau thêm một chút.

Diệp Phong cảm ứng được mục quang Dao Vương, ngẩng lên nhìn rồi thản nhiên mỉm cười: “Tần huynh bất tất lo lắng cho sống chết của tiểu đệ, cứ việc phóng tay giết được, nếu kéo Thủy Tri Hàn bồi táng là hay nhất.”

Đao Vương thấy gã lại gọi mình là Tần huynh, lòng chợt chua xót, biết gã đã bỏ qua chuyện lão có ý giấu tin Lôi Nộ chưa chết mà coi là huynh đệ, thành thử mới lên tiếng yêu cầu lão bán bạn hữu để sống sót.

Lão tận mắt thấy cái chết của Long Đằng Không, lại chứng kiến thâm tình của Diệp Phong và Chúc Yên Hồng, huyết tính trong lòng bùng bùng, giữa mặt cười vang: “Hay, hay, hay lắm! Vong Tình Đại Pháp lại đào tạo ra người chí tình.” Quay sang nhìn Thủy Tri Hàn: “Thủy Tri Hàn người gọi hết người lại đây, xem có bao nhiêu kẻ sống sót dưới đao của lão phu.”

Qua thâm tình của Chúc Yên Hồng và Diệp Phong, Thủy Tri Hàn đã hiểu bảy, tám phần, cười lạnh lùng phát lệnh: “Nhất định bắt sống Lôi phu nhân giao cho Lôi minh chủ phát lạc.”

Nghe y gọi tên mình, Chúc Yên Hồng hướng ánh mắt tới, nắm Cầu Tư kiếm cười thật tươi: “Thủy tiên sinh bắt tất làm thế, Yên Hồng sẽ theo Diệp công tử chết ở đây, nếu tiên sinh có lòng, xin hãy giao thi thể cho phu quân.”

Chúng nhân nhận ra hai má nàng đỏ lựng khoe môi mỉm cười, gương mặt tuy có vết đao xấu xí nhưng được phong vị ái tình thấm nhuần, trở thành thanh lệ tuyệt tục...

Nàng là nữ lưu không biết võ công, dáng vẻ yếu ớt nhưng cười nói thần nhiên trước muôn vàn đao thương, coi sống chết như không, khiến ai nấy động dung. Ánh mắt nàng quét tới đâu, tất thấy đều tự hổ thẹn, cúi gằm đầu xuống.

Diệp Phong mỉm cười, đưa tay vuốt mớ tóc mai bị gió thổi lòa xòa, gỡ Cầu Tư kiếm xuống, nhìn vực sâu vạn trượng: “Sao ta nỡ để đao kiếm chạm vào băng cơ ngọc cốt của nàng, nếu Đao Vương không đấu lại, chúng ta cùng nhảy xuống được không?”

Chúc Yên Hồng mỉm cười: “Công tử nên ôm thiếp thật chặt, tốt nhất ngã cùng một chỗ để xương cốt của chúng ta cũng không chia lìa.”

Gió núi thổi tới, thân hình Diệp Phong hơi run lên, ôm nàng thật chặt, cười vang: “Yên Hồng yên tâm, ta nhất định ôm nàng chặt như thế này.”

Chúc Yên Hồng cũng ôm chặt lấy gã, suốt mấy ngày ở cạnh nhau, đây là lần đầu tiên da thịt tiếp xúc, bất giác tâm ý bay bổng, hồn phách lâng lâng, lẩm nhẩm: “Chúng ta nhảy xuống, tất sẽ xuất hiện ngọn gió vong tâm...”

Chúng, nhân, đều, ngẩn, người!

Diệp Phong và Chúc Yên Hồng đứng giữ loạn quân vẫn thoải mái, lộ rõ chân tình, ôm chặt lấy nhau, không hề tránh né ánh mắt người khác, chút tình娘子 này tuy ngược với thế tục nhưng quả thật kinh thiên địa khắp quỷ thần!

Thảm Thiên Thiên tuy bị điểm huyết đạo nhưng tai mắt vẫn linh hoạt, vừa nãy thấy Long Đằng Không mất mạng, giờ lại thấy thâm tình giữa Diệp Phong và Chúc Yên Hồng, không nén được nước mắt, chỉ mong được chết cùng ngày với hai người mới không uổng đã bước chân vào chốn hồng trần.

Mắt Đao Vương cũng lấp lánh ánh lệ, bất giác buông tiếng cười dài, tâm chí yên tĩnh lại.

Thủy Tri Hàn thoáng qua một tia thần sắc phức tạp trong mắt, nhất thời không hiểu có nên phát lệnh động thủ.

Một tiếng thở dài phiêu diêu vang lên bên tai mỗi người.

Tiếng thở dài cất lên quá đột nhiên, vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại bù ngùi vô kể, mỗi người đều cảm giác có ai đó thổi khê vào tai, không ít người kinh hãi kêu ầm lên.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện tại Vong Tâm phong, cách lưng Đao Vương hai trượng, quay mặt vào vách núi, chấp tay nhìn trời.

Bóng đen khiến người khác cảm thấy vừa đột ngột, vừa mâu thuẫn.

Bóng đen đó đứng ở mép vách núi, xuất hiện hết sức bất ngờ, tư thế đứng tự nhiên cực độ, hàm chứa phong vị cuồng ngạo thống lĩnh ba quân và nỗi đau hiu độc hành ngàn dặm giữa đêm dài thấp thoáng ánh đèn.

Trên đỉnh Vong Tâm phong gió nổi, mặt đất lay động, mây giăng sương tủa, khác nào một bức tranh do thần tiên vẽ lên, bao nhiêu tàn sát, mưa máu gió tanh biến thành hư ảo, hóa ra vô hình.

Bóng người đó cơ hồ khảm sâu vào bức tranh, hòa làm một với cảnh sắc đỉnh núi, hoàn toàn không phân cách.

Gió núi ào ào thổi tung tấm trường bào màu xanh nhạt của ông ta, tua rua xám nhạt chậm rãi phát lên trong gió, tạo cho người khác cảm giác một người trong thần thoại sắp theo cơn gió vũ hóa đăng tiên, bay lên trời cao...

Nhưng kinh ngạc nhất là mái tóc dài đen nhánh xòa trên vai ông ta không hề loạn xạ, tựa hồ gió núi mãnh liệt chỉ thổi được tấm trường bào, không thể lay động nửa phân mái tóc.

Đao Vương không ngoài lại nhưng cảm giác được có người xuất hiện sau lưng, mặt tỏ vẻ kinh hãi. Đối phương vô thanh vô tức xuất hiện đột nhiên giữa lúc chúng nhân quan sát đăm đăm, công lực và nét thần bí này, trong thiên hạ có ai đạt tới?

Diệp Phong liếc sang bóng đen, bất giác trong lòng thất lại.

Gã nhận ra đó là người thần bí đã gặp ở hậu hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang, võ công người này cao đến mức Đao Vương e rằng cũng không địch nổi.

Người phủ Tướng quân xôn xao, không ít cao thủ quỳ xuống.

Thủy Tri Hàn hít sâu một hơi khí lạnh, giọng nói hơi run rẩy, vòng tay cúi người: “Thủy Tri Hàn bái kiến Minh tướng quân!”

3. Kính huynh một chén huyết tính hào tình

Minh tướng quân!? Diệp Phong rung động, người thần bí này quả nhiên là Minh đại tướng quân Minh Tôn Việt, chỉ đứng dưới một người trên vạn người trong triều đình, được giang hồ công nhận là đệ nhất cao thủ.

Gã vốn hoài nghi thân phận đối phương, giờ được Thủy Tri Hàn chứng thực, toàn thân vẫn run lên, tâm thần không khỏi đột ngột mất khống chế, vết thương mới cùng cừu hận cũ đồng thời dâng lên, suýt nữa gã thổ máu.

Minh tướng quân không ngoài lại, thậm chí không hề cử động, chỉ đứng sừng sững cạnh vách núi, tựa hồ toàn tâm toàn ý chìm ngập trong cảnh sắc mây cuộn cuộn, sương mênh mông...

Thủy Tri Hàn tỏ vẻ mê hoặc nhìn sang bóng dáng ông ta, do đang bị thương nên y chợt thấy thân ảnh ông ta càng lúc càng mờ, cơ hồ tan vào gió núi, lẫn với vô thường.

Sự thật, ai cũng có cảm giác đột ngột đó, Minh tướng quân phảng phất hòa vào phong cảnh làm một. Như dư vận của tiếng nhạc, của nét vẽ.

Bóng Minh tướng quân như một bức tượng đứng đó ngàn năm, trăm năm trước đã có, trăm năm sau vẫn còn.

Cả Vong Tâm phong lặng ngắt.

“Để Thẩm Thiên Thiên lại, tổng quản dẫn người hồi kinh.” Hồi lâu sau, giọng Minh tướng quân uy nghiêm nhưng vẫn bình hòa cất lên.

Thủy Tri Hàn sửng sốt, trong lòng y đột nhiên xuất hiện cả ngàn, vạn suy đoán về Minh tướng quân nhưng vạn lần không ngờ ông ta vừa mở miệng đã yêu cầu y về kinh.

Đảo mắt nhìn quanh, chúng nhân đều tỏ vẻ do dự.

Y trầm giọng hỏi: “Nên xử trí Diệp Phong bằng cách nào?”

Minh tướng quân bình thản: “Ta đã đến đây, tất sẽ kết liễu với gã. Bất kể kết quả thế nào, sau này tổng quản nên đứng ngoài, đừng để ý đến việc của Diệp Phong nữa. Ta nói rõ chưa nhỉ?”

Thủy Tri Hàn tắc tị, y theo ông ta bao năm, hiếm khi nắm bắt được tâm ý thiên hạ đệ nhất cao thủ, khẩu khí của ông ta lần này có vẻ muốn tha cho Diệp Phong.

Lòng y đã quyết, cúi người cung kính nói: “Tiểu tử này vô công gần đại thành, vừa nãy quyết chiến công bình cũng khiến Lịch Khinh Sinh bại vong, mong tướng quân suy nghĩ.”

Ngữ khí của Minh tướng quân vẫn thông thả: “Nếu không phải gã giết được Lịch Khinh Sinh, ta cũng không xuất hiện.”

Thủy Tri Hàn hỏi: “Tướng quân định thế nào?”

Minh tướng quân cúi đầu trầm tư không đáp.

Thủy Tri Hàn hùng hồn cất tiếng: “Nếu tướng quân muốn tự xuất thủ, Tri Hàn nguyện lược trận cho ngài.”

Minh tướng quân chợt quay lại, mái tóc dài bung ra, mục quang sáng rực nhìn y chăm chăm: “Tổng quản có cần ta lập lại mệnh lệnh chăng?”

Thủy Tri Hàn vội cup mắt, trong lòng chợt nảy ra ý niệm hoang đường, nếu hiện giờ kháng mệnh, sẽ có bao nhiêu người đứng về phía y?

Nhiều năm nay, y dốc lòng bồi dưỡng thực lực, phần lớn số cao thủ đến đây đều chỉ nghe lệnh y, liệu có thể cho rằng y ngầm không chế được Minh tướng quân?

Nhưng uy thế của Minh tướng quân tồn tại nhiều năm, có mấy ai dám công nhiên đối kháng, hơn nữa y đã trọng thương, còn cả Đào Vương không rõ tâm ý đang quan sát chăm chú...

Trong tình huống này, y làm sao dám chống lệnh?

Y thầm thở dài quyết đoán, ôm quyền nói: “Tri Hàn vâng mệnh.” Đoạn quay đầu nói với thủ hạ: “Chư vị đều nghe rồi, tướng quân có lệnh, từ rày về sau, chỉ cần Diệp Phong không phạm đến chúng ta, phủ Tướng quân và Toái Không Đào không còn ân oán gì nữa.”

Người Uống Tử thành và phủ Tướng quân sau rốt cũng hạ sơn.

Diệp Phong và Chúc Yên Hồng nắm chặt tay nhau, thầm nhủ dù sao cũng chỉ chết là cùng nên không sợ hãi gì nữa.

Đào Vương thu đao đứng lặng, sắc mặt liên tục biến đổi, Minh tướng quân xuất hiện quá đột nhiên, lão không tài nào nắm bắt được tâm ý ông ta.

Thẩm Thiên Thiên đã được giải khai huyết đạo đứng sững sờ, mặc cho gió núi thổi loạn tâm tư, lòng nàng trống trải, hoang mang.

Mục quang Minh tướng quân lấp lánh, tựa hồ đang đánh giá Diệp Phong hoặc suy tư điều gì đó.

Cả Vong Tâm phong lặng ngắt.

Đào Vương hít sâu một hơi, phá tan bầu không khí căng thẳng: “Xin hỏi Minh tướng quân làm vậy là có dụng ý gì?”

Minh tướng quân không đáp mà hỏi ngược: “Đào Vương nghĩ mỗ đến đây vì có gì?”

Đào Vương cười vang: “Đến đòi nợ chăng?”

Minh tướng quân điềm đạm: “Vốn Minh mỗ định tới xem bao năm nay Đào Vương có tiến bộ gì không, nhưng lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Món nợ đó, lúc nào mỗ lấy cũng được, hà tất phải đòi.”

Đào Vương hừ lạnh, Bất Lão Nhận vung lên: “Tướng quân cứ thử xem.”

Minh tướng quân ngẩng lên đón thẳng mục quang lăm liệt của lão, dịu giọng: “Đào Vương có biết nguyên nhân hai mươi năm trước mỗ không giết chăng?”

Diệp Phong rúng động, đầu gối món nợ nhân tình của Minh tướng quân mà Đào Vương nhắc tới lại là việc liên quan đến sinh tử. Hiện giờ ông ta nói toạc ra trước mặt người khác, thật sự không hề nể mặt Đào Vương.

Đào Vương chấn động, sắc mặt trắng nhợt, Bất Lão Nhận chỉ vào đối phương: “Việc tướng quân nhờ, lão phu không hoàn thành, hiện giờ tướng quân muốn giết, cứ việc ra tay.”

Khóe môi Minh tướng quân lộ ra nét cười thâm thúy, cử chỉ thông dong, cơ hồ không để ý đến đao thế của Đao Vương, giọng nói vẫn cực nhu hòa: “Vì sao Đao Vương không hoàn thành?”

Đao Vương mắt như bốc lửa, nói từng tiếng một: “Vì lão phu căn bản không muốn làm.”

Minh tướng quân cười lớn: “Lúc đó mỗ không giết, bắt quá muốn xem sau hai mươi năm nằm gai nếm mật, Đao Vương sẽ gây được bất ngờ gì. Tiếc rằng hiện tại Đao Vương đã già rồi.”

Đao Vương quát vang: “Ai nói ta già?”

Ánh mắt Minh tướng quân sắc như mũi châm: “Thấy nhất đao Toái Không Đao chém vào Lịch lão quỷ, Đao Vương trong mắt mỗ không còn là Tàn huynh nữa rồi.”

Đao Vương ngăn người hồi lâu, cầm đao nói cứng: “Bất kể thế nào, lão phu cũng không để tướng quân thương tổn đến gã.”

Minh tướng quân cười ha hả: “Mỗ có thể giành cho Tàn huynh hai mươi năm, sao lại không thể cho gã như vậy?” Ngoái lại nói với Diệp Phong: “Với thiên tư của tiểu huynh đệ, sau này sẽ là kinh địch có đầu một trận với Minh mỗ. Đáng tiếc, mỗ không thể giành cho huynh đệ quá nhiều thời gian, bảy năm sau chúng ta sẽ ước chiến ở đây, Diệp tiểu huynh thấy thế nào?”

Diệp Phong chấn động, không ngờ đại địch trong lòng lại xem trọng mình đến vậy, nhất thời ngạc nhiên, không thốt thành lời.

Đao Vương cũng động dung: “Sao lại cần bảy năm?”

Minh tướng quân thở dài: “Năm nay mỗ năm mươi ba tuổi, bảy năm sau là tròn hoa giáp, bảy năm này cũng là lúc mỗ tự tạo cho mình một kỳ hạn, một áp lực, tránh vì tịch mịch quá mà quên cả việc tiến lên đỉnh cao võ đạo.”

Tịch mịch!

Có lẽ đó là nỗi buồn đứng trên đỉnh cao không thoát được lạnh lẽo, là niềm đơn côi dây đàn đứt vì không có tri âm.

Diệp Phong hào sảng đáp: “Đã như thế, sao tướng quân còn yêu cầu Thủy Tri Hàn tha cho tại hạ, bản thân tại hạ cũng cần áp lực như thế?”

Minh tướng quân không giận mà cười vang: “Được, quả thật mỗ đã coi nhẹ tiểu huynh đệ, dưỡng thương xong xuôi, tiểu huynh đệ cứ việc đi tìm y, bắt quá không nên chưa đến kỳ hạn bảy năm đã bị y hạ sát.”

Diệp Phong lạnh lùng nhìn ông ta: “Không cần tướng quân nhắc, tại hạ không cần chút nhân tình này, bằng không ngày sau đối chiến sẽ tự trói chân trói tay, không đánh cũng bại.”

Minh tướng quân vỗ tay, lại cười vang: “Hay cho Toái Không Đao, chỉ mong kỳ hạn đến sẽ không khiến mỗ thất vọng, bao năm nay mỗ không đợi nổi nữa rồi.”

Diệp Phong cố nén lòng sôi trào: “Tướng quân đợi điều gì?”

Minh tướng quân đáp: “Đến lúc đó tiểu huynh đệ sẽ biết mỗ đợi gì.”

Chúc Yên Hồng điềm đạm xen lời: “Minh tướng quân đợi về mỹ lệ chạm tay là tới nhưng ẩn chứa hy vọng cả đời chăng?”

Minh tướng quân ngậy người, tỏ vẻ thoảng nghĩ ngợi, nhìn nàng và Diệp Phong đầy thâm ý: “Thế mới nói người có bi hoan ly hợp, trăng có mờ tỏ tròn khuyết. Việc trên đời luôn thư hùng tương hỗ, âm dương không tách rời, xưa nay chỉ toàn cực đoan, không có trung dung. Nam hoan nữ ái cũng thế, danh lợi phù phiếm cũng thế, mà phú quý vinh hoa cũng thế. Trong hư không, cái gì mới là vĩnh hằng? Đến cuối cùng, cái gì cần biết tất sẽ biết, nếu không muốn biết, dù thế nào cũng sẽ không biết.”

Mấy người lặng lẽ lắng nghe, lòng đều hoang mang, loáng thoáng nhận ra ông ta nói có lý nhưng lại vô cùng huyền ảo, tuy khiến họ có cảm ứng nhưng không hiểu rõ.

Diệp Phong trầm thờ dài, không ngờ ông ta lại buông ra những lời này trên Vong Tâm phong

Đạo Vương cúi đầu không nói, xưa nay lão coi nhẹ sống chết, trọng sinh tử, tuy cảm thấy ban nãy ra sức bảo vệ Diệp Phong là đúng đắn nhưng giờ Minh tướng quân không hề có địch ý, bỏ qua chuyện lão vi phạm lời hứa, bất giác hổ thẹn với ông ta...

Minh tướng quân quét ánh mắt qua hai người, chợt bật cười: “Minh mỗ đã cạn lời, xin cáo từ chừ vị.” Đoạn quay người toan cất bước.

Diệp Phong nhớ ra một việc: “Tướng quân xin dừng bước, Diệp Phong có một việc muốn hỏi.”

Minh tướng quân dừng lại: “Diệp tiểu đệ cứ hỏi.”

Diệp Phong nhớ lại tình cảnh gặp ông ta ở hậu hoa viên Ngũ Kiếm sơn trang, tất cả như sống động trước mắt: “Hôm đó tướng quân nói rằng muốn hiểu trên đời có năm người, tại hạ đứng thứ năm, vậy bốn người kia là ai?”

Đạo Vương, Chúc Yên Hồng, Thẩm Thiên Thiên đều hiểu kỳ, nín thở đợi ông ta đáp.

Minh tướng quân hơi ngẩn người, ngẩng lên nhìn trời, tựa như đang nhớ lại chuyện cũ.

Hồi lâu sau, ông ta mới mỉm cười: “Cho tiểu huynh đệ biết cũng không hại gì. Người thứ tư là một thiếu niên anh hùng, ở kinh sư được xưng tụng Nhất lâm chúng sơn tiểu Lăng Tiêu Công Tử Hà Kỳ Cuồng. Người này tính tình cuồng ngạo nhưng là một thiên tài hiếm có về võ đạo.”

Chúng nhân đã được nghe đến đại danh Lăng Tiêu Công Tử Hà Kỳ Cuồng, riêng từ danh hiệu đã thấy rõ nét kiêu cuồng, không ngờ được Minh tướng quân tôn trọng như vậy.

Đạo Vương gật đầu: “Võ công của Hà Kỳ Cuồng biến ảo khó dò, còn trẻ mà có được thành tựu đó thật không uống được tướng quân xem trọng. Không biết người thứ ba là ai?”

Về mặt Minh tướng quân hiện lên nét kỳ dị: “Người thứ ba là một vị nữ tử, Minh mỗ không muốn nhắc đến tên nàng.”

Mấy người đều chấn động, mấy năm nay Minh tướng quân uy danh rờ rờ, người giang hồ đều cho là thần thoại mà quên mất ông ta cũng có thất tình lục dục như phàm nhân khác, cũng yêu thích nữ nhân. Nhất thời cự ly với ông ta được rút ngắn lại.

Minh tướng quân nhận ra thần tình trên mặt mọi người, cười ha hả: “Người thứ hai mỗ muốn hiểu nhất, các vị vừa gặp ban nãy.”

Diệp Phong máy động trong lòng, buột miệng: “Thủy Tri Hàn!”

Minh tướng quân từ từ gật đầu.

Chúng nhân tỉnh ngộ, Thủy Tri Hàn thân là nhất đại tôn sư, bao năm nay cam tâm cho Minh tướng quân sử dụng, thật ra là vì sao?

Vấn đề này chỉ e mình y giải đáp được.

Minh tướng quân trầm mặc hồi lâu, tinh quang trong mắt lóe sáng, nhìn Diệp Phong thốt lên: “Toái Không Đạo của tiểu huynh đệ thuần đi theo lối tinh thần, dựa vào tâm chí kiên định một lòng. ‘Đạo không phải là huynh đệ, mà huynh đệ là đạo.’ Điểm này, tiểu huynh đệ nhất định phải nhớ.”

“Đạo không phải là huynh đệ, mà huynh đệ là đạo.”

Diệp Phong sững người, lời Minh tướng quân khác nào khuôn vàng thước ngọc, chuông sớm trống chiều thức tỉnh, khiến trong lòng gã giác ngộ, thật không hiểu ông ta vì có gì lại đối đãi với mình như vậy, bất giác ngẩn nhìn.

Minh tướng quân mỉm cười, xuất ngôn lại như thạch phá thiên kinh: “Diệp tiểu đệ bất tất đa nghi, chẳng qua Minh mỗ nhận thấy tiểu huynh đệ có đôi chút hảo cảm với mình, sợ sẽ ảnh hưởng đến trận quyết chiến bảy năm sau.”

Diệp Phong ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lúc rồi ngang nhiên đáp: “Xin tướng quân yên tâm, mối thù giữa chúng ta không đợi trời chung.”

Minh tướng quân cười rộ: “Mỗ vẫn còn đôi chút hoài nghi, chỉ sợ Diệp tiểu huynh thấy mỗ bỏ qua cho mình hai lần, sau này sẽ không tận lực, khó lòng phát huy tinh tủy của Toái Không Dao, không phải sẽ khiến mỗ thất vọng sao. Vì thế mỗ mới quyết định khiến huynh đệ tăng thêm một phần cừ hận...”

Diệp Phong nắm được tâm ý của ông ta, lặc giọng hỏi: “Tướng quân định thế nào?”

Minh tướng quân quay đầu, lạnh lùng nhìn Tần Không: “Dao Vương vẫn là người được mỗ kính trọng, có dám để mỗ kính lão huynh một chén huyết tính hào tình chăng?”

Dao Vương lạnh buốt trong lòng, thâm quyết đoán, nên cười vang: “Chúng ta không đồng đạo, không thể cùng hợp mưu, thứ cho lão phu không nhận.”

Minh tướng quân hừ lạnh, quay người ung dung lướt đi.

Thẩm Thiên Thiên vẫn giữ tâm tính thiếu nữ, nhất thời quên hết nỗi đau ban nãy, gọi với theo: “Người đầu tiên là ai?”

Giọng Minh tướng quân từ lưng núi truyền lại, không đáp mà hỏi: “Dao Vương còn nhớ món nhân tình nợ mỗ chăng?”

Nhân quang Dao Vương mờ đi, lớn tiếng truyền âm: “Lão phu nhận thấy đao đạo có người kế thừa, tâm nguyện đã đạt, tướng quân muốn sao?”

Minh tướng quân đi cực nhanh, âm thanh từ chân núi vang lên, nhưng vẫn vang vọng như đang đứng cạnh: “Được, đã có Tần Dao Vương, về sau lão huynh không cần dùng đao nữa.”

Dao Vương cúi đầu trầm tư hồi lâu, đưa tay lên trời nói lớn: “Tướng quân yên tâm, Dao Vương ta đã nợ tất sẽ trả.”

Bất Lão Nhận sáng rực đao quang, Dao Vương vung tả thủ, chém mạnh xuống tay mình.

Diệp Phong cả kinh, định bước lên cản nhưng đang trọng thương, đành trơ mắt nhìn tay phải Dao Vương bị đao quang liếm qua, ánh mắt lão đờm thê lương hào hùng.

Mấy người đồng thanh hô lên kinh hãi, ánh máu lóe lên, Dao Vương tự chặt một tay.

“Thẩm cô nương nên biết...” Dao Vương tuy đau đớn đến mức mặt mũi méo mó nhưng vẫn cố rặn cười với Thẩm Thiên Thiên: “Người Minh tướng quân muốn hiểu nhất, kỳ thật - chính là ông ta.”

4. Gió tối dồn dập nhất, hoa vàng xơ xác nhất

Đêm đó tưởng chừng không thể thấy được ngày mai.

Bóng tối trầm trầm, quanh mình toàn là hư không. Mắt người phạm lệ thấy gì? Cảm ứng được gì?

Chúc Yên Hồng không muốn rơi lệ, nàng vẫn cho rằng mình là nữ nhân kiên cường đến mức thậm chí hơi cố chấp, nhưng hiện giờ cảm giác được màn đêm mềm mại bao quanh, lòng không khỏi dấy lên một tia nhu nhược, giọt nước nóng bỏng nhẹ nhàng đậu lên mặt, bị làn da hút khô, để lại một ngấn mờ.

Đêm lạnh như nước, gió đêm thổi gấp hơn hết.

Tiếng cánh cửa gỗ chạm vào chuông cửa, tựa hồ gõ luôn vào lòng nàng.

Chống chọi lâu thế này, ngày mai nàng sẽ được giải thoát chăng?

Trên Vong Tâm phong, Long Đẳng Không mất mạng, Dao Vương chặt tay, Diệp Phong trọng thương, Thẩm Thiên Thiên tan nát cõi lòng, còn nàng...

Nàng muốn một mình hạ sơn đi gặp Lôi Nộ, bất kể thế nào, nàng cũng muốn giải thích rõ với y.

Diệp Phong không giữ nàng lại, nhưng ánh mắt gã cho biết gã sẽ chờ đợi, sẽ ở lại trên Vô Danh phong, trong căn nhà nhỏ từng sống cùng nhau tám ngày, chờ nàng quay lại.

Gã hiểu tâm ý nàng ư? Để Thẩm Thiên Thiên chiếu cố gã đang trọng thương, nàng có yên tâm chăng?

Dọc đường, lòng nàng lúc xán lạn như mặt trời buổi sớm, lúc mênh mang như tịch dương, lúc lại trong trẻo tựa trời xanh, lúc lại nặng nề như mây đen vần tụ.

Nhưng mỗi lần nhớ đến gã, nhớ đến nụ cười như ánh nắng ấy, đến khoảnh khắc gã ôm chặt nàng giữa đám đông, tim nàng lại đập nhanh hẳn, mạnh hẳn, lúc đó nàng mới nhận ra, mỗi cảm tình không được người đời chấp nhận này đã khắc sâu vào sinh mệnh mình...

Bao năm nay, tựa hồ đến khi có được gã, nàng mới thuộc về chính mình - tình cảm thẳng thắn thuần khiết, tâm linh trong trẻo vui tươi, đôi mắt đa tình chân thành, huyết mạch chứa đầy sinh cơ cuộn cuộn.

Nàng, còn cầu mong gì nữa?

Lục Đại Hộ Pháp còn lại của Ngũ Kiếm sơn trang đón nàng vào trang, không ít đệ tử cũ cũng lục tục quay về. Ngũ Kiếm sơn trang tựa hồ khôi phục được hào khí thuở trước nhưng kinh qua ngàn ấy biến cố, trong lòng nàng, tòa sơn trang cảnh cũ người cũ này phẳng phất hàm chứa thêm một phần buồn bã, đau lòng khôn tả.

Lôi Nộ, tối nay sẽ quay về.

Tối nay, nàng sẽ đối diện với lời trách móc của y? Hay y sẽ đau lòng, hối hận?

Nàng không biết, mà chỉ muốn lặng lẽ giải mối tâm kết này. Nàng chỉ biết bất kể y có tha thứ hay không, nàng cũng sẽ cùng Diệp Phong đi đến chân trời góc biển trong phần đời còn lại.

Trừ phi, y giết nàng.

Nhưng làm sao có thể tiết lộ tâm sự này với Diệp Phong? Nàng không muốn gã biết mình đã yêu gã sâu đậm, không thể xa rời gã. Nếu lấy được một bức thư đoạn tuyệt lại càng hay, bằng không nàng làm thế nào nở lòng để vị anh hùng trong lòng bị người đời cười chê, rồi tiêu ma ý chí...

Nếu thế, nàng thà bị Lôi Nộ giết trong lúc phản hận điên cuồng, thà để Diệp Phong quên nàng...

Lúc ở Vong Tâm phong, nàng ra đi sao mà quả cảm, sao mà quyết liệt.

Nàng không muốn gã vương vẩn, không muốn gã làm gì thêm cho mình, tuy nhiên nàng cảm giác thấy mục quang của gã theo sát bước chân mình, nhịp tim của gã nín kéo bóng nàng, cơ hồ muốn nàng dừng cất bước...

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, cắt ngang dòng suy tư của nàng. Là tiếng bước của của Lôi Nộ.

"Kẹt", cánh cửa khe khàng mở ra, Lôi Nộ lặng lẽ đứng cạnh ngạch cửa, ánh trăng rải khắp sân, soi bóng y cạnh bóng nàng, như một ngọn núi lớn đen sẫm.

"Chàng về rồi." Nàng đứng dậy đón theo thói quen.

Y không nói gì, vẫn đứng cạnh cửa, có lẽ tại bóng cây rợp đình viện, cũng có lẽ tại ánh trăng như lưu ly trong phòng mà thân thể y cơ hồ không ngừng run rẩy.

"Thiếp..." Chúc Yên Hồng chợt hoảng loạn, đã nghĩ lung lăm nhưng không tìm được lời gì để nói, dù thế nào, y với nàng cũng là phu thê kết tóc mấy năm.

Nhớ đến những ngày y ăn ngủ không yên vì mình, bản thân nàng cũng từng vẽ mây trang điểm vì y, lại nhớ đến đứa con trai mới ba tuổi, lòng nàng như bị dao đâm.

"Nàng không cần nói nữa, ta biết rồi." Y thở dài, giọng nghèn nghẹn.

Y biết hết rồi sao? Y thật sự hiểu được ư?

Chúc Yên Hồng ngồi phịch xuống mép giường, đột nhiên nàng vô cùng phẫn hận, hận cha mẹ vì một chút hư danh mà gả nàng cho y, hận vì sao không gặp Diệp Phong trước lúc xuất giá, hận vận mệnh vô thường trên cột, hận những định kiến của hồng trần thế tục, thậm chí nàng hận chính bản thân mình vì sao không yêu chồng?

Giọng Lôi Nộ khàn khàn: “Ta vốn định giữ lại tính mạng, sau này cùng nàng ẩn cư điền viên cả đời, không hỏi đến tranh đấu giang hồ nữa...”

Chúc Yên Hồng rúng động, cúi đầu không nói, có phải nàng cũng từng cầu mong y làm thế?

Nhưng tất cả đã qua, những gì mất rồi đâu thể tìm lại.

Lôi Nộ ngẩng nhìn, ánh mắt đầy chua xót: “Ta biết mấy năm nay lạnh nhạt với nàng, lúc đó ta muốn làm một nam tử hán đại trượng phu, chỉ khi công thành danh toại mới khiến vợ con hạnh phúc. Nhưng hiện tại ta đã biết, thứ Yên Hồng cần không phải là những khoảnh khắc phù phiếm, mà muốn tránh xa phân tranh cùng phiền não của cõi đời, trải lòng tìm về đẹp những kẻ ham danh lợi không hiểu được.”

Lòng Chúc Yên Hồng rung lên, hóa ra y hiểu nàng đến vậy, bất giác đầu lưỡi mềm hẳn, miễn cưỡng tự tìm cho mình một lý do: “Nhưng dù sao chàng cũng không nên giết Phương Thanh Bình, dù là vì thiếp, chàng cũng không nên làm như thế.”

Mắt Lôi Nộ ánh lên nét hổ thẹn: “Lúc đó ta bị ma xui quỷ khiến, chỉ mong được sống sót. Nhưng ta không lúc nào ngừng hận chính mình, từ đó đến nay ta tuyệt không lai vãng với người phủ Tướng quân, ngay cả người Khoái Hoạt lâu đến báo tin cũng bị ta đuổi đi. Suốt mấy hôm ta ngằm liên hợp sư môn, hơn nữa Lịch Khinh Sinh đã chết, Thủy Tri Hàn trọng thương, chỉ cần thời cơ chín muồi, nếu mượn sức Lôi gia Phích Lịch đường, ta sẽ phản kích lại phủ Tướng quân, báo thù cho huynh đệ tốt đã bị ta giết lầm.”

Chúc Yên Hồng lẩm nhẩm: “Chàng không sợ người giang hồ phản phúc vô thường ư? Một nữ tử yếu nhược như thiếp có thể không cần tôn nghiêm, còn chàng đường đường đại trượng phu, sẽ lập thân với đời thế nào?”

Lôi Nộ thở dài, chợt rơi nước mắt: “Nàng có biết ta làm tất cả đều vì nàng không, ta đã sai một lần, mất đi người huynh đệ tốt, nên không muốn mất nàng nữa, dù sao nàng cũng nên nghĩ đến con trai, đừng rời xa ta...”

Chúc Yên Hồng lơ mờ nhận ra một điều quan trọng, chỉ là lần đầu thấy y khóc, nhất thời tâm trí hoảng hốt, thở dài u oán: “Chàng muốn thiếp làm thế nào?”

Lôi Nộ đáp: “Chỉ cần nàng nguyện ý ở lại cạnh ta, ta sẽ tự đi tìm Diệp Phong. Dù sao ta và gã từng là huynh đệ đồng cam cộng khổ, ta tin gã sẽ hiểu cho nỗi khổ của ta.”

Chúc Yên Hồng than: “Chàng cứ đi tìm huynh ấy, nếu huynh ấy...” Nàng chợt ngừng lời, nếu gã thật sự buông bỏ, nàng sẽ thế nào đây? Có còn quay lại thừa ban đầu tốt đẹp với Lôi Nộ được không?

Trên đời thật sự có chuyện gương vỡ lại lành chẳng? Thật sự thu hồi được bát nước đổ đi ư?

Mắt Lôi Nộ thoáng qua niềm vui: “Nàng đồng ý là được rồi. Chỉ là mấy hôm nay không tìm được chỗ Diệp Phong và Thẩm Thiên Thiên ẩn thân. Đao Vương chặt tay xong liền hạ sơn rồi mất tích.”

Lúc đó Chúc Yên Hồng mới hiểu Đao Vương cắt tay rồi liền rời khỏi Không Long sơn, Diệp Phong cùng Thẩm Thiên Thiên nhất định vẫn ở Vô Danh nhai trên Vong Tâm phong. Sợi dây xích sắt đỏ bí ẩn, những kẻ lên núi tìm không thấy ai, cho rằng gã đã tìm nơi khác ẩn thân, liền bỏ qua.

Lôi Nộ lại nói: “Ta nghĩ chắc nàng biết nơi gã tới, chỉ cần cho ta biết, ta sẽ tự đi tìm.”

Chúc Yên Hồng rúng động, chợt minh bạch điểm quan trọng.

Lôi Nộ đã nói tuyệt không lai vãng với người phủ Tướng quân, ngay cả người Khoái Hoạt lâu đến báo tin cũng bị y đuổi đi, vậy tin tức từ đâu ra?

Y không chú ý đến sắc mặt nàng lạnh dần, vẫn tiếp tục nói: “Kỳ thật ta rất bội phục võ công và cách hành xử của Diệp Phong...”

Chúc Yên Hồng thở dài: “Sao chàng lại biết Đao Vương cắt tay?”

Lôi Nộ ngăn người: “Lúc Đao Vương hạ sơn, có người trông thấy...”

Chúc Yên Hồng lại hỏi: “Lịch Khinh Sinh mất mạng, Thủy Tri Hàn trọng thương vốn là việc cực kỳ bí ẩn, sao chàng lại biết?”

Lôi Nộ tắt tiếng, sắc mặt biến đổi mấy lần, thoát đỏ thoát xanh.

Nàng nghẹn ngào hỏi: “Chàng đã giết Phương Thanh Bình còn chưa đủ ư? Sao lại định giết cả Diệp Phong?”

Mắt Lôi Nộ lóe hàn quang, giận giữ ngẩng lên: “Nếu không phải vì gã, Ngũ Kiếm sơn trang đâu đến nỗi như bây giờ?”

Chúc Yên Hồng lắc đầu: “Dù không có huynh ấy, sớm muộn gì chàng cũng sẽ xung đột với phủ Tướng quân.”

Lôi Nộ nhìn nàng, chậm rãi hỏi: “Gã có điểm nào tốt đẹp, khiến loại người như nàng không giữ nổi đạo làm vợ?”

Đôi đồng tử lạnh tanh của y bắn ra tia sáng oán độc, Chúc Yên Hồng rùng mình: “Thiếp là loại người nào? Là loại người nào?”

Y lạnh lẽo đáp: “Hai tên cầu nam nữ đã làm gì trên Vong Tâm phong?”

“Cầu nam nữ?!” Trong sát na đó lòng nàng như sa xuống hố băng: “Chàng đừng nói nhăng, thiếp xin thề với trời, lúc nào thiếp và huynh ấy cũng thanh bạch.”

“Thanh bạch?” Lôi Nộ đột nhiên nổi giận, định chop lấy tay nàng nhưng rồi bàn tay dừng lại lưng chừng: “Lúc nàng ôm chặt lấy gã trước mặt ngần ấy người, liệu có nghĩ đến ta không? Lôi Nộ ta có loại nữ nhân như nàng thật sự mất hết mặt mũi, tổ tiên cũng hổ thẹn lắm.”

Chúc Yên Hồng lớn tiếng cắt lời: “Chàng đừng nói nữa, lần này thiếp về đây chỉ cần một bức thư từ hôn.”

Lôi Nộ cười ha hả như điên cuồng: “Hay lắm, nàng bảo tên tiểu tử Diệp Phong đó quỳ trước mặt ta, lập tức ta sẽ viết ngay rồi thuận tiện công cáo thiên hạ, để người đời biết các ngươi là cầu nam nữ không kể gì đến lễ nghĩa liêm sỉ, rồi xem gã có còn yêu thương tiện nhân bỏ cả con trai nữa không...”

Chúc Yên Hồng đứng dậy bước ra cửa, lớn tiếng đáp: “Chàng đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao, dù gì thiếp cũng đi tìm huynh ấy, cùng nhau sống suốt đời. Thiếp biết huynh ấy không chê mình, cả đời này cũng không.”

Nàng định thần, nhìn thẳng vào ánh mắt độc ác của chồng: “Nếu chàng đủ độc ác, cứ việc giết thiếp.”

Lúc lướt qua mình y, nàng cảm giác y hành động, tựa hồ muốn giữ nàng lại nhưng sau cùng không cất tay lên.

Bước khỏi cửa rồi, liệu thật sự có biển rộng trời cao mở ra trước mắt?

“Yên Hồng!” Lôi Nộ kêu lên thê lương: “Nàng... gầy đi rồi.”

Khắp sân ngập mưa hoa, còn nàng có phải là cánh hoa đơn bạc nhất trong muôn ngàn cánh?

Nàng không dừng bước, lòng chột chua xót, nước mắt lăn dài trên má.

5. Thanh Ti Chi Mị

Diệp Phong nằm trong gian nhà nhỏ trên Vô Danh phong, Thảm Thiên Thiên không còn ngang ngược như trước, lặng lẽ ngồi cạnh giường trò chuyện với gã.

Mấy ngày nay, được nàng chăm sóc, thương thể của gã không ác hóa nữa.

Chiếc nhẫn Lịch Khinh Sinh phóng ra trước khi chết cắm vào ngực gã đã đành, một trảo xé lòng ngực đó quả thật không thể coi thường. Nếu lúc đó hắn không thu chiêu lùi lại, trảo kinh cũng được rút bớt, chỉ e gã cũng đồng quy y tận với đối phương.

Ngọn trảo kèm theo kịch độc, lại trúng tâm mạch, cũng may lúc đó gã hãm tình nhập đao, ngực thấm đẫm tình cảm cơ hồ quên cả đất trời, tâm ý cao vợi nên hóa giải độc tố diệt tuyệt thành vô hình, bằng không gã cũng mất mạng đương trường.

Bây giờ ngoại thương tuy đỡ quá nửa nhưng nội thương vẫn cần từ từ điều trị.

Thảm Thiên Thiên thấy gã ngây như phỗng, liên diệu giọng hỏi: “Huynh lại nhớ Chúc thư thư?”

Diệp Phong cười ngượng ngập, lái sang chủ đề khác: “Mấy hôm nay muối vắt và quá, hiện tại thương thể của huynh đỡ nhiều rồi, muối nghỉ một chút đi.”

Thẩm Thiên Thiên biết gã một lòng với Chúc Yên Hồng, vừa bội phục vừa đổ kị nhưng nàng học võ công của Lạc Hoa cung, với gã đành hữu duyên vô phận, lòng nàng thê lương, giấu kỷ niệm vào tâm, miễn cưỡng mỉm cười nhưng mấy ngày liền không ngủ, nụ cười trở nên mỏng manh: “Không sao, muối không mệt.”

Diệp Phong luôn có cảm giác nợ nàng, nên cũng không nói gì, chỉ đành câm nín.

Thẩm Thiên Thiên u oán hỏi: “Huynh còn nhớ tình cảnh chúng ta gặp nhau lần đầu chẳng?”

Gã gật đầu, mỉm cười: “Lúc đó muối ngộ ngĩnh lắm, giờ nhớ lại thấy buồn cười thật.”

Tâm tư Thẩm Thiên Thiên trở về quãng thời gian rực rỡ đó: “Lúc đó muối và Thủy nhi giả nam trang, đến sơn trại của Lĩnh Nam Thất Ác, không ngờ huynh tới trước, Thất Ác đều bị điểm huyết đạo, nằm lăn hết dưới đất...”

Diệp Phong cười ha hả: “Thất Ác tuy ác danh vang xa nhưng không phải hạng người thương thiên hại lý, lúc đó huynh không biết xử trí chúng thế nào thì vừa hay muối tới.”

Thẩm Thiên Thiên bật cười: “Lúc đó muối đâu biết huynh là Toái Không Dao đại danh鼎鼎 trong võ lâm, chỉ thấy huynh nhú mày nhìn Thất Ác nằm lăn dưới đất vừa lẩm nhẩm: Các vị cho ta biết chỗ thịt nào trên mình ngon nhất để ta uống rượu? Ha ha, làm muối giật mình.”

Diệp Phong cũng không nén được cười: “Huynh chỉ định dọa chúng, để về sau này chúng không gây ác nữa, đâu ngờ muối và Thủy nhi mồm năm miệng mười, nói rằng thịt đùi thơm nhất, tai giòn nhất, khiến Thất Ác mặt mày tái như chàm đỏ, chỉ sợ bị huynh cắt thịt thật...”

Thẩm Thiên Thiên cười sắc sảo, vượt ngực nói: “Huynh còn nói là cắt lưỡi uống rượu mới sướng miệng, còn cái gì mà da mặt dày ăn cũng ngon, khiến người ta nghe mà rùng mình...”

Diệp Phong cười vang: “Nếu không thế làm sao khiến Lĩnh Nam Thất Ác hoành hành một phương chịu bỏ ác theo thiện...”

Thấy gã vui vẻ, lòng Thẩm Thiên Thiên phẳng phất quay lại ngày đó, chỉ nhớ được hình ảnh một thanh niên vẻ mặt lơ đãng, cơ hồ đượm một chút buồn, thấy nàng liền nháy mắt tinh nghịch, câu đầu tiên nói ra là: “Vị công tử này, có muốn thử mùi vị thịt người không?”

Từ đó nàng sa chân vào động phủ sâu không đáy, không thể tự thoát ra...

Hai người nhắc lại chuyện cũ, cười nói hết sức vui vẻ.

Thẩm Thiên Thiên chợt nhớ đến Thủy nhi chưa biết sống chết thế nào, tỏ vẻ lo lắng: “Không biết Thủy nhi thế nào, nhất định phải chịu không ít sợ hãi.”

Diệp Phong nghiêm mặt: “Thủy Tri Hàn cũng là kẻ biết cân nhắc nặng nhẹ, hơn nữa y cũng có điều cố kỵ Lạc Hoa cung, chắc không làm gì Thủy nhi. Đợi thương thể của huynh lành rồi sẽ đến phủ Tướng quân đại náo một phen, cứu Thủy nhi về.”

Thẩm Thiên Thiên xua tay: “Không phải Minh tướng quân đã nói rồi sao, chỉ cần huynh không chạm đến phủ Tướng quân, họ sẽ không làm phiền huynh, việc này cứ để mẩu thân muối ra mặt là được.”

Diệp Phong thở dài: “Ta không sao, chỉ khi đấu tranh với phủ Tướng quân, ta mới nâng cao tu vi võ học được. Long tiên bối chết trong tay Thủy Tri Hàn, mẩu thân muối mà đến phủ Tướng quân, thế nào cũng dậy phong ba.”

Thẩm Thiên Thiên nhớ đến Long Đằng Không, bất giác ừ ừ.

Diệp Phong vội an ủi, nhưng cũng không thể khuyên giải, lòng y máy động, nhớ ra mấy năm nay hành tẩu giang hồ, thu thập được không ít món đồ chơi hay ho, bèn thò tay vào ngực áo nhưng trống trơn. Lúc đó gã mới nhận ra lúc trị thương cho mình, chắc nàng đã cởi áo ngoài ra.

Thẩm Thiên Thiên hiểu lầm ý của gã, vội cầm một cuộn giấy trên bàn đưa cho: “Huynh tìm vật này?”

Diệp Phong ngây người, theo ý thức đón lấy nhưng lòng gã có nơi gửi gắm, thành ra không nói gì nữa.

Thắm Thiên Thiên cướp lấy cuộn giấy, mở ra rồi thông thả đọc:

“Băng tuyết cơ phu, tịnh trang hỉ tác mai hoa diện.

Kí tình cao viễn.

Bất dữ phạm trần nhiễm.

Ngọc lập phong tiền, gian bảo kính châu chuyển.

Thu phong tiện.

Vụ thu vân quyển.

Thủy nguyệt quang trung kiến.”[2]

Đó bài từ đời Tống do Chúc Yên Hồng viết trong mấy ngày ở cùng Diệp Phong.

Kí tình cao viễn.

Bất dữ phạm trần nhiễm.

Ngọc lập phong tiền, gian bảo kính châu chuyển.

Gã nhớ đến khoảng thời gian tươi đẹp, cơ hồ tấm màn thời gian trong tâm khảm lại được vén lên, mối tương tư khắc cốt ngấp lòng.

Khi ấy, gã cùng nàng nắm tay sánh vai đứng trước gió ngấm phong cảnh, cười nói thư thái.

Giấy trắng tình sâu, tâm sự tựa hồ gửi vào ngòi bút trào ra nét chữ.

Tờ giấy trải ra, mối tình sâu tràn lên ngón tay, tuôn xuống mặt giấy, vừa e ấp vừa nồng nàn.

Thắm Thiên Thiên thấy gã ngây người, lòng chợt chua xót, cúi đầu không nói.

Gã chợt nén lòng, đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Thắm Thiên Thiên dạo này luôn nghe lời, bèn đỡ gã ra khỏi gian nhà.

Hôm đó là một ngày thu trong trẻo, Vô Danh phong ngập mùi cỏ cây, gió núi mơn man.

Diệp Phong phấn chấn tinh thần, ngẫm vận khí, nội lực khôi phục được bảy, tám thành, định lên tiếng chọc Thắm Thiên Thiên vui lên, chợt gã có cảm ứng, nhìn sợi xích sắt thông sang Vong Tâm phong.

Quả nhiên trong làn gió núi vang lên tiếng Chúc Yên Hồng.

Diệp Phong vui vẻ, mặc kệ tình cảm của Thắm Thiên Thiên, vận công nhảy qua sợi xích sắt đến Vong Tâm phong.

Chúc Yên Hồng đứng trên đỉnh núi, thấy gã liền mỉm cười tươi tắn, thân hình hơi động, định nhào vào lòng gã, nhưng miễn cưỡng nén lại.

Lúc trước mỗi lần thấy gã, gã đều thấy thần thái nàng ẩn chứa “nỗi buồn” man mác.

Lần này, ánh mắt lấp lánh linh quang điểm xuyết cho gương mặt, như một dòng suối trong róc rách, bề mặt băng tuyết lạnh ngạo không che giấu được niềm vui đang sôi trào bên dưới...

“Huynh đoán xem muội mang gì tới?” Nàng vui vẻ hỏi.

Diệp Phong không nói gì, ôm chặt nàng: “Ta không đoán, nàng đến là mang theo tất cả.”

Chúc Yên Hồng đỏ bừng mặt, cách biệt gã mấy ngày mà như ngàn năm, trong lòng nàng đang cảm bức thư từ hôn của Lôi Nộ nên không e dè gì nữa, mặc cho gã khinh bạc để xóa đi mối tương tư mấy ngày qua...

Giọng Thắm Thiên Thiên từ Vô Danh phong đối diện vọng tới: “Chúc thư thư đến rồi ư?”

Chúc Yên Hồng chợt nhớ ra Thảm Thiên Thiên ở gần đó, tuy có làn mê vụ che phủ nên tình cảnh ban này chắc không bị phát hiện nhưng nàng cũng e thẹn, vội đẩy Diệp Phong ra, lớn tiếng đáp: “Thảm cô nương, tôi đến thăm cô nương.”

Thảm Thiên Thiên không rõ trong lòng mình có mùi vị gì, mấy hôm nay nàng ép bản thân phải coi Diệp Phong là đại ca, cố gắng giữ cự ly nhưng trong lúc này mới biết tình cảm đầu thể nói quên là quên, liền nghẹn giọng: “Diệp đại ca sao không mau đưa Chúc thư thư sang.”

Diệp Phong cẩn thận quan sát chung quanh thấy không ai bám theo mới thở phào, cúi người khom lưng: “Mời nàng.”

Chúc Yên Hồng thấy gã sắp công mình, lần trước không cảm nhận được gì, lần này có Thảm Thiên Thiên nhìn thấy, lại lấy được thư từ hôn của Lôi Nộ, tâm tình nàng quay lại như thời còn là tiểu cô nương chưa chồng, vừa hổ thẹn vừa nghiêm nghị, không dám nằm phục trên lưng gã.

Gã cười ha hả, ôm lấy nàng, búng mình đứng lên sợi dây xích.

Chúc Yên Hồng khê hô, chợt thấy thân thể như đang dâng vùn giá vụ, ban đầu còn sợ hãi, sau đó mỗi một cùng cực, nhắm mắt không dám nhìn nữa, niềm vui viên mãn hiện rõ trên mi, nhớ lại khúc hát từng ngâm nga lúc nằm trên lưng gã ngày nọ, bất giác nhẹ giọng ngân lên...

Diệp Phong nhìn Chúc Yên Hồng trong lòng, thấy nàng nhắm mắt, rèm mi chứa chan xuân ý, gương mặt đỏ ửng, vết sẹo đã mờ dần, tâm thần gã như trên mây, chỉ mong giữ mãi phút này, không còn cần gì nữa...

Gió núi mơn man lọn tóc mai của nàng, phất qua mũi gã.

Mùi thơm lạ lẫm lướt qua, gã cả kinh quan sát sắc mặt nàng, quả nhiên phát hiện sắc xám nhạt lơ mờ, bất giác gã run rẩy, giậm mạnh hai chân nhảy sang bờ đối diện.

Thảm Thiên Thiên thấy gã ôm Chúc Yên Hồng tới, lòng nàng chua chát, chợt nhận ra sắc mặt gã nặng nề, bèn lấy làm lạ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Chúc Yên Hồng nghe tiếng nàng, mở bừng ra, ngăn người trước sắc mặt Diệp Phong, định đẩy ra nhưng cơn mỗi một cứ bám chặt.

Gã trầm giọng hỏi nàng: “Nàng thấy trong lòng một mối lăm đúng không?”

Nàng gật đầu: “Chắc tại thiếp đi đường xa, nghỉ ngơi một lát là không sao.”

Mắt gã bừng lên lửa giận: “Lôi Nộ đã hạ độc nàng.”

Nàng kinh hãi, lập tức hiểu ra, thảo nào lúc viết thư từ hôn, Lôi Nộ tỏ ra cổ quái như vậy, trước lúc nàng đi, y còn nắm tay rất lâu...

Nàng vốn cho rằng mình nợ y rất nhiều nên không thấy khó chịu, ngược lại không còn ân hận gì nữa.

Thảm Thiên Thiên hỏi: “Chết độc gì? Giải được không?”

Diệp Phong rít lên: “Nếu huynh đoán không sai, loại độc này có tên gọi ‘Mị thanh ti’, theo tóc thấm vào da, vốn là độc được độc môn của Lịch Khinh Sinh. Tuy không đến mức không có thuốc giải nhưng chỗ lợi hại là chất độc rất nhẹ khiến người trúng không nhận ra, kẻ hạ độc có thể mùi vị mà lần theo...”

Thảm Thiên Thiên cả kinh: “Chúng ta đi mau, vết thương của huynh chưa lành, không thể động thủ...”

Diệp Phong chần chờ rồi thở dài: “Kẻ hạ độc tất là cao thủ, từ Tô Châu đến đây những hơn sáu mươi dặm mới phát tác, hơn nữa độc tên là ‘Mị thanh ti’, quần quýt người trúng như sợi tóc xanh của tình nhân, khó lòng rũ bỏ. Một khi phát tác, tuyệt không nên di động thân thể người trúng độc, bằng không độc thấm vào não, cực kỳ khó cứu.”

Thảm Thiên Thiên lẩm bẩm ba chữ ‘Mị thanh ti’, ngây người suy tư.

Chúc Yên Hồng nhú mày: “Thiếp nghĩ ra rồi, lúc rời khỏi Ngũ Kiếm sơn trang, hình như có một người áo đen cố ý chạm vào thiếp, má trái hẳn có một nốt ruồi đen rất dễ nhận ra.”

Diệp Phong đau lòng: “Đó là đứa con thứ tư Lịch Ánh của Lịch lão quỷ, tên này tinh thâm hạ độc nhất.”

Chúc Yên Hồng thấy vẻ mặt gã, chợt nghĩ nếu gã quan tâm mình đến vậy, dù có chết cũng đáng, nhưng lại không đành lòng từ đây âm dương chia cách, liền dịu giọng: “Có khi cứ bỏ thiếp ở lại đây, Lôi Nộ sẽ không để thiếp độc phát thân vong. Hoặc đưa thiếp đi, chết trong lòng chàng, Yên Hồng cũng vừa lòng.”

Gương mặt cương nghị của Diệp Phong như lòng giếng lặng: “Không! Ta sẽ giữ nàng ở lại, bất quá ta không để nàng ra đi.”

“Bốp, bốp, bốp” tiếng vỗ tay vang lên, hơn mười người nhảy qua sợi dây xích. Người đầu tiên là Lôi Nộ, tiếp đó là Lục Đại Hộ Pháp của Ngũ Kiếm sơn trang cùng Tán Vạn Kim, Tán Phục Lai. Theo sau nữa là một toán người áo đen, đều là đệ tử Lịch Khinh Sinh.

Người vỗ tay có một nốt ruồi trên má trái: “Diệp Phong quả là người chung tình, cao minh hơn là đoán trúng ‘Mị thanh ti’ của mỗ.”

Diệp Phong coi như không thấy Lôi Nộ, hai mắt nhìn người áo đen chằm chằm: “Lịch Ánh, đưa giải được đây, ta sẽ tha mạng cho người.”

Lịch Ánh cười rộ, vẻ mặt thoáng qua một tia hận ý âm độc: “Quên không cho người biết, trong ‘Mị thanh ti’ có trộn thêm chín loại tuyết độc, dù là thần tiên tái thế cũng khó cứu nổi.”

Diệp Phong gầm lên khe khẽ, mục quang chuyển sang Lôi Nộ: “Người mặc hấn hạ loại độc này?”

Vẻ mặt Lôi Nộ ro rút lại, nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Nữ nhân ta không cần, cũng không đến lượt Diệp đại hiệp!”

6. Đời dài đằng đẵng

Diệp Phong cố gắng bình tĩnh quan sát tình thế.

Địch nhân tổng cộng có mười chín tên, trừ Lôi Nộ, Lục Đại Hộ Pháp, cha con Tán Vạn Kim, mười người kia và Lịch Ánh đều là đệ tử Uổng Tử thành. Tất cả chiếm giữ những nơi hiểm yếu, vây chặt gã, tất cả đều dễ dàng vượt qua sợi xích sắt, đương nhiên toàn là cao thủ nhất lưu.

Trừ Lục Đại Hộ Pháp, ai nấy đều tỏ vẻ đầy cừu hận, chỉ cần Lôi Nộ hạ lệnh là sẽ xông lên hợp công.

Lôi Nộ cùng Lịch Ánh chiếm giữ lối tiến lên sợi xích, lối thoát duy nhất khỏi Vô Danh phong, xem ra là hai người võ công cao nhất.

Chúc Yên Hồng dốc toàn lực móc một hộp giấu trong ngực áo ra, nhìn Lôi Nộ hỏi: “Trong này thật ra là gì?”

Y thấy nàng hành động chặt vật, lòng thất lại, không đáp thành lời.

Lịch Ánh cười ha hả: “Trong đó toàn độc được của Uổng Tử thành do mỗ bày bố, tiếc là Diệp Phong không có cơ hội mở ra.”

Chúc Yên Hồng khẽ hừ, nhìn Lôi Nộ lặp lại câu hỏi: “Cho thiếp biết được không?”

Y nhận ra tính mệnh vợ cũ sắp đến lúc kết thúc, lòng đau như nát ra, cúi đầu đáp: “Trong đó thật sự là một phong thư từ hôn.”

Chúc Yên Hồng cười ha hả, nhìn Diệp Phong ôm mình trong lòng: “Vậy được rồi, Diệp công tử mau đưa Thẩm cô nương đột vây, Yên Hồng giờ là người của chàng, làm quỷ cũng là người Diệp gia.”

Diệp Phong kiên quyết lắc đầu: “Nàng yên tâm, ta nhất định tìm ra phương pháp giải độc.”

Lôi Nộ sau rốt cũng thấy bất nhẫn, nhưng không chịu được cảnh gã ôm Chúc Yên Hồng, chậm chậm tuốt Nộ Kiếm, cúi nhìn hoa văn trên sống kiếm: “Nếu để Diệp Phong người sống sót rời khỏi đây, Lôi Nộ ta sau này còn ngẩng đầu lên được sao?”

Chúc Yên Hồng cười khê: “Huynh còn yêu thích thanh danh vậy ư, bằng không huynh cũng là một anh hùng trong lòng muội.”

Lôi Nộ như bị sét đánh, cơ hồ không cầm nổi Nộ Kiếm.

Toái Không Dao của Diệp Phong như áo trời liền lạc, tìm được sơ hở của Lôi Nộ liền vung lên, bổ mạnh vào Lịch Ảnh đang trấn giữ lối lên sợi dây xích.

Lịch Ảnh từng thấy gã xuất thủ, ngay cả phụ thân Lịch Khinh Sinh cũng chết dưới lưỡi đao, tuy biết gã trọng thương chưa lành nhưng gã phần nộ mà xuất thủ, đương nhiên khác thường. Một đao này uy thế lẫm liệt, như gió cuốn mây vùn vụt vào mặt, Lôi Nộ đang lúc lơ đãng, không kịp tương trợ, hấn sao dám đón đỡ một mình, vội vàng lách đi.

Lôi Nộ kinh hãi, y hồ thẹn trong lòng, kinh hoàng tránh sang một bên.

Chúng nhân gầm lên, cật thể đông người, trừ Lục Đại Hộ Pháp, đều xông hết lên, bảy tám loại binh khí tấn công vào Diệp Phong.

Gã đắc thủ, liền chiếm lấy lối lên sợi dây xích, định phi thân lui lại nhưng bị chúng nhân vây chặt, không kịp nghĩ ngợi xuất ra một chiêu. Lúc này lòng gã ngập đầy lo lắng dành cho Chúc Yên Hồng, chiêu này vừa hay hợp với tâm ý hăm tình nhập đao, chỉ nghe tiếng choang choảng vang lên, chiêu thức chúng nhân hợp lực bị gã hất bay. Một người áo đen lùi hơi chậm, chân trái bị Toái Không Dao vạch trúng, đau đớn hét vang ngã lăn ra đất.

Nhất thời chúng nhân bị uy thế của gã chấn nhiếp, không dám xông tới nữa.

Lịch Ảnh nhìn Thẩm Thiên Thiên cũng bị vây trong vòng chiến, lạnh lùng nói: “Diệp Phong người đang tâm bỏ lại Thẩm cô nương thì cứ việc đi.”

Diệp Phong một chiêu đánh lui địch nhân, tim cũng đập loạn lên, biết mình trọng thương chưa lành, không thể động thủ. Nhưng gã không thể bỏ Thẩm Thiên Thiên lại, hà huống với công lực hiện tại, nếu mang Chúc Yên Hồng theo lên dây xích, thân thể lơ lửng, tất nhiên không chống nổi địch nhân truy kích.

Võ công của Thẩm Thiên Thiên không kém nhưng lúc này địch nhân đều là cao thủ, miễn cưỡng chống đỡ được vài chiêu, liền trán đầm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc.

Diệp Phong lạnh lùng quát: “Dừng tay. Các người mà tổn thương đến Thẩm cô nương, Diệp Phong ta thề sẽ sống sót khỏi đây, tính sổ với các người.”

Chúng nhân lạnh ngắt cõi lòng, nhớ đến thủ đoạn quỷ thần không dò nổi của gã khi đối phó phủ Tướng quân, biết gã không nói ngoa, tất cả đều ngừng tay.

Thẩm Thiên Thiên kêu lớn: “Diệp đại ca đi mau, đừng để ý đến muội.”

Tán Phục Lai có hảo cảm với nàng hơn cả, lên nhìn phụ thân rồi lên gân nói: “Chúng ta chỉ cần lấy mạng Diệp Phong, đừng nên đắc tội với Lạc Hoa cung.”

Lôi Nộ bình tĩnh lại, nhãn lực y cao minh hơn hết, nhận ra Diệp Phong trọng thương chưa lành, tuyệt không thể đưa Chúc Yên Hồng thoát khỏi sợi xích sắt, bèn trầm giọng: “Chỉ cần Diệp Phong bó tay chịu trói, ta đảm bảo không làm khó Thẩm cô nương. Bất quá Diệp Phong người bỏ chạy, chúng ta đành liều mạng giết Thẩm Thiên Thiên trước.”

Chúc Yên Hồng tuy đã dần phát độc, lồng ngực đau đớn, nhưng nghe tiếng tim Diệp Phong đập thình thịch, niềm thương xót lại dâng lên trong lòng, cố gắng lau mồ hôi trên trán gã, quay lại nhìn Lôi Nộ dụ giọng: “Dù gì chúng ta cũng là phu thê, mong huynh thả Thẩm cô nương đi, được chăng?”

Lôi Nộ sống cùng nàng gần ấy năm, lần đầu tiên nghe nàng mềm mỏng cầu xin, nhớ đến ân tình ngày trước, lòng y càng đau đớn, cơ hồ buột miệng đồng ý.

Lịch Ảnh lạnh giọng: “Diệp Phong người dám đảm bảo không chạy chăng?”

Thẩm Thiên Thiên mắng: “Uổng cho các người vẫn tự nhận là anh hùng, không ngờ lại ti tiện như vậy, lợi dụng lúc người khác nguy hiểm.”

Lịch Ảnh cười lạnh: “Nếu để Diệp Phong dương thương xong cũng là ngày tàn của chúng ta, tính mệnh là quan trọng, còn anh hùng làm gì?”

Chúc Yên Hồng nhìn Lôi Nộ chăm chăm: “Thiếp chết trong lòng huynh cũng không oán hận, thiếp có thể thay mặt Diệp Phong sau này không tìm các vị báo thù...”

Diệp Phong đau lòng: “Yên Hồng, đừng yêu cầu y...” Chợt thấy mặt nàng dần dần hiện lên một vạt xám đậm, biết nếu không cứu kịp tất sẽ không hương tan ngọc nát, gã đau lòng nhưng cố nén lại, nắm chặt tay nàng, dốc nội lực tàn dư liên tục truyền cho nàng, chỉ hy vọng tạm giữ lại tính mạng.

Lôi Nộ cúi đầu không dám nhìn nàng, ngữ khí vẫn vô cùng kiên quyết: “Mối hận đoạt thê giữa ta và Diệp Phong, hôm nay nhất định phải phân sinh tử!”

Chúc Yên Hồng khẽ rên lên thê thảm, dốc tàn lực, gạt tay Diệp Phong ra, bạt Cầu Tư kiếm chỉ vào ngực mình, gầm lên: “Lôi Nộ, nếu huynh không để Thẩm Thiên Thiên đi, ta đành chết ở đây, để Diệp Phong quyết tâm ra đi, sau này các vị còn ai sống sót được đây?”

“Yên Hồng, đừng...” Diệp Phong định xuất thủ đoạt kiếm của nàng nhưng thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, hơn nữa một tay gã ôm nàng, một tay đang cầm đao nên không dám vọng động.

Lôi Nộ cùng Lịch Ánh chấn động, Chúc Yên Hồng mà chết, Diệp Phong không còn gì lo lắng, nếu gã trốn thoát, sau này ai dám chắc thoát chết dưới Toái Không Đao?

Ánh mắt Chúc Yên Hồng nhìn Lôi Nộ chăm chăm, khẽ thở dài: “Cây kiếm này vốn do huynh tặng, huynh có muốn thấy muội chết dưới cây kiếm này chăng?”

Lôi Nộ nhớ lại ân tình ngày cũ, sống mũi cay xè, lòng không khỏi hổ thẹn với nàng: “Yên Hồng, ta đồng ý với nàng.”

Lịch Ánh định nói nhưng thấy y đảo mắt sang liền thở dài, nhường lối cho Thẩm Thiên Thiên.

Trên Vô Danh nhai, đất trời mệnh mông.

Phù vân lay động, sương sớm giăng giăng, gió núi ào ào, tiếng chim lạnh lớt.

Phù vân thuần hơn hết, sương sớm dày hơn hết, gió núi mạnh hơn hết, tiếng chim vang hơn tất cả...

Còn tình hoài, tình hoài trong hơn tất cả!

Nhìn theo Thẩm Thiên Thiên từng bước rời khỏi sợi dây xích, nhìn sang ánh mắt Lôi Nộ và chúng nhân đang trừng trừng, rồi lại nhìn vào đôi mắt Diệp Phong rướm lệ, sau cùng nàng cũng không nén được nước mắt.

Lôi Nộ cũng nghẹn ngào, y muốn ước chiến với một anh hùng chân chính như Diệp Phong trên Vô Danh phong biết bao, muốn cho thê tử thấy mình không phải là kẻ hèn yếu tham sống sợ chết...

Nhưng chạm vào gương mặt lạnh lùng đến mức đáng sợ của Diệp Phong, y lại không dám.

Lịch Ánh mấy lần toan hạ lệnh xuất kích, nhưng sợ Diệp Phong bỏ rơi Chúc Yên Hồng mà đi, để nắm chắc, hắn đành đợi lúc gã đặt chân lên sợi dây xích, tất cả mới cùng xuất thủ.

Cục diện cứ duy trì như vậy, sinh mệnh Chúc Yên Hồng dần tiêu tan...

Trong lòng Diệp Phong thống khổ, gã xưa nay vẫn không chấp nê, biết hiện tại buông bỏ nàng xuống mà toàn lực rút lui là lựa chọn đúng đắn nhất nhưng làm thế nào bỏ lại người chiếm cả cõi lòng? Gã chỉ biết dốc nội lực truyền cho nàng, bản thân cũng dần khô kiệt...

Chúc Yên Hồng khẽ thở dài, hiểu rõ处境 này, gã tuyệt không thoát được, nàng nén lòng hạ quyết tâm.

Ánh mắt dịu dàng như nước nhìn sâu thẳm vào mắt gã: “Chàng biết không? Mấy hôm nay thiếp thường tự hỏi, gặp chàng thật ra vì cái gì? Có phải vì sinh mệnh gặp được chàng nên mới thức tỉnh, đi đến điểm cuối cùng?”

Gã nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, cảm giác đôi đồng tử u oán như lưỡi Toái Không Đao ngấp sâu vào lòng mình, không thốt được lên lời mà chỉ biết gạt đầu liên tục...

“Tương nhu dĩ mật, bất nhưc tương vong vu giang hồ”[3]

Nàng mỉm cười, bàn tay trái không cầm kiếm cố gắng với lên gương mặt gã, “hứa với thiếp, chàng phải sống cho thật tốt...” Tay phải nàng ấn mạnh, Cầu Tư kiếm găm vào ngực...

Diệp Phong và Lôi Nộ cùng hét lên kinh hãi, Lôi Nộ tiến lên nửa bước chợt sững người rồi ngừng lại. Đến lúc này y mới nhận ra suốt đời chưa từng giành được thứ gì, tất cả đều trở trống rỗng, đều hoang mang như vậy...

Chúng nhân chấn động bởi tấm lòng trinh liệt của Chúc Yên Hồng, Lục Đại Hộ Pháp bật khóc, ngay cả Lịch Ảnh cũng quên phát lệnh tiến công...

Diệp Phong ôm chặt nàng vào lòng, nước mắt căm lặng tàn ra, từng giọt đậu trên gương mặt nàng, lòng đau như sắp chai lỳ.

Tình cảnh cùng nàng sống mấy ngày liên tục hiện lên trong óc, tất cả đều hóa thành một giấc mộng toái không, vừa mơ hồ đến vậy, lại khắc sâu đến vậy vào máu thịt...

Trong khoảnh khắc này, gã gần như quên hết địch nhân quanh mình, cúi xuống nhẹ nhàng đặt Chúc Yên Hồng dưới đất, luống cuống lau vết máu trước ngực nàng, nhưng huyết tương trào qua kẽ tay gã, trào ra không ngừng...

“Đời dài đằng đẳng...” Nàng lẩm nhẩm, trông mắt không còn sức sống vẫn nhìn gã chăm chăm. Trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, sợi tơ tình vẫn quấn chặt lấy nam nhân nàng yêu cháy lòng...

Diệp Phong lại dốc chân khí dồn tới, nhưng nàng đã ngọc nát hương tan, không thể hồi thiên được nữa.

Lịch Ảnh gầm vang: “Giết!”

Truy Phong Kiếm Đỗ Ninh giao hảo với Diệp Phong hơn hết, lúc này mắt hắn nhắm lại, dứt khoát chặn trước mặt Toái Không Dao, ngăn mấy món binh khí của đệ tử Uổng Tử thành, nói với Lôi Nộ: “Đại ca, hôm nay đệ đành xin lỗi.”

Lôi Nộ ngậy người, không thốt nổi lên lời.

Hồng Hoang Kiếm Giang Chấn Phong cũng xóc kiếm lao tới, cùng Đỗ Ninh đón tiếp mấy sát chiêu của Lịch Ảnh hộ Diệp Phong.

Nhưng người khác đều không kịp phản ứng với biến hóa, lặng lẽ chờ tình hình phát triển.

Hồi lâu, Diệp Phong chậm chậm đứng dậy, hai mắt như phun lửa nhìn bọn Lôi Nộ, sắc mặt gã tái xanh, không thốt ra câu nào.

Tất cả đều kinh hoảng trước dáng vẻ đáng sợ của gã, bất giác lùi lại một bước.

Gã chợt gầm lên như phát cuồng, Toái Không Dao vung lên, sợi dây xích thông sang Vong Tâm phong đứt đoạn.

Chúng nhân cả kinh, đỉnh núi này bốn mặt trống không, sợi dây xích đứt rồi, trừ phi giết gã, bằng không ai bỏ khỏi vách đá được trước lưỡi Toái Không Dao giáng thị?

Đó đương nhiên là tuyên ngôn quyết tử chiến của gã, hành động hào dũng, quyết đoán, khẳng khái đó sao lại không khiến chúng nhân hoảng sợ?

Thấm Thiên Thiên đứng đợi bên Vong Tâm phong chỉ nghe thấy tiếng binh khí va nhau rồi Diệp Phong gầm vang khàn khàn, rồi sợi dây xích lắc lư, nàng dôi mắt nhưng mây khói che kín tầm nhìn, không thể nhận ra phía đối diện xảy ra chuyện gì. Nàng tưởng Diệp Phong gặp nguy hiểm, vội hét lên, nước mắt nén đã lâu chợt trào ra như suối...

Diệp Phong cười vang, Toái Không Dao chỉ vào Lịch Ảnh, thần uy lẫm lẫm.

Chúng nhân tuy biết gã trọng thương chưa lành nhưng chút hào dũng vẫn còn, nhất thời không ai dám đến gần.

Gã cười hồi lâu, chợt thu hết nước mắt: “Đời dài đằng đẳng...” Gã lạnh lùng nhìn Lôi Nộ cùng Lục Đại Hộ Pháp, khẽ gơ Toái Không Dao, giọng nói ẩn chứa niềm mệt mỏi của kẻ thấu hiểu được thiên địa.

“Các người cùng lên đi...” Gã diễm đạm thốt, gương mặt toát ra vẻ đẹp thê lương tan nát cõi lòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toai-khong-dao>